**DICK FRANCIS**

# ULTIMA CURSĂ

Traducere de Anca Nistor

*Slay Ride*
© copyright by Dick Francis
© copyright 1999 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON.

ISBN 973-95062-7-8

## CAPITOLUL 1

Apa cenuşie şi rece uda laturile cu aspect şubred ale bărcii din fibră de sticlă, iar eu m-am cutremurat şi m-am gîndit la cei o sută cincizeci de metri de apă care erau pînă la fund.

La o oră distanţă de Oslo, cu motorul oprit şi cu prietenul meu, Arne Kristiansen, căruia i-a luat toată după-amiaza ca să răspundă la cîteva întrebări simple.

O zi înnorată şi umedă, foarte aproape de ploaie. Aerul îmi vîjîia în urechi îngrozitor de rece. Picioarele îmi îngheţaseră. în octombrie, temperatura în zona fiordului era extrem de scăzută şi, dintre noi doi, numai Arne era îmbrăcat adecvat.

În timp ce eu aveam un impermeabil peste un costum obişnuit şi nici un fel de căciulă, el venise echipat cu tot ce trebuie: o căciulă roşie, vătuită, cu urechi şi legată sub bărbie, pantaloni albaştri,

vătuiţi, vîrîţi în nişte cizme de cauciuc scurte, şi un hanorac roşu, vătuit, încheiat în faţă cu capse argintii. Ceva negru şi galben care se vedea la gît trăda alte straturi calde dedesubt.

Stabilise la telefon să ne întîlnim la statuie în Radhusplassen lîngă port, refuzînd sugestia mea de a veni la *Grand Hotel,* unde locuiam. Chiar şi în acel spaţiu întins şi deschis tot mai bombănea că am fi putut fi auziţi prin diverse mecanisme de ascultare cu rază lungă (propriile lui cuvinte) şi, în cele din urmă, insistase să ne urcăm în şalupă. Ştiind din proprie experienţă că singura modalitate de a pune capăt veşnicei şi uşoarei sale manii a persecuţiei era aceea de a fi de acord cu el, am ridicat din umeri şi l-am urmat pe chei pînă în locul unde mica ambarcaţiune de un verde deschis se legăna lîngă un şir de trepte.

Uitasem că întotdeauna este mult mai frig în larg. Am încleştat pumnii îngheţaţi în buzunare şi am repetat ultima întrebare:

— Cum se pot scoate din ţară şaisprezece mii de coroane furate?

Pentru a doua oară, n-am primit nici un răspuns. Arne oferea răspunsuri cu aceeaşi zgîrcenie cu care oferă perceptorii rabaturi.

A clipit încet, coborîrea pleoapelor marcînd o etapă intermediară în mutările ca de şah ce aveau loc în capul lui. Fără îndoială, cîntărea, ca întotdeauna, fiecare ipoteză: dacă răspunsul A avea să genereze una din cinci reacţii, iar răspunsul B ducea la alte şase întrebări, n-ar fi fost mai înţelept să răspundă la C, în care caz, deşi...

Acest lucru făcea ca o conversaţie cu el să decurgă destul de încet.

Am încercat să îl îmboldesc puţin:

— Ai zis că suma era în monede şi bancnote mici, uzate. Cît înseamnă asta cantitativ? Suficient ca să încapă într-o valijoară?

El clipi.

— Crezi că a trecut, pur şi simplu, cu banii prin vamă?

El clipi.

— Sau crezi că e încă undeva în Norvegia?

Arne deschise gura şi spuse morocănos:

— Nu ştie nimeni.

Am mai încercat ceva.

— Cînd vine un străin şi îşi ia cameră la unul din hoteluri trebuie să completeze un formular şi să-şi arate paşaportul. Aceste formulare sînt pentru poliţie. Le-au verificat poliţiştii?

Pauză.

— Da, spuse el.

— Şi?

— Robert Sherman n-a completat nici un formular.

— Absolut nici unul? Dar cînd a sosit din Anglia?

— N-a stat la hotel.

„Răbdare, mi-am zis. Dă-mi răbdare."

— Dar unde?

— La nişte prieteni.

— Ce prieteni?

El se gîndi. Ştiam că ştie răspunsul. Ştiam că, pînă la urmă, avea să-mi spună. Bănuiesc că nu putea să se împotrivească felului în care îi funcţiona mintea, dar, Dumnezeule, se presupunea că este anchetator!

Ba, mai mult, eu îl învăţasem meserie. „Gîndeşte-te înainte să răspunzi la orice întrebare" îi spusesem. Aşa că, acum, asta făcea.

În cele trei luni pe care le petrecuse în Anglia învăţînd cum se putea conduce *Clubul Jocheilor* departamentul de investigaţii, am ajuns să ne cunoaştem bine reciproc. Un timp a locuit la mine, de cele mai multe ori am mers împreună la curse şi mereu punea întrebări, asculta şi clipea cînd gîndea. Asta s-a întîmplat acum trei ani. Două minute fuseseră de-ajuns pentru ca sentimentele calde de toleranţă şi respect să reînvie. îmi plăcea mai mult datorită măruntelor sale excentricităţi.

— Stătea la Gunnar Holth, spuse el.

Am aşteptat.

După zece secunde adăugă:

— Antrenează cai de curse.

— Bob Sherman a alergat pentru el?

Acea întrebare simplă îl aruncă într-o sesiune de şah mintal extrem de lungă, dar, în cele din urmă, spuse:

— Bob Sherman a călărit pentru el acei cai care alergau la cursele de obstacole cînd se afla în Norvegia. *Ja.* Nu a călărit cai ai lui Gunnar Holth care alergau în curse pe teren plat cînd se afla în Norvegia.

„Dumnezeu să-mi dea putere."

De fapt, Arne nu terminase.

— Robert Sherman a călărit cai pentru hipodrom.

Eram nedumerit.

— Ce vrei să spui?

Îşi consultă iarăşi eul interior care, evident, îi spuse că era în regulă să-mi explice.

— Hipodromul îi plăteşte pe unii jochei străini pentru apariţii ca să-i facă să vină în Norvegia. Acest lucru face ca totul să fie mai captivant pentru cei care vin la curse. Astfel că hipodromul l-a plătit pe Robert Sherman ca să călărească.

— Cu cît l-a plătit?

Un vînt din ce în ce mai puternic făcea ca, la suprafaţa fiordului, să apară valuri mici. Fiordul din apropiere de Oslo nu este ca în afişele acelea care spun „Veniţi în superba Norvegie", ci o suprafaţă întinsă de mare presărată cu insule stîncoase şi mărginită de suburbiile oraşului.

Un vas de coastă trecu la o distanţă de o jumătate de milă de noi şi ne îndepărtă puţin.

Cel mai apropiat petic de pămînt părea mult mai departe.

— Hai să ne întoarcem, am spus eu brusc.

— Nu, nu...

Nu îi plăceau asemenea sugestii slabe.

— L-au plătit cu o mie cinci sute de coroane.

— Mi-e frig, am zis eu.

El păru surprins.

— Dar încă nu e iarnă.

Am făcut un zgomot care era pe jumătate rîs, pe jumătate clănţănit de dinţi.

— Nici vară nu e.

El se uită vag în jur.

— Robert Sherman a venit de şase ori ca să alerge la curse în Norvegia, spuse apoi. Asta era a şaptea.

— Uite ce e, Arne, povesteşte-mi despre asta la hotel, da?

El mă privi foarte serios.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Nu-mi place la înălţime, am zis eu.

El păru să înţeleagă. Atunci, am scos o mînă îngheţată din buzunar şi i-am arătat în jos peste marginea bărcii. El se lumină la faţă imediat, înţelegînd, şi un zîmbet imens luă locul obişnuitei configuraţii încordate a gurii sale.

— Îmi pare rău, David. Eu mă simt ca acasă pe apă. Ca şi pe zăpadă. Iartă-mă.

Se întoarse imediat ca să pornească motorul, dar făcu o pauză pentru a spune:

— Ar fi putut, pur şi simplu, să treacă graniţa în Suedia. La vamă nu se caută bani.

— Cu ce maşină? am întrebat eu.

El se gîndi.

— Ah, da, zise apoi şi clipi puţin. Poate l-a dus un prieten...

— Porneşte motorul, i-am spus eu încurajator.

El ridică din umeri şi dădu de cîteva ori din cap, dar se întoarse şi manevră butoanele. Aproape că mă aşteptam ca motorul să se dovedească la fel de lipsit de viaţă ca degetele mele, dar porni aşa

cum trebuia şi Arne îndreptă barca din nou spre cafea fierbinte şi calorifere.

Ambarcaţiunea avansa pe valurile mici şi vîntul îmi aducea stropi pe obrazul stîng. Mi-am ridicat gulerul impermeabilului şi m-am făcut ghem.

Gura lui Arne se mişcă în clipa în care el spuse ceva, dar, cu zgomotul motorului, al mării şi al materialului care se freca de urechile mele, n-am auzit nimic.

— Poftim? am strigat.

El începu să repete, dar mai tare. Am surprins doar cuvinte ca „porc nerecunoscător” şi „hoţ mizerabil”, ceea ce am bănuit că erau părerile lui personale despre Robert Sherman, jocheu britanic de curse cu obstacole. Lui Arne nu îi fusese deloc bine de cînd Bob Sherman dispăruse cu încasările zilei, deoarece, în afară de faptul că era anchetatorul oficial al Clubului Jocheilor Norvegieni, Arne Kristiansen era răspunzător şi de securitatea hipodromului.

Furtul, îmi spusese el, era o insultă, în primul rînd, la adresa lui şi, în al doilea rînd, la adresa Norvegiei. Oaspeţii într-o ţară străină nu ar fi trebuit să fure. Norvegienii nu erau infractori, mi-a spus el şi mi-a dat o statistică a situaţiei din închisori pentru a mi-o dovedi. Cînd se aflau în Norvegia, englezii trebuia să-şi ţină mîinile la locul lor.

Compătimitor, m-am abţinut să pomenesc de incursiunile ţării sale în Marea Britanie: în definitiv, avuseseră loc cu vreo mie de ani în urmă şi vikingii moderni erau mai puţin interesaţi să dea foc, să prade şi să fure decît să facă fotografii cu Palatul Buckingham. Ba chiar am simţit un pic de ruşine naţională în legătură cu Bob Sherman: m-am trezit cerîndu-i scuze pentru purtarea lui.

Arne continuă să vorbească: în privinţa acelui subiect nu avea nevoie de nici un imbold, din păcate. Expresii ca „m-a pus într-o situaţie intolerabilă” îi ieşeau din gură ca şi cum le-ar fi repetat timp de săptămîni întregi, ceea ce, dacă stau şi mă gîndesc bine, a şi făcut.

Trecuseră trei săptămîni şi patru zile de la comiterea furtului; şi patruzeci şi opt de ore de cînd preşedintele hipodromului mă sunase rugîndu-mă să trimit un anchetator al Clubului Jocheilor Britanici pentru a vedea ce se putea face.

Aşa că, după cum v-aţi dat seama, am venit personal. Încă nu l-am cunoscut pe preşedinte, nici n-am văzut hipodromul şi nici n-am mai fost vreodată în Norvegia. Mă aflam pe mare cu Arne, pentru că Arne era diavolul pe care îl cunoşteam.

Cu trei ani în urmă, părul care, acum, era ascuns sub gluga roşie, fusese de un blond strălucitor care, la tîmple, începuse să încărunţească. Ochii îi erau la fel de albaştri ca întotdeauna, ridurile din jurul lor, la fel de adînci, iar pungile de dedesubt, mult mai grele. Stropii de apă cădeau pe o piele bătută de intemperii, dar nu arsă de soare; o piele de un alb-gălbui peste care trecuseră patruzeci şi ceva de ierni.

Încă îşi mai continua monologul supărat care se auzea numai pe jumătate, înaintînd pe drumurile mult umblate ale resentimentelor. Am renunţat să încerc să mai ascult. Era prea frig.

Deodată, se opri la mijlocul frazei şi se uită înălţîndu-şi sprîncenele la un punct depărtat peste umărul meu stîng. M-am întors. O barcă mare cu motor, care nu era prea departe, despica apa în direcţia noastră.

M-am întors din nou spre Arne. El ridică din umeri şi păru să nu-l intereseze, dar motorul îşi găsi tocmai atunci să bolborosească, să se înece şi să se oprească.

— *Fanden,* spuse Arne cu glas tare, ceea ce nu semăna deloc cu ce mi-am spus eu. Oamenii ăştia or să ne ajute, zise el arătînd spre ambarcaţiunea care se apropia şi, fără nici o ezitare, se ridică, îşi propti picioarele şi începu să-şi agite braţele înveşmîntate în roşu deasupra capului.

Răsucindu-mă pe bancă, m-am uitat la barca ce se apropia din ce în ce.

— Or să ne ia la bord, zise Arne.

Barca, însă, nu părea să încetinească deloc. Îi vedeam coca neagră şi strălucitoare şi prora ascuţită, iar valurile erau la fel de mari ca înainte.

Dacă nu chiar mai mari.

M-am întors spre Arne cu un început de teamă.

— Nu ne-au văzut, am zis eu.

— Trebuie să ne fi văzut, spuse el agitîndu-şi braţele şi mai tare, clătinînd barca îngrozitor. Hei! le strigă el şi, apoi, strigă ceva în norvegiană.

Vîntul îi luă cuvintele. Cel de la cîrmă nu auzea şi nu vedea. Ambarcaţiunea venea spre noi cu o viteză de patruzeci de noduri.

— Sari! strigă Arne şi sări în aceeaşi clipă.

O săgeată roşie scufundîndu-se în mare.

Eu am reacţionat mai încet. Am crezut, probabil, că inimaginabilul nu avea să se întîmple, totuşi, că valurile aveau să împingă barca noastră ca pe un fulg.

M-am rostogolit în apă cu vreo secundă înainte ca prora celeilalte ambarcaţiuni să spintece fibra de sticlă ca pe o coajă de ou. Ceva mi-a lovit umărul cu putere, în timp ce încă încercam să-mi revin din şocul scufundării, şi m-am dus şi mai mult la fund într-un întuneric şuierător.

Cei care cad de la bordul bărcilor mor la fel de des din cauza elicelor ca şi înecaţi, dar nu mi-am amintit acest lucru decît după ce elicele au trecut de mine lăsîndu-mă întreg. Am ieşit din nou la suprafaţă scuipînd şi trăgînd aer în piept în apa înspumată, privind în urma ambarcaţiunii care se îndepărta nepăsătoare.

— Arne! am strigat apoi, dar era la fel de inutil ca a căuta diamante în Tamisa.

Un val mă izbi peste gură şi am înghiţit din belşug apă sărată.

Marea părea mult prea agitată de la nivelul feţei decît din barcă. Am înotat cu greu prin valurile mari şi înspumate care mă izbeau

peste ochi şi l-am strigat din nou pe Arne. Am strigat cu îngrijorare crescîndă pentru el şi cu teamă pentru mine însumi; dar vîntul îmi luă cuvintele şi le sparse în fărîme.

Nu se vedea nici urmă de barcă. Ultima mea impresie era că fusese despicată perfect în două bucăţi care, acum, fără îndoială, se scufundau încet, răsucindu-se.

M-am cutremurat, atît din cauza imaginii respective, cît şi de frig.

Pe Arne nu îl vedeam nicăieri. Nici un cap cu căciulă roşie, nici un braţ în roşu care să se agite deasupra valurilor, nici un zîmbet vesel care să-mi spună că marea era ca o casă pentru el şi că siguranţa şi brioşele calde se aflau în partea aceea, nu departe.

Pămîntul era vizibil peste tot în jurul meu sub forma unor înălţimi cenuşii învăluite în ceaţă. Dar nu deosebit de aproape. La vreo două mile distanţă în orice direcţie aş fi privit, după părerea mea.

Lovind apa, am început să-mi scot hainele, continuînd să mă uit disperat după Arne şi tot aşteptîndu-mă să-l văd.

Nu se vedea, însă, nimic altceva decît apa agitată. M-am gîndit la elicele ambarcaţiunii cu motor şi la cizmele de cauciuc ale lui Arne, care trebuiau să se fi umplut cu apă din primele secunde. În cele din urmă, m-am gîndit că, dacă nu acceptam ideea că Arne dispăruse şi nu începeam să mă îndrept spre ţărm, era foarte probabil să mă înec chiar în acel loc.

Am dat din picioare ca să-mi scot pantofii şi m-am chinuit să desfac fermoarul impermeabilului. Am smuls nasturii hainei de costum de dedesubt şi le-am scos pe amîndouă odată. Le-am dat drumul, dar, amintindu-mi de portofel, deşi părea o nebunie, l-am scos din buzunarul hainei şi l-am vîrît în cămaşă.

Haina şi impermeabilul, îmbibate de apă, plutiră puţin, după care începură să se ducă la fund sub ochii mei. Apoi mi-am scos şi pantalonii şi i-am lăsat să le urmeze.

Păcat, m-am gîndit. Fusese un costum frumos.

Apa era îngrozitor de rece, într-adevăr. Am început să înot. În susul fiordului. Spre Oslo. Sau în altă direcţie?

Aveam treizeci şi trei de ani, eram îndrăzneţ şi cunoşteam mai multe statistici decît aş fi vrut. Ştiam, de exemplu, că un om obişnuit poate supravieţui mai puţin de o oră într-o apă de un grad.

Am încercat să înot fără să mă grăbesc, cu mişcări lungi, amînînd momentul epuizării. Apa fiordului din apropiere de Oslo nu avea un grad, ci cel puţin cinci. Probabil nu era cu mult mai rece decît cea care uda ţărmul Angliei la Brighton chiar în clipa aceea, Într-o apă de 5 grade, un om putea rezista, ei bine, *asta* chiar n-o ştiam. Trebuia să aflu acest lucru pe pielea mea. Oricum, suficient de mult ca să înoate puţin peste două mile.

Fragmente din îndepărtatele lecţii de geografie nu aveau nici un sens. „Curentul Golfului încălzeşte coasta Norvegiei...”. Bunul şi bătrînul Curent al Golfului. Unde dispăruse?

Frigul nu mi se păruse niciodată a fi ceva cu adevărat îngrozitor. Bănuiesc că nu-mi fusese niciodată *frig,* ci doar răcoare. Acest frig pătrundea adînc în fiecare muşchi şi mă durea pînă în străfundul stomacului. Nu-mi mai simţeam mîinile şi labele picioarelor, iar braţele şi picioarele îmi erau grele. Cei mai buni înotători de distanţe lungi aveau un strat gros, izolator de grăsime subcutanată: eu nu aveam. De asemenea, ei se ungeau cu untură şi înotau pe lîngă vasele de agrement care le dădeau ciocolată fierbinte prin tuburi, la cerere. Cei mai buni înotători de distanţe lungi parcurgeau, de obicei, douăzeci de mile sau chiar mai mult.

Înotam.

Valurile păreau înspăimîntător de mari; şi n-am văzut încotro mă îndreptam pînă cînd n-am ridicat capul şi am lovit apa, irosind timp şi energie.

Cel mai apropiat petic de pămînt păru în faţa ochilor mei, care mă usturau din cauza apei sărate, mai departe ca oricînd. Şi,

desigur, fiordul Oslo ar fi trebuit să fie un Piccadilly Circus al bărcilor, nu? Dar eu nu vedeam nici una.

„La naiba, mi-am spus. Sigur n-o să mă înec. Al naibii să fiu dacă o s-o fac.”

Am început din nou să înot.

Lumina zilei scădea încetul cu încetul. Marea, cerul şi munţii din depărtare erau toate de un cenuşiu mai închis. începu să plouă.

Mi se părea că înaintez foarte încet. Parcă nu mă apropiam deloc de peticul de pămînt spre care mă îndreptam. Am început să mă întreb dacă nu cumva vreun curent mă trăgea mereu înapoi; dar, cînd m-am uitat în spate, pămîntul din urma mea era tot mai departe.

Înotam mecanic, începînd să obosesc. Timpul trecea. În depărtare, drept în faţă, nişte luminiţe începură să se aprindă. De fiecare dată cînd mă uitam, acestea erau şi mai multe. Oraşul se aprindea în lumina amurgului.

„Prea departe, mi-am spus. Sînt prea departe de mine.” în jurul meu erau pămînt şi viaţa, iar eu nu puteam să ajung la ele.

O prăpastie îngrozitoare dedesubt. Şi niciodată nu mi-au plăcut înălţimile. înecul era o moarte rece şi însingurată.

Am continuat să înot. Nu puteam să fac altceva.

Cînd o altă lumină apăru mai sus şi spre stînga, mi-a trebuit cel puţin un minut ca să realizez. Am lovit apa şi mi-am şters ochii de picăturile de ploaie şi de apă cît am putut mai bine, încercînd să-mi dau seama de unde venea: şi, iată, mult mai aproape decît ultima oară cînd mă uitasem, era forma cenuşie a uscatului.

Case, lumini şi oameni. Toate acestea erau acolo, undeva, pe acel petic de pămînt stîncos.

Bucuros, m-am întors cu cincisprezece grade spre stînga şi mi-am reînnoit forţele, eliberînd rezervele de energie păstrată cu grijă asemeni unui avar. Şi acest lucru a fost o prostie, pentru că în

faţă nu era nici o plajă. Cînd am ajuns la preţiosul uscat, am văzut că acesta nu era decît o stîncă netedă ce cădea perpendicular pe apă.

Nici o ieşitură, nici o scobitură care să-ţi ofere posibilitatea de a te odihni.

Ultimul sfert de milă fu cel mai greu. Dacă aş fi vrut, aş fi putut *să ating* pămîntul şi nu aveam de ce să mă agăţ. Trebuia să găsesc ceva, dacă aş fi înaintat destul de mult, dar nu-mi mai rămăsese nici un pic de putere. M-am chinuit să înot fără vlagă prin valurile care mă izbeau, dorindu-mi ca prin ceaţă să ies dintr-o apă caldă şi liniştită asemeni lui Mark Spitz şi să mă rezem de o balustradă sigură, cu picioarele atingînd fundul. În schimb, m-am prăbuşit pe burtă pe o cală mică a bărcilor mărginită de plăci mari de piatră.

Zăceam pe jumătate în apă, pe jumătate afară, încercînd să-mi recapăt răsuflarea pe care nu ştiam că o pierdusem. Pieptul îmi tresălta. Am tuşit.

Nu era întuneric; doar amurgul lent al nordului. Putea să fi fost şi trei dimineaţa: betonul rece şi ud de sub obrazul meu părea la fel de cald şi de plăcut ca nişte pene de gîscă.

Nişte paşi se auziră scrîşnind de-a lungul cheiului în capătul calei şi se opriră deodată. Am încercat să ridic capul şi să mişc o mînă amorţită.

— *Hvem er der?* spuse omul; sau ceva de genul ăsta.

Am scos un fel de hîrîit şi el s-a apropiat cu grijă de mine; o figură pe jumătate vizibilă şi bine înfăşurată în semiîntunericul ploios.

Repetă întrebarea, pe care eu tot n-am înţeles-o.

— Sînt englez, am zis eu. Mă poţi ajuta?

Timp de cîteva secunde nu se întîmplă nimic. Apoi, omul plecă.

„Şi ce?” mi-am spus eu vlăguit. Cel puţin, de la brîu în sus, mă aflam în siguranţă în Norvegia. Nu păream să am energia necesară ca să mă tîrăsc în sus, pînă cînd nu-mi scoteam şi picioarele din apă, cel puţin pentru un minut, două. Dar aveam să am cu timpul,

mi-am spus.

Omul se întoarse însoţit de un prieten. Urît din partea mea că l-am judecat greşit.

Însoţitorul îşi miji ochii prin ploaie şi întrebă:

— Eşti englez? Ai spus că eşti englez?

Tonul lui părea să sugereze că, faptul de a fi englez, explica în mod automat asemenea nebunii, ca a înota în octombrie în cămaşă şi izmene, şi a zăcea pe cale de lansare.

— Da, am spus.

— Ai căzut de pe un vas?

— Oarecum.

I-am simţit mîna strecurîndu-se pe sub subsuoara mea.

— Vino. Ieşi din apă.

M-am căţărat pe cala de lansare şi, cu ajutorul lor, aproape că m-am tîrît pînă sus. Cheiul era mărginit de balustrade şi felinare. M-am aşezat pe jos, cu spatele rezemat de un felinar, dorindu-mi să am suficientă putere ca să mă ridic. Ei se consultară în norvegiană.

Apoi, cel care vorbea englezeşte, mi-a spus:

— O să te ducem la mine acasă, să te usuci şi să te încălzeşti.

— Mulţumesc, am spus eu şi, Dumnezeule, am fost cît se poate de sincer.

Unul din ei plecă din nou şi se întoarse cu o camionetă veche. îmi oferiră locul din faţă, deşi eu am vrut să stau în spate, şi mă duseră vreun sfert de milă pînă la o căsuţă din lemn, care se afla lîngă alte două sau trei. Nu era nici un sat, nici un magazin, nici un telefon.

— Aceasta este o insulă, îmi explică salvatorul meu. Un kilometru în lungime, trei sute de metri în lăţime.

Îmi spuse şi denumirea ei, ceva ce îmi sună a „gorse”.

Livingrumul său era mic şi luminos, încălzit de o sobă imensă, care ocupa cel puţin o şesime din podea. La lumină am văzut că el însuşi era un bărbat scund şi prietenos, între două vîrste, cu mîini

obişnuite cu munca. Dădu din cap uitîndu-se la mine şi aduse întîi o pătură şi, apoi, o cămaşă groasă de lînă şi o pereche de pantaloni.

— Nu eşti marinar, spuse el simplu, privindu-mă cum îmi scoteam cămaşa şi indispensabilii.

— Nu, am recunoscut eu.

Portofelul îmi căzu pe jos. M-am mirat că încă îl mai aveam; uitasem de el. Salvatorul care ştia numai norvegiană îl ridică politicos şi mi-l dădu zîmbind larg. Semăna foarte mult cu prietenul său.

Printre tremurături, le-am povestit ce se întîmplase şi i-am întrebat cum puteam să ajung înapoi în oraş. Ei discutară puţin, în timp ce eu mă îmbrăcam, întîi clătinînd mult din capete şi, în cele din urmă, încuviinţînd de cîteva Ori.

— După ce o să te mai încălzeşti, o să te ducem cu barca, spuse cel care vorbea engleză, după care se uită la portofelul care, acum, se afla pe masa din lemn de pin lustruit. Te rugăm să plăteşti numai combustibilul. Dacă poţi.

Am scos împreună bancnotele ude şi le-am răsfirat pe masă. Le-am spus să ia cît doreau şi, după ce se consultară, aleseră o bancnotă de cincizeci de coroane. I-am îndemnat să mai ia una. Ei protestară că nu avea să coste atît, dar, în cele de urmă, puseră două bancnote deoparte şi le uscară pe celelalte repede pe sobă, aşa încît marginile se îndoiră. După ce se consultară din nou, scoaseră dintr-un dulap o sticlă cu un lichid de un auriu pal. Apoi luară un pahar, în care turnară puţin şi mi-l dădură.

— *Skol!* spuseră ei.

— *Skol!* am repetat eu.

Mă priviră cu interes în timp ce beam. Un foc uşor prin gîtlej, o fierbinţeală în stomac şi, în curînd, o căldură prin toate venele îngheţate.

Zîmbiră.

— *Aquavit,* spuse gazda mea şi puse sticla la loc, ţinînd-o

pregătită pentru următorul străin la ananghie care avea să înoate pînă la uşa lor.

Sugerară să stau puţin pe singurul fotoliu cu aspect confortabil. Din moment ce unii din muşchii mei încă mai tremurau din cauza epuizării, mi se păru o idee bună, aşa că m-am odihnit, în timp ce ei pregătiră nişte impermeabile şi, pînă cînd terminară, pielea mea devenise, dintr-un alb-vineţiu urît, palidă, ca de obicei.

— Te simţi mai bine? observă gazda mea zîmbind.

— Da.

Încuviinţară încîntaţi şi îmi dădură un impermeabil să-l îmbrac. După aceea, mă duseră cu o barcă de pescuit urît mirositoare spre oraş şi, în tot acest timp, ploua. Pe parcursul acestei călătorii, eu am calculat că stătusem în apă vreo două ore, ceea ce nu dovedea nimic în mod deosebit cu privire la curentul fiordului, ineficienţa modului meu de a înota sau distanţa pe care o străbătusem, însă dovedea destul de clar că temperatura era mai mare de un grad.

## CAPITOLUL 2

Aşteptară în timp ce m-am schimbat la *Grand,* ca să poată lua înapoi hainele împrumutate. Ne-am despărţit cu strîngeri calde de mîini şi o mare camaraderie şi, abia după ce plecară, mi-am dat seama că nu ştiam cum îi cheamă.

Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decît să mă bag în pat şi să dorm o jumătate de secol, dar gîndul că soţia lui Arne îl aştepta să se ducă acasă nu îmi dădea pace. Astfel că mi-am petrecut următoarele două ore cu diverse autorităţi norvegiene, anunţînd cele întîmplate.

Cînd poliţiştii terminară de luat notiţe şi spuseră că aveau să trimită pe cineva s-o anunţe pe doamna Kristiansen, am sugerat să mă duc şi eu. Ei fură de acord. Am mers cu o maşină oficială şi am

sunat la soneria apartamentului C de la primul etaj al unei case mari din cherestea situată pe o stradă prosperă, nu departe de centrul oraşului.

Fata care deschise ne privi întrebătoare cu nişte ochi cenuşii şi limpezi şi un chip prietenos, de vreo treizeci şi ceva de ani. în spatele ei, apartamentul părea cald şi viu colorat şi, în aer, pluteau acordurile muzicii lui Beethoven.

— Doamna Kristiansen este acasă? am întrebat eu.

— Da, zise ea. Eu sînt doamna Kristiansen.

Nici pe departe ceea ce mă aşteptasem. Indivizii ciudaţi de genul lui Arne n-ar trebui să aibă neveste tinere şi subţiri, cu păr blond şi des care le cade uşor cîrlionţat pe umeri. Se uită de la chipul meu mai puţin izbitor la poliţistul din spatele meu şi făcu ochii şi mai mari.

— Sînt David Cleveland, am spus eu. Am fost cu Arne astăzi după-amiază...

— Da! exclamă ea. Ah, intraţi... Mă bucur atît de mult...

Deschise uşa mai larg şi se întoarse.

— Arne, strigă ea. Arne, uite cine a venit.

El apăru în hol. Cît se putea de viu.

Ne-am privit consternaţi. Pe faţa mea trebuiau să se citească uimirea şi şocul pe care le-am văzut pe chipul lui şi, în clipa următoare, veni spre mine cu mîna întinsă şi cu cel mai imens zîmbet.

— David! Nu-mi vine să cred. Am anunţat că te-ai înecat, zise el strîngîndu-mi mîinile într-ale lui şi scuturîndu-mi-le cu căldură. Intră, intră, dragul meu prieten, şi spune-mi cum ai fost salvat. Am fost atît de îndurerat... îi spuneam lui Kari...

Soţia lui încuviinţă, la fel de încîntată ca el.

— Se pare că domnul Kristiansen nu s-a înecat, zise poliţistul din spatele meu, cuvinte care, în starea noastră de mare uşurare, sunară extrem de caraghios.

Am rîs cu toţii. Pînă şi poliţistul zîmbi.

— M-a găsit un pescar în apropiere de Nesodden, îi spuse Arne. Am anunţat accidentul la poliţia de acolo. Au spus că vor trimite o barcă în căutarea domnului Cleveland. Dar nu aveau prea mari speranţe. Mai bine îi sun...

— Vă mulţumesc, spuse poliţistul. M-aţi ajuta mult, adăugă apoi şi ne zîmbi încă o dată tuturor, după care plecă.

Kari Kristiansen închise uşa.

— Intră, trebuie neapărat să sărbătorim, spuse ea apoi, conducîndu-mă în livingrum.

Muzica lui Beethoven inunda încăperea şi Kari o opri.

— Lui Arne îi place să asculte muzica tare cînd e supărat, spuse ea.

Pe hol, Arne vorbea la telefon şi, printre cuvintele pe care le spuse în norvegiană, mi-am auzit numele rostit cu uimire şi bucurie.

— Este minunat, zise el întorcîndu-se în cameră şi frecîndu-şi mîinile. Minunat, adăugă apoi, făcîndu-mi semn să mă aşez pe o canapea confortabilă din preajma focului care ardea vesel în cămin. Poliţiştii din Nesodden au spus că au trimis o barcă în căutarea ta, dar era prea întuneric şi ploua şi n-au văzut nimic.

— Îmi pare rău că s-au deranjat, am spus eu.

— Dragul meu prieten... zise el răsfirîndu-şi degetele. N-a fost nici un deranj, Şi acum, ce zici, bem ceva? Ca să sărbătorim.

Umplu paharele cu vin roşu dintr-o sticlă care era deja deschisă pe o măsuţă.

— Arne a fost deprimat toată seara, spuse Kari. E, într-adevăr, un miracol că v-aţi salvat amîndoi.

Ne-am povestit reciproc păţaniile. Arne îşi rupsese hainele şi îşi scosese cizmele imediat (bănuiesc că ar fi trebuit să-mi dau seama că un om care se simţea ca acasă pe mare purta cizme de cauciuc *largi)*, dar, deşi mă strigase şi mă căutase în zona respectivă cîteva minute, nu mă zărise.

— Cînd te-am văzut ultima oară, erai încă în barcă şi m-am gîndit că ai fost lovit în plin, aşa că, văzînd că nu eşti nicăieri, m-am gîndit că trebuia să fi murit deja, zise el pe un ton de scuză.

Apoi a început să înoate, continuă el; şi ştiind mult mai multe lucruri decît mine despre maree şi vînturi, pornise aproape în direcţie opusă. Fusese găsit în apropiere de coastă de o barcă de pescuit micuță care nu avea suficient combustibil pentru a porni în căutarea mea. Totuşi, îl dusese în orăşelul unde el îmi anunțase dispariţia şi, de acolo, se întorsese în oraş cu o barcă închiriată.

Povestea mea semăna atît de mult cu a lui, încît putea fi relatată în două propoziţii: „Am înotat spre o insulă. Doi inşi m-au adus înapoi cu o barcă."

Arne căută într-o grămadă de hîrtii şi scoase la iveală triumfător o hartă. Despăturind-o, indică partea cea mai largă a fiordului, arătîndu-ne amîndurora unde ne scufundaserăm.

— Cel mai prost loc posibil! exclamă Kari. De ce v-aţi dus atît de departe?

— Doar mă cunoşti, zise el împăturind harta la loc. Îmi place să mă mişc.

Ea îl privi cu indulgenţă.

— Nu-ți place să fii urmărit, vrei să spui.

Arne păru puțin uimit, dar acel complex al său ieşea în evidenţă asemeni lui Gulliver în Lilliput.

— Poliţiştii m-au întrebat dacă am văzut numele acelei bărci, am zis eu.

— Şi ai văzut? mă întrebă Arne.

Am clătinat din cap.

— Nu. Tu?

El clipi într-una din acele pauze înnebunitoare în care părea să-l azvîrle cea mai simplă întrebare, dar, în cele din urmă, spuse:

— Nu.

— Nu cred că există vreun nume, am spus eu apoi.

Amîndoi se întoarseră spre mine surprinşi.

— Trebuie să fi fost, zise Kari.

— Ei bine, eu n-am nici o impresie... nici de nume, nici de un număr de înregistrare, nici de vreun port de origine. Poate că nu aveţi astfel de lucruri în Norvegia.

— Ba avem, spuse Kari nedumerită. Bineînţeles că avem.

Arne se gîndi îndelung, după care articula:

— Mergea prea repede... şi direct spre noi. Trebuie să fi avut un nume. Pur şi simplu, nu l-am văzut.

Vorbea cu finalitate în glas, ca şi cum subiectul n-ar mai fi prezentat nici un interes. Eu am încuviinţat scurt şi am lăsat lucrurile aşa, deşi eram sigur că, pe coca aceea neagră, nu fusese nimic altceva decît vopsea neagră. Cum îi urmăreau, oare, pe contrabandişti în partea aceea a Mării Nordului? m-am întrebat.

— Păcat, am spus. Pentru că ai fi putut primi despăgubiri pentru şalupa ta.

— Era asigurată.. Nu-ţi face griji.

— E îngrozitor că n-a oprit, spuse Kari. Trebuie să fi simţit impactul, nici chiar o barcă mare şi grea, cum zice Arne că era, nu se poate ciocni de o şalupă fără să simtă.

„Fuga de la locul accidentului”, mi-am spus eu ironic. Se întîmplă pe şosele, de ce nu şi în apă?

— Arne se temea că nu ştii să înoţi.

— O lungime, două de bazin, am zis. N-am mai încercat niciodată pe o distanţă atît de mare.

— Ai avut noroc, spuse ea serioasă.

— Şi Arne la fel, am zis eu şi l-am privit îngîndurat, căci eram mai tînăr decît el cu vreo zece ani şi fusesem extrem de epuizat.

— Ah, nu, Arne e un înotător excelent. Un foarte bun sportiv, în general. Într-o formă grozavă, zise ea zîmbind ironic, dar se simţea în glasul ei mîndria soţiei. A cîştigat de nenumărate ori concursurile naţionale de schi.

Într-un loc special amenajat, pe hol, erau înghesuite cîteva perechi de schiuri, rachete de squash, undițe, bocanci şi o jumătate de duzină de hanorace ca acela roşu, pierdut. Pentru o persoană căreia îi plăcea să fie tot timpul în mişcare, avea tot ce-i trebuia.

— Ai mîncat? mă întrebă Kari deodată. După cursa de înot, mă refer. Te-ai gîndit la mîncare?

Am clătinat din cap.

— Presupun că am fost îngrijorat din cauza lui Arne.

Ea se ridică, zîmbind.

— Nici Arne n-a avut chef să mănînce, spuse ea, uitîndu-se la ceasul care arăta ora zece fără zece. O să vă aduc ceva amîndurora.

Arne o privi tandru cum se îndrepta spre bucătărie.

— Ce părere ai despre ea? Nu-i aşa că e frumoasă?

În mod normal, nu-mi plăceau cei care invitau să li se admire soțiile, ca şi cum acestea ar fi fost nişte proprietăți, precum maşinile, dar, în seara aceea, i-aş fi iertat multe lui Arne.

— Da, am spus eu cu mai multă sinceritate decît în multe alte împrejurări similare. Şi Arne zîmbi afectat.

— Să-ți mai pun vin, zise el ridicîndu-se repede şi umplînd ambele pahare.

— Şi casa ta e frumoasă, am spus eu.

El mă privi peste umăr surprins.

— Asta e tot opera lui Kari. Este... treaba ei. Să decoreze încăperi. Birouri, hoteluri. Chestii de genul ăsta.

Propriul lor salon era din lemn natural, cu veioze mari cu abajururi din pergament ce aruncau o strălucire aurie pe tapițeria de culoare crem şi pe pernele viu colorate împrăştiate peste tot.

Un amestec de grijă şi întîmplare, peste care se adăuga aerul confortabil al unei vieți pline. Încăperile extrem de ordonate m-au sufocat întotdeauna: casa soților Kristiansen era exact aşa cum trebuia.

Arne îmi aduse paharul plin şi se aşeză în fața mea, lîngă foc.

Părul, care nu îi mai era acoperit, era acum mai mult cărunt decît blond; mai lung decît înainte şi, categoric, mai distins.

— Mîine aş vrea să-l văd pe preşedintele hipodromului, dacă se poate, am zis eu.

El păru uimit, ca şi cum ar fi uitat care era adevăratul motiv al vizitei mele.

— Da, spuse apoi şi clipi puţin. Mîine e sîmbătă. Iar duminică e şedinţa pentru Marea Naţională. Va fi la hipodrom duminică.

„Nu lăsa un jocheu hoţ să-ţi strice ziua", voia să spună Arne, aşa că am ridicat din umeri şi-am fost de acord s-o las pe duminică.

— Atunci, poate că mîine o să-i fac o vizită lui Gunnar Holth.

Dintr-un anumit motiv, nici această idee nu îl umplu de bucurie, dar, după o pauză îndelungată din partea lui, am aflat că acest lucru se datora faptului că el, Arne, voia să meargă la pescuit toată ziua şi se temea că voiam să mă însoţească.

— Gunnar Holth vorbeşte englezeşte? l-am întrebat eu.

— Ah, da.

— Atunci, o să mă duc singur.

El îmi aruncă un zîmbet larg şi sări să o ajute pe soţia lui care venea cu o tavă încărcată. Adusese cafea şi sandvişuri cu crevete, brînză şi ananas, pe care le-am mîncat pînă la ultima firimitură.

— Trebuie să mai vii şi altă dată, spuse Kari. O să pregătesc o cină ca lumea.

Arne o aprobă cu căldură şi mai desfăcu o sticlă de vin.

— E o mică bucătăreasă excelentă, spuse el posesiv.

Mica bucătăreasă excelentă îşi dădu pe spate părul blond şi des şi-şi întinse gîtul elegant. Avea un maxilar pe măsură şi trei aluniţe mici pe un pomete.

— Poţi să vii oricînd, spuse ea.

M-am întors la *Grand* cu taxiul la unu dimineaţa, am dormit prost şi m-am trezit la şapte simţindu-mă precum sacul de box al lui

Henry Cooper.

O consultaţie cu oglinda din baie scoase la iveală o vînătaie pe umărul stîng, amintire din momentul impactului celor două bărci. în plus, fiecare muşchi gemea din cauza efortului depus cu o zi în urmă. Se părea că David Cleveland nu era Matthew Webb.

Nici baia, nici hainele, nici micul dejun şi nici telefonul dat lui Gunnar Holth nu îmbunătăţiră lucrurile.

— Vino, dacă vrei, spuse el. Dar n-am ce să-ţi spun. O să-ţi pierzi timpul degeaba.

Cum toţi anchetatorii îşi pierd foarte mult timp ascultînd oameni care nu au nimic de spus, m-am dus, bineînţeles. Avea grajduri lîngă hipodrom şi o atitudine beligerantă.

— Întrebări, întrebări, zise el. Nu-i nimic de spus.

I-am plătit taximetristului.

— N-ar fi trebuit să-i dai drumul, spuse Gunnar Holth. O să pleci repede.

— Pot să mă întorc cu tramvaiul, am zis eu zîmbind.

El îmi aruncă o privire fără plăcere.

— Nu pari un oficial al Clubului Jocheilor.

— Mi-ar plăcea foarte mult, dacă mi-ai arăta caii. Arne Kristiansen zice că sînt foarte frumoşi şi... că au cîştigat premii mari anul ăsta.

El se mai relaxă, bineînţeles. Arătă spre un grajd mare care se afla de partea cealaltă a unei suprafeţe noroioase. Am pornit într-acolo, faptul că era încălţat cu cizme arătîndu-mi că n-ar fi trebuit să vin cu pantofi lustruiţi. Era scund, puternic şi între două vîrste, un grăjdar tipic, care se simţea mai bine în preajma cailor săi, am bănuit, decît a proprietarilor acestora; şi vorbea englezeşte cu accent irlandez.

Grajdul conţinea două şiruri de boxe despărţite de un culoar larg. Capetele cailor se vedeau pe deasupra majorităţii uşilor şi trei-patru băieţi cărau găleţi cu apă şi braţe de fîn.

— Tocmai au venit de la antrenament, zise Holth. Îi antrenăm pe pista de nisip a hipodromului, adăugă el, după care se întoarse şi deschise uşa primei boxe. Acesta va alerga mîine la Marea Naţională. Vezi ce umeri are, nu-i aşa că e un exemplar superb?

— Bob Sherman a cîştigat o cursă cu el în ziua cînd a dispărut, am zis eu.

El îmi aruncă o privire pătrunzătoare fără să zică nimic şi mîngîie un cal cu aspect puternic. Îi pipăi picioarele, păru mulţumit şi se întoarse lîngă mine.

— De unde ştii? mă întrebă.

Nu era nici o problemă dacă îi spuneam.

— Arne Kristiansen mi-a dat o listă cu ultimele curse ale lui Bob Sherman în Norvegia. A zis că acest cal al dumitale ar fi putut să cîştige Naţionalele şi, dacă Sherman ar fi avut minte, s-ar fi întors pentru cursa asta şi abia apoi ar fi furat încasările, care ar fi fost mult mai mari.

Holth se arătă uşor amuzat.

— Într-adevăr.

Am continuat turul grajdului, admirînd fiecare cal în parte. Erau vreo douăzeci în total, dintre care trei sferturi alergau pe „plat” şi, deşi păreau nişte exemplare frumoase, era puţin probabil ca vreunul să ia Epsom prin surprindere. După felul cum arătau, însă, şi după aerul general de bunăstare, Holth îşi cunoştea meseria.

Un capăt al grajdului era separat de rest pentru a oferi spaţiu de locuit pentru băieţi, iar Holth mă duse să văd. Dormitor, spălător, bucătărie.

— Bob a stat aici, de cele mai multe ori, spuse el.

Mi-am rotit privirea încet prin încăperea aceea spaţioasă cu o jumătate de duzină de paturi suprapuse două cîte două, cu duşumeaua goală din scînduri şi cu masa şi scaunele din lemn. O sobă mare din plăci de teracotă maron şi ferestrele duble cu perdele ca nişte pături promiteau adăpost împotriva iernii care se apropia şi

vreo două calendare cu fotografii de femei înviorau pereţii, însă era o mare diferenţă faţă de *Grand.*

— Mereu? am întrebat eu.

Holth ridică din umeri.

— Zicea că e destul de bine aici şi economisea banii pe care i-ar fi dat la hotel. Nimic greşit în asta, nu?

— Absolut nimic, am aprobat eu.

El făcu o pauză.

— Uneori stătea la proprietar.

— Care proprietar?

— Ăăă... proprietarul lui Whitefire. Per Bjorn Sandvik.

— De cîte ori?

— Ce importanţă are? întrebă el iritat. De vreo două ori, am impresia. Da, de două ori. Nu şi ultima oară. Cele două dăţi dinainte.

— De cîte ori a venit în total?

— De vreo şase. Sau şapte... sau opt.

— Toată vara asta?

— Anul trecut n-a venit, dacă la asta te referi.

— Dar îi plăcea?

— Bineînțeles că-i plăcea. Tuturor jocheilor britanici care sînt invitaţi le place. Sînt plătiţi bine.

— Cît de bine?

— Păi, li se decontează biletul pînă aici şi o parte din cheltuieli. Apoi sînt tarifele pentru curse. Şi banii pentru apariţie.

— Hipodromul plăteşte pentru apariţie?

— Nu tocmai. Ei bine... hipodromul îi dă banii jocheului, dar îi ia de la proprietarii pentru care a concurat acesta.

— Aşadar, un proprietar plăteşte totul, procentajul din premiu, o parte din cheltuieli şi o parte din banii pentru apariţie?

— Exact.

— Ce se întîmplă dacă, după toate acestea, jocheul face o cursă

proastă?

Holth răspunse foarte serios.

— Proprietarul nu îl mai cheamă pe jocheu.

Am ieşit din grajd înapoi în noroi. Nu plouase în ziua aceea, dar ameninţarea încă mai plutea în aerul rece şi ceţos.

— Vino în casă, sugeră Holth. Să bei o cafea înainte să te urci în tramvai.

— Grozav, am zis eu.

Casa lui era o cabană micuţă din lemn cu perdele din dantelă şi ghivece cu hortensii la fiecare fereastră. Focul ardea deja în soba din livingrum şi un ibric metalic, portocaliu, era aşezat deasupra. Gunnar scoase două căni de pămînt şi un pachet de zahăr din dulap.

— Proprietarii l-ar mai fi chemat pe Bob Sherman? am întrebat eu.

El turnă cafeaua, amestecînd-o cu o linguriţă albă, de plastic.

— Per Bjorn Sandvik l-ar fi chemat. Şi Sven Wangen; el e proprietarul acelei iepe rotate, zise el şi căzu pe gînduri. În ceea ce-l priveşte pe Rolf Torp, Bob a pierdut o cursă în ziua în care a plecat. Rolf Torp a crezut că ar fi trebuit să alerge mai uşor.

— Aşa e?

Hoîth ridică din umeri.

— Caii nu sînt nişte maşinării. Nu antrenez caii lui Rolf Torp, aşa că n-am de unde să ştiu, nu?

— Cine îi antrenează?

— Paul Sundby.

— Rolf Torp o să fie la curse mîine?

— Fireşte. Calul lui e favorit la Naţionale.

— Şi dumneata, am spus eu, l-ai fi chemat să concureze din nou?

— Bineînţeles, spuse el fără nici o ezitare. Bob e un jocheu bun. Ascultă ce spui despre un cal. Călăreşte cu capul. Nu ar fi fost

chemat de atîtea ori, dacă n-ar fi fost bun.

Uşa se deschise deodată şi unul din băieţi vîrî capul înăuntru; avea în jur de douăzeci şi cinci de ani, era vesel şi purta o căciulă de lînă cu ciucure.

— Gunny, te uiţi la afurisita aia de iapă? E îngrozitoare.

Antrenorul spuse că avea să se ducă imediat şi capul dispăru.

— E irlandez, am zis eu surprins..

— Sigur. Am trei băieţi irlandezi şi unul din Yorkshire. Plus trei de-aici. Sînt o mulţime de englezi în cursele de cai norvegiene.

— De ce?

— Aici au o şansă de a participa la curse, înţelegi? Mai mult decît acasă.

Ne-am băut cafeaua, care era bine fiartă şi, din acest motiv, cu atît mai tare.

— Cum se descurca Bob cu transportul? am întrebat eu. A închiriat vreodată o maşină?

— Nu, nu cred. Cînd stătea aici, mergea cu mine la hipodrom.

— Ţi-a cerut vreodată maşina împrumut? Sau pe a altcuiva?

— Pe a mea, nu. Nu cred că a condus vreodată cînd s-a aflat aici.

— L-ai mai dus şi în altă parte în afară de hipodrom în ziua în care a dispărut?

— Nu.

Din declaraţiile care mă aşteptau la hotel cînd am sosit, ştiam că Bob Sherman trebuia să plece de la hipodrom cu taxiul ca să prindă ultimul avion spre *Heathrow.* Nu îl prinsese.

Taximetristul, care fusese angajat pentru acel drum, ridicase din umeri cînd pasagerul său nu apăruse şi dusese alte persoane de la hipodrom în oraş.

Mai rămîneau transportul public, toţi taximetriştii care nu îl cunoşteau pe Bob şi maşinile altor oameni, în plus, am bănuit eu, propriile lui picioare. Ar fi fost foarte uşor să plece de la hipodrom fără să fie văzut de nici unul dintre cei care îl cunoşteau, mai ales că,

aşa cum rezulta din însemnările adunate, ultima cursă avusese loc după lăsarea întunericului.

Am pus jos cana de cafea goală şi Gunnar Holth spuse brusc:

— Ai putea să faci ceva în privinţa soţiei lui Bob?

— Soţia lui? Aş putea să-i fac o vizită la întoarcere, în cazul în care o să descopăr ceva important.

— Nu, spuse el clătinînd din cap. E aici.

— Aici?

Încuviinţă.

— În Oslo. Şi nu vrea să plece acasă.

— Arne nu mi-a spus nimic.

Holth începu să rîdă.

— Se ţine după el ca un cîine. Pune o mulţime de întrebări, ca şi dumneata. Cine l-a văzut pe Bob plecînd, cu cine a plecat, de ce nu-l găseşte nimeni? Vine la fiecare şedinţă şi pune întrebări. Toată lumea s-a săturat pînă peste cap.

— Ştii unde stă?

El dădu din cap viguros şi luă o bucată de hîrtie de pe un raft.

— La hotelul *Norsland.* Clasa a doua, mai departe de centru. Acesta e numărul ei de telefon. Mi l-a lăsat în caz că aş găsi o modalitate de a o ajuta, zise el şi ridică din umeri. Tuturor le pare rău pentru ea. Dar aş vrea să plece.

— Vrei s-o suni dumneata? Spune-i că aş vrea să-i pun cîteva întrebări în legătură cu Bob. Propune-i să ne întîlnim azi după-amiază.

— Ţi-am uitat numele, zise el fără să se scuze. Am zîmbit şi i-am dat o carte de vizită. El o privi şi apoi se uită la mine nevenindu-i să creadă, dar sună la hotelul *Norsland.* Doamna Emma Sherman fu chemată la telefon.

— Un anume domn David Cleveland... a venit din Anglia ca să încerce să vă găsească soţul, spuse Holth şi citi de pe cartea de vizită. Anchetator şef, Biroul de Investigaţii, Clubul Jocheilor,

Portman Square, Londra. Vrea să vă întîlniţi astăzi după-amiază.

O ascultă, după care se uită la mine şi întrebă:

— Unde?

— La ea la hotel. La ora trei.

Repetă apoi în receptor cuvintele mele.

— Te aşteaptă, zise el punînd receptorul în furcă.

— Foarte bine.

— Spune-i să se ducă acasă.

## CAPITOLUL 3

Ea aştepta în micul hol al hotelului *Norsland,* stînd pe marginea unui scaun şi uitîndu-se neliniştită la chipul fiecărui bărbat care trecea. Am urmărit-o un timp prin uşile de sticlă, înainte să intru. Părea mică, palidă şi foarte nervoasă. De două ori fu cît pe ce să se ridice şi de două ori se aşeză din nou încet, cînd bărbatul pe care îl privise trecu pe lîngă ea fără să-i dea vreun semn.

Am împins uşile, intrînd în aerul puţin mai cald decît cel de afară, ceea ce, într-un oraş ce beneficia în totalitate de încălzire centrală, dovedea o proastă administraţie. Emma Sherman îmi aruncă o privire scurtă şi se uită imediat spre uşă. Nu eram aşa cum se aşteptase ea; următorul bărbat care intră, un ins de vreo şaizeci şi ceva de ani, cu înfăţişare de militar, o făcu să se ridice pe jumătate de pe scaun. El trecu pe lîngă ea fără să-i arunce vreo privire şi îşi luă cheia de la recepţie. Ea se aşeză la loc încet, părînd din ce în ce mai nervoasa.

M-am dus la ea.

— Doamna Sherman?

— Ah, spuse ea ridicîndu-se încet. Aveţi un mesaj din partea domnului Cleveland?

— Eu sînt David Cleveland.

— Dar... zise ea şi se opri.

Uimirea se citea pe chipul ei alături de încordare şi oboseală, dar ea părea să nu simtă nimic foarte limpede. De aproape, nervozitatea se transformă într-o stare nu prea deosebită de o criză de nervi totală.

Pielea ei părea aproape transparentă din cauza oboselii şi umbrele întunecate din jurul ochilor scoteau în evidenţă lipsa de strălucire a acestora. Avea în jur de douăzeci şi doi de ani şi ar fi putut fi drăguţă: avea osatura şi părul pentru acest lucru, dar acestea nu avuseseră nici o şansă. De asemenea, mi se păru că era însărcinată.

— Unde putem să stăm de vorbă? am întrebat eu.

Ea aruncă o privire în jur, dar, în hol, nu erau decît trei fotolii, nici un pic de intimitate şi o plantă artificială.

— În camera dumitale? am sugerat eu.

— Ah, nu, zise ea imediat şi apoi, mai calmă, explicîndu-mi: Este mică... n-ai unde să stai.

— Vino cu mine, atunci. O să găsim o cafenea.

Ieşi cu mine în stradă şi am pornit în direcţia lui *Grand.*

— O să-l găseşti? mă întrebă ea. Găseşte-l, te rog.

— O să fac tot posibilul.

— N-a furat banii ăia. Sigur.

Am privit-o. Tremura vizibil şi era mai palidă ca oricînd. M-am oprit şi am luat-o de cot. Ea mă privi cu ochi împăienjeniţi, încercă să mai spună ceva şi se prăbuşi pe mine.

Chiar şi cînd e vorba de o fată slabă care leşină este greu să o ţii fără să o laşi să se întindă pe pavajul rece. Doi trecători se dovediră prietenoşi, dar nu ştiau engleza, iar al treilea, care cunoştea limba, mormăi ceva despre faptul că era o ruşine să fii beată la patru după-amiaza şi se depărtă repede. Am ridicat-o puţin, ţinînd-o de subsuori, şi am rugat o femeie să oprească un taxi.

Şi ea păru dezaprobatoare şi se depărtă, dar un tînăr de vreo

şaisprezece ani îi aruncă o privire ucigătoare şi veni în ajutorul nostru.

— Îi e rău? întrebă el într-o engleză învăţată la şcoală.

— Da. Poţi să opreşti un taxi?

— *Ja.* O să mă întorc. Veţi... se gîndi şi găsi cuvîntul... aştepta?

— Voi aştepta, am zis eu.

El încuviinţă serios şi coti repede după colţ, o siluetă subţire în hainele caracteristice tinerilor, blugi şi geacă. Se ţinu de cuvînt şi se întoarse cu un taxi, ajutîndu-mă să o urc pe fată.

— Îţi mulţumesc foarte mult, am zis eu şi el fu încîntat.

— Studiez engleza.

— O vorbeşti foarte bine.

Făcu cu mîna în timp ce taxiul se îndepărta; o întîlnire satisfăcătoare pentru ambele părţi.

Ea începu să-şi revină pe drum, ceea ce păru să-l liniştească pe şofer. Acesta nu ştia nici o boabă de engleză, cu excepţia unui singur cuvînt pe care îl repetă de cel puţin zece ori cu emfază, acesta fiind „doctor".

— *Ja,* am aprobat eu. *Ja.* La *Grand Hotel.*

El ridică din umeri, dar ne duse acolo. Mă şi ajută să intru cu ea în hol şi îşi primi banii abia după ce ea fu aşezată pe un fotoliu.

— Doctor, spuse el plecînd, iar eu am zis *„Ja".*

— Nu, spuse soţia lui Bob Sherman aproape în şoaptă. Ce... s-a întîmplat?

— Ai leşinat, am spus eu scurt. Şi doctor sau nu, trebuie să te întinzi. Aşa că, hai, ridică-te...

Am ajutat-o să se ridice, am dus-o la lift şi, apoi, la primul etaj, unde era camera mea. Se prăbuşi pe pat fără să mai spună nimic şi rămase acolo cu ochii închişi.

— Te superi dacă îţi iau pulsul? am întrebat-o eu, dar, cum nu îmi dădu nici un răspuns, i-am atins cu degetele încheietura mîinii şi am simţit un puls slab.

Braţul îi era umed de transpiraţie, deşi rece, şi în general părea tulburător de fragilă.

— Ţi-e foame? am întrebat.'

Ea dădu din cap încet pe pernă, dar mi-am dat seama că tot ce era în neregulă cu ea, în afara oboselii, era simpla înfometare. Fusese prea îngrijorată ca să se mai gîndească la sine şi, în plus, mîncarea era scumpă în Norvegia.

O discuţie prin telefon cu restaurantul hotelului se încheie cu promisiunea unei supe de carne fierbinţi, pîine şi brînză.

— Şi coniac, am spus eu.

— Nu se poate coniac sîmbăta, domnule. Sau duminica. Aceasta e regula.

Fusesem prevenit, dar uitasem. Era extraordinar să găsesc o ţară cu legi prohibitive şi mai înnebunitoare decît cele din Marea Britanie. Totuşi, în camera mea, exista un mic frigider în care, pe lîngă oranjadă şi ape minerale, se afla şi o sticlă de şampanie de un sfert. Întotdeauna mi se păruse că îmbutelierea în sticle de un sfert strica farmecul acelei băuturi efervescente, dar exista cîte o ocazie pentru orice. Emma spuse că nu putea, că nu trebuia, dar bău puţin şi, după cinci minute, arăta ca o floare culeasă demult şi readusă la viaţă la timp.

— Îmi pare rău, spuse ea sprijinindu-se într-un cot în patul meu şi sorbind lichidul auriu din cana mea pentru periuţa şi pasta de dinţi.

— Nu face nimic.

— Probabil că mă consideri o proastă.

— Nu.

— Doar că... Nimănui nu pare să-i pese. Unde a dispărut. Spun doar că nu-l găsesc. Dar nici măcar nu-l caută.

— L-au căutat, am zis eu, dar ea nu era pregătită să asculte.

— Apoi, Gunnar Holth a spus că... Clubul Jocheilor l-a trimis pe anchetatorul şef... aşa că am sperat atît de mult toată ziua, că, în

sfîrşit, cineva o să-l găsească, dar... dumneata...

— Nu sînt tipul la care te aşteptai.

Ea clătină din cap.

— Nu-mi închipuiam că eşti atît de tînăr.

— Ce ai prefera, un tip patern sau pe cineva care să-l găsească pe Bob? am întrebat-o eu, dar era prea curînd ca să mă aştept ca ea să-şi dea seama că nu era necesar ca ambele laturi să se combine.

Avea nevoie de sentimentul de siguranţă la fel de mult ca de căutare.

— N-a furat banii ăia, spuse ea.

— De unde ştii?

— Pur şi simplu, nu putea s-o facă, zise ea cu convingere, dar m-am întrebat dacă nu cumva persoana pe care voia s-o convingă mai mult era ea.

Un chelner bătu la uşă şi aduse o tavă, iar Emma se simţi suficient de bine ca să se aşeze la masă şi să mănînce. Începu încet, încă slăbită, dar, pînă în final, fu evident că îi era o foame de lup.

Cînd înghiţi şi ultima fărîmă de pîine, i-am spus:

— Peste vreo trei ore o să luăm cina.

— Ah, nu.

— Ba da. De ce nu? După aceea, o să ai destul timp să-mi povesteşti despre Bob. Ore întregi. Nu-i nevoie să te grăbeşti.

Ea mă privi cu primele semne de gîndire coerentă şi aproape imediat se uită prin cameră. Conştientizarea faptului că se afla în camera mea sclipi asemeni unui neon la Polul Nord. Am zîmbit.

— Ai prefera să stăm de vorbă la poliţie? Fiecare de cîte o parte a unei mese într-o sală de interogatorii?

— Ah! Nu... cred că nu, spuse ea cutremurîndu-se uşor. Am trăit multe clipe din astea. Într-un fel. Toţi au fost foarte amabili, dar ei cred că Bob a furat banii ăia şi se poartă cu mine ca şi cum aş fi soţia unui borfaş. E... este îngrozitor.

— Înţeleg.

— Într-adevăr?

Mîncarea nu făcuse să-i dispară paloarea. Ochii îi păreau în continuare goi şi încercănaţi, iar încordarea tot i se mai simţea în gesturi.

Avea să fie nevoie de mai mult decît şampanie şi supă pentru a desface nodurile.

— Ce-ar fi să dormi puţin? i-am sugerat eu. Pari foarte obosită. Vei fi în siguranţă aici şi eu am nişte rapoarte de scris. Mi-ar plăcea să scap odată de ele.

— Nu pot să dorm, spuse ea automat, dar cînd am scos hotărît hîrtiile din servietă, le-am întins pe masă şi am aprins lampa, ea se ridică, se plimbă puţin şi, în cele din urmă, se întinse din nou pe pat.

După cinci minute m-am dus să văd ce face şi ea dormea adînc, cu obrajii supţi şi pleoapele străbătute de vinişoare.

Purta un pardesiu de culoarea cămilei pe care doar îl descheiase, şi, dedesubt, o rochie în carouri maron şi albe. Aşa, burta i se vedea şi mai bine. Cinci luni, m-am gîndit, cu o săptămînă, două în plus sau în minus.

Am strîns hîrtiile din nou şi le-am pus în servietă. Erau diversele declaraţii şi relatări legate de dispariţia soţului ei, iar eu nu aveam de scris nici un raport. În schimb, m-am aşezat pe unul din fotoliile comode de la *Grand* şi am început să mă gîndesc la motivele pentru care dispăreau bărbaţii.

În general, ori fugeau la ceva, ori de ceva: uneori, eram şi una şi alta. La o femeie; de o femeie. Spre necunoscut; de poliţie. La o preferinţă politică; de oprimare politică; La anonimat; de şantaj.

Uneori, luau banii altcuiva cu ei pentru a-şi asigura viitorul. Cele şaisprezece mii de coroane ale lui Bob Sherman nu păreau, la prima vedere, să merite ceea ce dăduse în schimb. Cîştiga în fiecare an de cinci ori pe atît.

Atunci, *la ce* fugise?

Sau *de ce* fugise?

Şi cum aveam să-l găsesc pînă luni după-amiază?

Ea dormi mai bine de două ore cu momente de vise liniştite, dar, după aceea, intră într-o fază care o tulbură. Se mişcă agitată şi broboane de sudoare îi apărură pe frunte, aşa că i-am atins mîna şi i-am vorbit pentru a o face să se trezească.

— Emma. Trezeşte-te. Acum, Emma, trezeşte-te.

Ea deschise ochii repede şi mari, încă plini de imaginile de coşmar. Corpul începu să-i tremure.

— Oh! exclamă ea. Oh, Doamne...!

— E în regulă. Ai visat urît. N-a fost decît un vis.

Mintea ei se trezi complet, dar nu era nici liniştită, nici relaxată.

— Am visat că era la închisoare... erau nişte gratii... şi el încerca să iasă... cu frenezie... l-am întrebat de ce voia să iasă şi a zis că urmau să-l execute în zori... pe urmă, am vorbit cu cineva care era un fel de șef şi l-am întrebat ce făcuse, de ce îl executau, iar omul mi-a spus... că furase de la hipodrom... şi legea spunea că, dacă cineva fura din banii hipodromului, trebuia executat...

Îşi trecu o mînă peste faţă.

— E o prostie, zise ea. Dar părea atît de real.

— Oribil, am spus eu.

— Dar unde poate fi? întrebă ea deznădăjduită. De ce nu-mi scrie? Cum poate fi atît de crud?

— Poate că ai primit vreo scrisoare acasă.

— Nu. Sun... în fiecare zi.

— Sînteţi... ei bine... fericiţi împreună?

— Da, spuse ea cu fermitate, dar, după vreo cinci secunde de tăcere, adevărata versiune începu să iasă la iveală. Uneori, ne mai certăm. O astfel de ceartă am avut în ziua cînd a venit încoace. Toată dimineaţa. Şi a fost dintr-un motiv atît de mărunt... doar că îşi petrecuse o noapte în altă parte, cînd nu fusese nevoie... Eu nu mă simţisem bine şi i-am spus că era egoist şi neatent faţă de mine... şi

el s-a enervat şi a zis că îi pretind prea mult... atunci eu i-am spus că nu aveam să mă duc cu el la Kempton, iar el a devenit tăcut şi posomorît, pentru că avea să călărească pe favorit în marea cursă şi întotdeauna îi place să mă aibă alături după aşa ceva, îl ajută să se relaxeze, spuse ea privind spre un moment trecut pe care ar fi dat orice ca să-l schimbe. Aşa că s-a dus singur. Şi, de acolo, la Heathrow, pentru cursa de şase şi jumătate spre Oslo, ca de obicei. Numai că, de obicei, mergeam cu el, să-l conduc şi să iau maşina acasă.

— Şi îl aşteptai din nou duminică seara?

— Da. Duminică seara, cînd n-a venit la ora obişnuită, am fost teribil de îngrijorată că se putea să fi avut un accident în Norvegia, aşa că l-am sunat pe Gunnar Holth... dar mi-a spus că Bob nu pierduse, cîştigase o dată şi terminase destul de bine în alte două curse şi, din cîte ştia el, luase avionul, aşa cum era plănuit. Aşa că am sunat iarăşi la aeroport... îi mai sunasem o dată şi ei mi-au spus că avionul aterizase la timp... i-am implorat să verifice şi mi-au spus că nu era nimeni cu numele Sherman pe lista pasagerilor.

Tăcu şi eu am aşteptat puţin, după care ea continuă şi mai îndurerată:

— Sigur ştia că nu vorbisem serios, nu? Îl iubesc... Sigur nu putea să mă părăsească fără un cuvînt, nu?

Totuşi, se părea că o făcuse.

— De cît timp sînteţi căsătoriţi?

— De aproape doi ani.

— Aveţi copii?

Ea se uită în jos la mogîldeaţa de sub rochia în carouri şi spuse, arătînd spre ea cu nişte degete subţiri şi tremurînde:

— Ăsta e primul.

— Finanţele?

— Ah... e bine.

— Cît de bine?

— Anul trecut a avut un sezon bun şi am pus ceva deoparte. Bineînţeles că-i plac costumele bune şi o maşină frumoasă... Tuturor jocheilor le plac astfel de lucruri, nu?

Am încuviinţat. De asemenea, ştiam mai multe în legătură cu cîştigurile soţului ei decît părea să ştie ea, din moment ce aveam acces la biroul care colecta şi împărţea tarifele jocheilor; dar ceea ce era semnificativ nu era atît venitul rezonabil, cît modul în care trăiau ei.

— Are tendinţa să facă tot felul de planuri pentru a cîştiga bani repede, dar niciodată n-am pierdut mult. De obicei, îl fac să se răzgîndească. Nu-mi plac deloc jocurile de noroc.

Cîteva clipe n-am spus nimic. Apoi am întrebat:

— Politica?

— Ce vrei să spui?

— Îl interesează cumva comunismul?

Ea mă privi uluită.

— Dumnezeule mare, nu.

— Militează pentru ceva?

Ea fu cît pe ce să rîdă.

— Lui Bob nu-i pasă deloc de politică sau politicieni. Zice că sînt toţi la fel, îngîmfare şi ipocrizie. De ce pui o asemenea întrebare?

Am ridicat din umeri.

— Norvegia are graniţă comună cu Rusia.

Uimirea ei fu sinceră din două motive: nu cunoştea prea multă geografie şi îşi cunoştea soţul. Nu era genul de om care să renunţe la costume bune, o maşină frumoasă şi o profesiune fascinantă pentru o existenţă obscură într-un stat totalitar.

— A pomenit de vreun prieten pe care şi l-a făcut aici?

— M-am întîlnit aproape cu toţi despre care îmi amintesc că a vorbit, l-am întrebat de nu ştiu cîte ori... Pe Gunnar Holth şi pe băieţii lui, pe domnul Kristiansen, pe proprietari. Singurul pe care nu l-am văzut e fiul proprietarului, un băiat pe nume Mikkel. Bob a

pomenit de el o dată sau de două ori... acum e plecat la şcoală sau ceva de genul ăsta.

— Bob a mai avut necazuri înainte?

Ea păru nedumerită.

— Ce fel de necazuri?

— Cu bookmakerii?

Ea întoarse capul şi eu i-am lăsat timp să se decidă ce să răspundă. Jocheii nu aveau voie să parieze, iar eu lucram pentru Clubul Jocheilor.

— Nu, spuse ea instinctiv.

— Ar fi bine să-mi spui. Oricum pot să aflu. Aşa, însă, ar fi mai repede.

Ea mă privi din nou, tulburată.

— De obicei, pariază numai pe el însuşi, zise ea defensiv. E legal în multe ţări.

— Ne interesează pariurile lui numai dacă au vreo legătură cu dispariţia. Îl ameninţa cineva pentru bani?

— Ah, spuse ea deznădăjduită, ca şi cum singurul argument care nu voia să i se dea era un motiv întemeiat pentru ca Bob să fi furat o sumă comparativ mică şi să-şi fi distrus viaţa pentru asta. N-a spus niciodată... sînt sigură că ar fi spus... zise ea înghiţind în sec. La poliţie m-au întrebat dacă era şantajat. Am zis că nu, bineînţeles că nu... dar, dacă a vrut să nu ştiu... cum pot să fiu sigură? Ah, cît aş vrea să-mi scrie...

Ochii i se umplură de lacrimi repede şi acestea se revărsară. Nu îşi ceru scuze, nu le şterse şi, peste cîteva secunde, se opriră. Am bănuit că, în ultimele trei săptămîni, plînsese foarte mult.

— Ai făcut tot ce-ai putut aici, am zis eu. Mai bine te întorci cu mine luni după-amiază.

Ea fu surprinsă şi dezamăgită.

— Te întorci atît de curînd? Dar n-o să-l găseşti pînă atunci.

— Probabil că nu. Însă, marţi, am o întîlnire la Londra de la care

nu pot să lipsesc. Dacă văd că ar putea fi util, o să revin după aceea, dar tu ar trebui să te duci acasă.

Nu răspunse imediat, dar, în cele din urmă, spuse cu o voce obosită şi înfrîntă.

— Bine.

## CAPITOLUL 4

Arne avea probleme cu complexul său, uitîndu-se mereu în spate, ceea ce ne îngreuna înaintarea. De ce ar fi trebuit să simtă vreo ameninţare în mijlocul mulţimii vesele şi îngheţate care venise la Ovrevoll pentru *Norsk Grand National* era ceva între el şi psihiatrul său, dar, ca de obicei, prietenii lui sufereau din cauza acestui lucru.

Refuzase, de exemplu, să bea un pahar de vin într-o încăpere confortabilă cu un cămin imens. În schimb, ne plimbam încolo şi încoace pe afară, el, eu și Per Bjorn Sandvik, tocindu-ne pantofii şi suportînd gerul care ne învinețise urechile, de teama microfoanelor.

Nu vedeam cum ar fi putut avantaja pe cineva ascultarea discuţiei noastre, dar eu nu eram Arne. Şi, cel puţin, de data aceasta, mi-am spus eu filozofic, nu aveam să fim spulberaţi de o ambarcaţiune cu motor.

Ca şi altă dată, era pregătit pentru exterior: era îmbrăcat cu un hanorac albastru, vătuit, cu glugă. Per Bjorn Sandvik avea o pălărie moale. Eu eram cu capul descoperit. Poate, într-o bună zi, aveam să mă învăţ minte.

Sandvik, unul din administratori, îmi spunea ceea ce aflasem deja din declaraţii: cum Bob Sherman avusese acces la bani.

— Se strîng în camera oficialilor, unde sînt verificaţi şi înregistraţi. Iar camera oficialilor se află în aceeaşi clădire cu vestiarul jocheilor. Da? În duminica aceea, Bob Sherman s-a dus în

camera oficialilor ca să întrebe ceva, iar banii erau depozitaţi chiar lîngă uşă. Arne însuşi l-a văzut acolo. Trebuie să-i fi venit pe loc ideea de a-i lua.

— În ce erau puşi banii? am întrebat eu.

— În saci de pînză groasă.

— Ce culoare?

El îşi înălţă sprîncenele.

— Maron.

— Erau lăsaţi, pur şi simplu, pe jos?

El zîmbi.

— În Norvegia nu sînt prea multe delicte.

— Am auzit. Cîţi saci erau?

— Cinci.

— Grei?

El ridică din umeri.

— Ca banii.

— Cum erau închişi?

— Cu şireturi de piele şi lăcăţele.

Arne se ciocni de o blondă care, categoric, arăta excelent. Ea spuse ceva ce, după expresia lui, nu era deloc demn de o doamnă, dar nici acest lucru nu îl convinse să fie mai atent pe unde mergea.

Un duşman se afla în spate şi asculta; era sigur de asta.

Sandvik îi aruncă un zîmbet indulgent. Era un tip înalt şi plăcut, de vreo cincizeci de ani, care nu se grăbea deloc şi căruia aerul autoritar îi stătea foarte bine.

Arne spusese că era „cineva important în petrol”, dar nu avea nimic din obişnuita aură a marilor afaceri; aproape opusul, ca şi cum i-ar fi făcut plăcere să nu dea deloc impresia de putere şi agresiune.

Dacă era aşa, trebuia să fie foarte viclean într-o sală de consiliu. L-am privit speculativ şi el îmi susţinu privirea. În ochii lui nu era nimic ce n-ar fi trebuit să fie.

— Ce se intenţiona să se facă în privinţa sacilor, dacă nu i-ar fi luat Sherman? am întrebat eu.

— Ar fi fost încuiaţi în seiful din camera oficialilor Pînă luni dimineaţă, cînd ar fi fost trimişi la bancă.

— Păziţi, zise Arne uitîndu-se în faţă pentru prima oară, de un paznic de noapte.

Dar, cînd paznicul de noapte îşi începu tura, comoara dispăruse deja.

— Cum s-a întîmplat că toţi oficialii au părăsit încăperea în acelaşi timp, lăsînd banii la îndemîna oricui? am întrebat eu.

Sandvik desfăcu mîinile protejate de mănuşile foarte groase.

— Am discutat acest lucru la nesfîrşit. A fost o pură întîmplare. Încăperea trebuie să fi rămas pustie vreo cinci minute sau chiar mai puţin. N-a fost nici un motiv deosebit pentru care să fi ieşit toţi în acelaşi timp. Pur şi simplu, s-a întîmplat.

Avea o voce înaltă şi o pronunţie frumoasă, dar engleza lui aproape perfectă suna diferit de cea de acasă.

După un timp, mi-am dat seama: era felul în care îl pronunţa pe „l”.

Englezii îl pronunţau cu limba în fundul gîtlejului, norvegienii, cu limba lipită de dinţi. Faptul că pronunţa „l”-ul în stil norvegian oferea accentului lui Sandvik o calitate a vocalelor seacă şi clară, ceea ce făcea ca totul să sune logic şi lucid.

— Nimeni nu şi-a dat seama în seara aceea că banii fuseseră furaţi. Fiecare dintre oficiali a presupus că altul pusese sacii în seif, din moment ce aceştia nu se mai vedeau nicăieri. Abia a doua zi, cînd s-a deschis seiful pentru a se duce banii la bancă, s-a descoperit că aceştia nu mai erau. Şi, apoi, bineînţeles, am auzit de la Gunnar Holth că şi Sherman dispăruse.

M-am gîndit.

— Gunnar Holth mi-a spus că Bob Sherman a stat la dumneata o dată sau de două ori.

— Aşa este, zise Sandvik ţuguindu-şi buzele. De două ori. Dar mă bucur să spun că nu şi atunci cînd a furat banii.

— Totuşi, îţi plăcea de el, nu?

— Ah, da, destul de mult. L-am invitat la mine din politeţe. Cîştigase de cîteva ori pentru mine şi ştiu cum este camera de la Gunnar... spuse el zîmbind uşor. Oricum, a venit. Dar aveam foarte puţine lucruri în comun în afara cailor şi cred că totuşi prefera să stea la Gunnar.

— Te-ai fi aşteptat să fure?

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte. Adică, nu te gîndeşti la aşa ceva, nu? Dar nu-l cunoşteam prea bine.

Arne nu suporta să stea aproape de mulţime, aşa că am urmărit prima cursă, cu obstacole, de jos, chiar din apropierea finişului. În jurul hipodromului, care se afla într-o vale, se aflau dealuri cu molizi şi mesteceni, arbori tineri care se înălţau spre cer.

Trunchiurile subţiri şi întunecate ale molizilor contrastau cu frunzele îngălbenite şi trunchiurile argintii ale mestecenilor şi totul, în după-amiaza aceea, se afla sub un nor jos de ceaţă.

Lumina era de un cenuşiu rece, iar aerul umed şi rece. Spiritul mulţimii, asemeni însoritei Mediterane. Un jocheu englez cîştigă cursa pe favorit şi lumea strigă aprobator.

Sandvik spuse că era momentul să mergem să-l vedem pe preşedinte, care nu putuse să stea de vorbă cu noi mai devreme, deoarece luase masa cu un ambasador care se afla în vizită.

Am intrat în clădirea Secretariatului, care era la tribuna centrală, am urcat cîteva scări şi am ajuns într-o încăpere spaţioasă unde se afla nu numai preşedintele, ci şi vreo cinci-şase administratori. Per Bjorn Sandvik intră primul, apoi eu, după aceea Arne, care îşi dădu gluga pe spate, dar preşedintele continua să se uite întrebător spre uşă, încă aşteptînd să apar.

Uneori mă întreb dacă ar fi fost mai bine să fiu gras, chel şi cu ochelari dacă o îmbătrînire prematură ar genera mai multă

încredere decît o făcea tipul subţire, de un metru optzeci şi cu păr şaten.

Am trăit destul de intens, într-un fel sau altul, dar acest lucru refuza în mod pervers să se vadă.

— Dînsul este David Cleveland, spuse Sandvik şi aceeaşi dezamăgire se citi în cîteva perechi de ochi.

— Încîntat, i-am spus eu încet preşedintelui, întinzînd mîna.

— Ăăă... zise el dregîndu-şi glasul şi revenindu-şi repede. Mă bucur atît de mult că aţi venit.

Am făcut cîteva remarci încurajatoare în legătură cu cît de plăcută mi se pare Norvegia şi m-am întrebat dacă vreunul din ei ştia că Napoleon a fost făcut general la douăzeci şi patru de ani.

Preşedintele, Lars Baltzersen, semăna foarte mult cu scrisorile primite la biroul meu, scurte, politicoase şi eficiente.

Îi luă aproximativ zece secunde ca să decidă că nu mi s-ar fi dat acel post dacă nu aş fi fost capabil, iar mie nu mi s-a părut necesar să-i spun că şeful meu murise subit, cu optsprezece luni în urmă, lăsîndu-mă în locul său mult mai devreme decît ar fi vrut toată lumea.

— La telefon pari mai în vîrstă, spuse el simplu.

Eu am răspuns că acest lucru mi se mai spusese şi gata.

— Du-te oriunde doreşti în incinta hipodromului, zise el. Cere orice... Arne poate să facă pe interpretul pentru cei care nu vorbesc englezeşte.

— Mulţumesc.

— Mai ai nevoie de altceva?

O a doua privire, m-am gîndit eu, dar am spus:

— Poate, dacă e posibil, să vă mai văd înainte să plec.

— Desigur. Desigur. Cu toţii vrem să aflăm noutăţi în legătură cu progresele dumitale. Ne vom întîlni toţi aici după ultima cursă.

Ceilalţi încuviinţară cu îndoială şi eu m-am aşteptat să le confirm proastele păreri. Fie că erau plictisiţi, fie doar ocupaţi, ieşiră

cu toţii, lăsîndu-i în urmă doar pe Arne şi pe preşedinte.

— Vreţi o bere? sugeră Baltzersen.

Arne spuse da, eu, nu. în ciuda strălucirii focului dintr-un cămin imens, era o zi rece.

— Cît de departe este graniţa cu Suedia? am întrebat eu.

— Pe şosea, sînt vreo optzeci de kilometri, zise Baltzersen.

— Sînt ceva formalităţi acolo?

El clătină din cap.

— Nu pentru scandinavii care călătoresc cu propriile maşini. Sînt puţini grăniceri şi vameşi. Dar nimeni de la frontieră nu îşi aminteşte ca vreun englez să fi trecut dincolo în seara aceea.

— Ştiu. Nici măcar ca pasager într-o maşină norvegiană. Ar fi fost zărit dacă ar fi stat ghemuit sub mochetă, în spatele scaunului şoferului?

Ei se gîndiră.

— Foarte probabil că nu, spuse Baltzersen şi Arne fu de acord.

— Nu ştiţi pe cineva care ar fi putut să-l ducă? O persoană de care era apropiat aici, fie în afaceri, fie ca prieten?

— Nu îl cunosc suficient de bine, spuse preşedintele cu regret, iar Arne clipi puţin şi spuse Gunnar Holth sau vreunul din băieţii care lucrau pentru el.

— Holth zice că l-a dus numai la curse, am spus eu. Dar ar fi avut destul timp să se ducă pînă în Suedia şi să se întoarcă înainte să-l sune Emma Sherman.

— Gunnar minte cînd acest lucru îl avantajează, spuse Arne.

Lars Baltzersen oftă.

— Mă tem că aşa e.

Avea părul cărunt, frumos periat, o faţă îngrijită şi nişte haine lipsite de imaginaţie. Începeam să-mi fac o idee în legătură cu comportamentul norvegienilor, iar el intra în categoria foarte mare a oamenilor sobri şi serioşi care erau amabili, eficienţi şi puţin stresaţi. Foarte civilizat.

Mai erau şi alte tipuri, bineînţeles.

„Oamenii pe care nu-i suport aici sînt beţivii”, spusese Emma Sherman.

Cu o seară în urmă, luasem cina cu ea la hotel şi, în cele din urmă, ascultasem ore în şir detaliile vieţii ei alături de Bob, neliniştile şi experienţele ei în Norvegia.

— Cînd am venit prima oară, spusese ea, obişnuiam să cinez în salon şi o mulţime de bărbaţi veneau să mă întrebe dacă puteau să ia loc la masa mea. Erau destul de politicoşi, dar foarte, foarte insistenţi. Nu voiau să renunţe deloc. Şeful de sală trebuia să mă scape de ei. El mi-a spus că erau beţivi. Nu păreau. Nu se clătinau, nimic.

Am rîs.

— Dacă te gîndeşti la preţul alcoolului de-aici, nu ţi-ai închipui că ar putea s-o facă.

— Nu, zise ea. Oricum, am încetat să mai cinez. Trebuiau să-mi ajungă banii cît mai mult posibil şi nu-mi plăcea să mănînc singură.

— Unde vrei să mergi mai întîi? mă întrebă Arne.

Arne face parte dintr-un al treilea grup: ciudaţii. Îi întîlneşti peste tot.

— Cred că în camera de cîntărire.

Amîndoi încuviinţară aprobator. Arne îşi trase iarăşi gluga pe cap şi am ieşit împreună în frig. Numărul spectatorilor ajunsese la ceea ce Arne descrise ca fiind „foarte mare”, dar tot mai era destul loc.

Unul din cele mai mari avantaje ale vieţii în Norvegia, am bănuit, era numărul redus al locuitorilor. Deocamdată, nu văzusem nici o coadă, o înghesuială sau pe cineva luptîndu-se să ajungă primul undeva. Din moment ce întotdeauna părea să fie loc pentru toţi, de ce să se ostenească?

Oficialii care verificau biletele la porţile dintre diferitele tribune aveau cu toţii în jur de douăzeci de ani şi, de asemenea, majoritatea

erau blonzi, toţi avînd brasarde albastre pe hanorace.

Îl cunoşteau pe Arne, bineînţeles, dar îmi verificară permisul, chiar dacă eram cu el, chipurile lor serioase înseninîndu-se doar puţin cînd îmi făceau semn să trec. Lars Baltzersen îmi dăduse un permis ştampilat peste tot cu „adgang paddock”, „adgang stallomradet”, „adgang indre bane” şi încă unul sau două alte „adgang”-uri şi se părea că nu aş fi ajuns prea departe dacă l-aş fi pierdut.

Camera de cîntărire, pereţi din lemn închis la culoare, vopsea albă, acoperiş de ţiglă roşie, se afla în partea cealaltă a ringului de paradă, unde jocheii ieşiseră deja pentru a doua cursă.

Totul părea în ordine, organizat şi plăcut şi, în ciuda faptului că aveau ochiul format pentru a vedea o neregulă de la cinci sute de paşi printr-o ceaţă densă, n-am văzut nimic.

Chiar şi în privinţa curselor, predominantă era bunăvoinţa. Cîţiva băieţi care aduceau caii purtau pulovere în culorile proprietarului, asortate cu cele ale jocheului; un lucru bun şi util pe care nu-l mai văzusem nicăieri altundeva. I-am împărtăşit această observaţie lui Arne.

— *Ja,* spuse el. Multe din grajdurile private fac asta acum. Ajută mulţimea să le recunoască imediat culorile.

Între padoc şi clădirile în formă de U în care se afla camera de cîntărire şi în interiorul U-ului era un spaţiu verde cu tufe ornamentale.

Oricine mergea între camera de cîntărire şi padoc trebuia să ocolească fie pe o parte, fie pe cealaltă, pe poteci destul de înguste: ceva diferit de suprafeţele întinse de beton de acasă. Imediat cum am intrat în camera de cîntărire, Arne uită de microfoane şi mă prezentă rapid secretarei, funcţionarului care se ocupa de pistă, funcţionarului care se ocupa de cîntar, fără să arunce măcar o privire peste umăr.

Le-am strîns mîinile şi am schimbat cîteva cuvinte, dar, deşi toţi

ştiau că îl căutam pe Bob Sherman, n-am văzut pe nimeni care să se simtă nervos în prezenţa mea.

— Pe aici, David, spuse Arne, conducîndu-mă pe un culoar lateral, în capătul căruia se afla o uşă deschisă ce dădea spre hipodrom.

Cu un pas, doi înainte de acea uşă, Arne o luă brusc la dreapta şi ne-am trezit în camera oficialilor, de unde fuseseră furaţi banii. Era o încăpere obişnuită, cu pereţi de lemn, duşumea de lemn, mese de lemn care serveau drept birouri, scaune de lemn. (Cu toate acele păduri, din ce altceva să fie?) Erau nişte perdele plăcute cu carouri roşii, încălzire centrală de calitate foarte bună şi, într-un colţ, un seif extrem de sigur.

În afară de noi, nu mai era nimeni acolo.

— Asta-i tot, zise Arne. Sacii cu bani erau pe podea... adăugă el arătîndu-mi, iar listele cu totalurile din fiecare punct de colectare erau pe biroul acela, ca de obicei. Le mai avem şi acum.

De cîteva ori avusesem impresia că Arne nu se simţea răspunzător de dispariţia banilor şi nici altcineva nu părea să-l considere cît de cît vinovat, dar pierduse ceva puncte în calitatea sa de ofiţer responsabil cu securitatea.

— Folosiţi acelaşi sistem în privinţa sacilor? am întrebat.

Arne îmi aruncă o privire ce conţinea o expresie şi amuzată şi jignită.

— Nu. De atunci, sacii au fost puşi imediat în seif.

— Cine are cheile?

— Eu, secretara şi funcţionarul care se ocupă de pistă.

— Şi fiecare dintre voi a crezut că, de fapt, celălalt închisese banii în seif?

— Exact.

Am ieşit din încăpere în aerul rece de afară. Cîţiva jochei, care purtau culorile pentru cursele de mai tîrziu, dar cu haine mai groase de deasupra acum, străbătură culoarul, ieşind pe aceeaşi uşă, astfel

că ei, Arne şi cu mine am urcat o scară exterioară pînă la o tribună mică şi neacoperită ataşată de clădirea în care se afla camera de cîntărire. De acolo am urmărit a doua cursă.

Arne începuse să se uite din nou cu teamă în jur, deşi nu erau decît vreo douăzeci de persoane în tribună. Mi-am dat seama că începusem să fac şi eu la fel: era molipsitor. Cu toate acestea, am zărit un jocheu englez care mă cunoştea şi, cînd toată lumea se îndrepta spre scări la finalul cursei, am făcut în aşa fel, încît să ajung la el. Arne continuă să coboare scările, dar jocheul se opri cînd i-am atins braţul.

— Bună seara, spuse el surprins. Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Am venit în legătură cu Bob Sherman, i-am explicat eu.

Descoperisem că, dacă spuneam direct ceea ce voiam să aflu, obţineam rezultate mai bune. Nimeni nu îşi pierdea timpul întrebîndu-se de ce anume îi suspectam şi, dacă nu erau în defensivă, vorbeau mai mult.

— Ah, înţeleg. L-au găsit pe sărmanul nenorocit?

— Nu încă.

— De ce nu-l lăsaţi în pace?

Rinty Ranger îl cunoştea pe Bob Sherman la fel de bine ca toţi cei care făceau parte din acelaşi mic grup profesional de cinci ani, dar nu erau prieteni deosebit de apropiaţi. Am luat acea remarcă drept o exprimare generală a simpatiei pentru Bob şi l-am întrebat dacă nu credea că furtul banilor fusese o prostie.

— Aşa e, spuse el. Pun pariu că, după cinci minute, i-a părut rău c-a făcut-o. Dar ăsta e Bob, face anumite lucruri fără să gîndească.

— Asta îl face să fie şi un jocheu bun, am apreciat eu, amintindu-mi cum sărea peste obstacole tot fără să stea pe gînduri.

Rinty zîmbi şi faţa lui colţuroasă părea îngheţată.

— Da, dar, de data asta, nu l-a ajutat prea mult, nu?

— Ce alt lucru impulsiv a mai făcut?

— Nu ştiu... Întotdeauna avea în cap planuri de îmbogăţire

rapidă. Ca a cumpăra teren în Bahamas sau a susţine nişte inventatori nebuni, ba, odată, l-am auzit vorbind chiar de vînzarea unei piramide, numai că i-am spus să nu fie atît de prost. Adică, banii se cîştigă destul de greu, nu se poate să-i arunci aşa pe apa sîmbetei.

— Ai fost surprins cînd a furat banii?

— Bineînţeles că am fost, pentru Dumnezeu. Şi, mai mult, de faptul că a procedat aşa. Adică, de ce n-a pus prada deoparte şi să-şi fi văzut de treabă, ca de obicei?

— E nevoie de curaj, am spus eu, dar exact asta avea şi Bob Sherman. De asemenea, banii erau în saci grei de pînză, care se deschideau mai greu. N-ar fi avut timp să facă asta şi să prindă şi avionul spre casă.

Rinty se gîndi puţin, dar nu îi veni în minte nimic util.

— Prostul, zise el. O nevastă drăguţă, un copil pe drum, o slujbă bună. Ar fi putut să aibă mai multă minte.

La asta mă gîndisem şi eu.

— Oricum, mi-a făcut un serviciu, adăugă Rinty. Am preluat eu cursa lui aici, spuse apoi şi îşi descheie cojocul puţin pentru a-mi arăta culorile pe care le purta dedesubt. Proprietarul, un tip pe nume Torp, nu e prea încîntat de Bob. Zice că ar fi trebuit să cîştige cu uşurinţă în ultima zi cînd a fost aici. Că şi-a bătut joc, a plecat prea tîrziu, a terminat prea repede, ar fi trebuit să vină pe exterior, n-a condus calul cum trebuia spre obstacolul cu apă, tot felul de chestii din astea.

— Totuşi, a apelat la alt jocheu englez.

— Ah, sigur. Ştii cîţi jochei englezi sînt aici pentru cursele cu obstacole? Vreo cincisprezece şi unii din ei sînt irlandezi. Majoritatea foarte tineri. Nu sînt prea mulţi cei care lucrează pe cont propriu, ca noi. Nu sînt suficiente curse aici pentru asta. Îi pui să meargă în Suedia sîmbătă, concurează acolo sîmbătă. Aici, joia şi duminica. Nu-i ţin să se uite la ei. Toţi aleargă cel puţin o dată pe

săptămînă şi, din moment ce sînt doar patru-cinci curse cu obstacole pe săptămînă – toate celelalte sînt plat – chestia asta face ca viaţa să fie interesantă.

— Ai venit de multe ori aici împreună cu Bob?

— Anul ăsta, au fost trei sau patru drumuri, am impresia. Dar eu am venit şi anul trecut, ceea ce el n-a făcut.

— Cît de lung e un drum?

El păru surprins.

— Doar o zi, de obicei. Concurăm în Anglia sîmbătă după-amiază, luăm avionul de şase şi jumătate, alergăm aici duminica, prindem avionul de seară, dacă mai apucăm, sau pe cel de opt şi un sfert de luni dimineaţă. Uneori, venim aici duminică dimineaţă, dar este mai bine să ne luăm o marjă de timp.

— În timpul ăsta, ajungi să-i cunoşti bine pe cei de-aici?

— Bănuiesc că informaţiile se acumulează. De ce?

— Bob Sherman şi-a făcut ceva prieteni aici, după părerea ta?

— Dumnezeule! Nu, din cîte ştiu eu, dar la fel de bine s-ar putea să nu ştiu. Cunoaşte o mulţime de antrenori şi de proprietari, bineînţeles. Te referi la femei?

— Nu în mod deosebit. A existat vreuna?

— N-aş crede. Îşi iubea nevasta.

— Te superi dacă te rog să te gîndeşti mai bine?

El se arătă surprins.

— Dacă vrei.

Am încuviinţat şi el rămase cu privirea aţintită în gol, concentrîndu-se. Am aşteptat fără să-l presez, urmărind mulţimea.

Spectatorii erau tineri, potrivit standardelor britanice: cel puţin jumătate erau sub treizeci de ani, jumătate blonzi, toţi îmbrăcaţi cu hanorace albastre, roşii, portocalii şi galbene.

Rinty Ranger se mişcă şi reveni la momentul prezent.

— Nu ştiu... A stat la domnul Sandvik de vreo două ori şi a zis că s-a înţeles mai bine cu fiul acestuia decît cu bătrînul... L-am

cunoscut odată, la fiu mă refer, era cu Bob la curse şi stăteau de vorbă... dar n-aş spune că erau foarte buni prieteni sau ceva de genul ăsta...

— Cam cîţi ani are, aproximativ?

— Fiul? Şaisprezece, şaptesprezece. Poate optsprezece.

— Altcineva?

— Păi... Unul dintre băieţii lui Gunnar Holth. Un irlandez pe nume Paddy O'Flaherty. Bob îl cunoaşte foarte bine, pentru că Paddy a lucrat pentru bătrînul Tasker Mason, unde Bob a învăţat meserie. S-ar putea spune că, odată, au fost colegi. Cred că lui Bob îi place să stea la Gunnar Holth din cauza lui Paddy.

— Ştii cumva dacă Paddy are maşină?

— Habar n-am. De ce nu-l întrebi pe el? Trebuie să fie pe aici.

— Erai aici în ziua cînd a dispărut Bob?

— Mă tem că nu.

— Bine... Mm... este cumva ceva ce ţi se pare ieşit din comun?

— Ce întrebări ciudate! Să mă gîndesc... nu cred... în afară de faptul că şi-a lăsat şaua aici.

— Bob?

— Da. E în vestiar. Şi casca la fel. Trebuie să fi ştiut prostul că n-o să mai poată concura nicăieri în lume, altfel nu le-ar fi lăsat.

M-am îndreptat spre scări. Rinty nu îmi spusese prea multe, dar, dacă ar fi fost multe de spus, poliţia l-ar fi găsit pe Bob demult.

A coborît şi el în spatele meu şi i-am urat succes la Naţionale.

— Mulţumesc. Însă, nu pot să-ţi urez acelaşi lucru. Lasă-l în pace pe sărmanul ticălos.

La baza scării, Arne stătea de vorbă cu Per Bjorn Sandvik. Se întoarseră zîmbindu-mi, iar eu am pus întrebarea cu cît mai mult tact posibil.

— Fiul dumitale, Mikkel, domnule Sandvik. Crezi că l-ar fi putut lua cu maşina pe Bob Sherman de la hipodrom? Fără să ştie, bineînţeles, că acesta avea banii la el?

Per Bjorn reacţionă mai puţin violent decît ar fi făcut mulţi taţi la insinuarea că fiul său ar fi ajutat un hoţ, chiar şi fără să ştie, şi n-ar fi spus nimic.

— Mikkel nu ştie să conducă încă, zise el. Este elev... a împlinit şaptesprezece ani acum şase săptămîni.

— Foarte bine, am spus eu pe un ton de scuză şi m-am gîndit: „Asta a fost."

Per Bjorn spuse „vă rog să mă scuzaţi", fără nici un fel de resentiment vizibil şi se depărtă. Arne, clipind repede, mă întrebă unde mai voiam să merg. „Să-l văd pe Paddy O'Flaherty", am spus eu, aşa că am pornit în căutarea lui şi l-am găsit la grajduri, pregătind calul lui Gunnar Holth pentru Marea Naţională. Se dovedi a fi tînărul cu căciulă de lînă, care nu avea o părere prea bună despre o anumită iapă şi se descrise ca fiind şeful băieţilor lui Gunnar.

— Ce am făcut după curse? repetă el. Ce fac întotdeauna. Am dus caii acasă, la locurile lor, şi le-am dat să mănînce.

— Şi, după aceea?

— După aceea, la fel ca întotdeauna, m-am dus la cîrciumă. E o puicuţă bună acolo.

— Ai maşină?

— Păi sigur că am, dar cauciucurile sînt foarte subţiri şi ar fi periculos să mai merg cu ea. Mai vine şi iarna, aşa că maşina mea e pe butuci, înţelegeţi?

— Cînd ai pus-o pe butuci?

— Poliţia m-a oprit doar din cauza cauciucurilor... Ei bine, dacă te uiţi mai de-aproape, se vede pînza în cîteva locuri. Sînt vreo şase săptămîni de-atunci.

Apoi, ne-am plimbat puţin, timp în care eu mi-am făcut o idee în legătură cu ce se petrecea, după care am traversat pista pentru a urmări cursa din turn. Acesta semăna puţin cu un mic turn de control al traficului aerian, avînd două etaje şi o încăpere cu pereţi

din sticlă în vîrf.

În timpul curselor, acolo stăteau doi inşi cu binocluri lipite de ochi: erau nişte camere de luat vederi neautomate, cărora nu le scapă nimic.

Arne mă prezentă. „Puteţi să veniţi în turn oricînd doriţi”, îmi spuseră ei.

Le-am mulţumit şi am rămas să urmăresc cursa de acolo, uitîndu-mă la pista îngustă şi ovală. O mie şase sute de metri pentru cai în vîrstă de doi ani; porniră aproape din dreptul turnului, alergară o bună bucată de pistă, cotiră strîns în capăt şi, apoi, ţîşniră în linie dreaptă spre finiş, chiar sub locul unde mă aflam.

Fu un finiş la fotografie. Ochii atotvăzători se desprinseră de binocluri, încuviinţară bucuroşi şi spuseră că aveau să se întoarcă la cursa următoare.

Înainte să-i urmez în jos pe scări, l-am întrebat pe Arne ce traseu avea Marea Naţională.

— În forma cifrei opt, zise el arătînd vag cu braţul. Trei tururi. O să vezi.

Brusc, păru să vrea să fie în cu totul altă parte, dar, cînd ne-am întors la padoc, mi-am dat seama că, pur şi simplu, îi era foame şi îşi calculase timpul pentru masă în aşa fel, încît să termine înainte de Norsk St. Leger.

Îşi pregăti un sandviş imens de vreo jumătate de metru, începînd la un capăt cu crevete, continuînd apoi cu hering, brînză, pateu de ficat, ou şi carne de vită în capătul celălalt, garnisit peste tot cu castraveţi muraţi, maioneză şi tot felul de bucăţele crocante. Arne mîncă tot, eu însă nu.

Am băut vin: o sticlă. Aveam să ne întoarcem mai tîrziu, spuse el, ca să terminăm. Ne aflam în încăperea cea mare şi caldă de care fugise el mai devreme, dar, acum, nu se mai gîndea la cei care ar fi putut să asculte.

— Dacă pleci acasă mîine, David, vino diseară să cinezi cu noi,

spuse el.

Am ezitat.

— Mai e şi Emma Sherman, am spus apoi.

— Fata aia! exclamă el, după care aruncă o privire în jur, deşi nu erau decît vreo şase persoane în încăpere. Unde e? De obicei se ţine după mine.

— Am vorbit ieri cu ea. Am convins-o să nu vină astăzi şi să se întoarcă în Anglia mîine.

— Foarte bine. Foarte bine, prietene, spuse el frecîndu-şi mîinile. Atunci, o să fie în regulă. Vino să cinezi cu noi. O s-o sun pe Kari.

M-am gîndit la părul şi silueta lui Kari. Totul era cum îmi plăcea mai mult. Mi-am imaginat-o în pat. Foarte probabil, n-ar fi trebuit să-mi îngădui asemenea gînduri, dar era ca şi cum i-ai fi interzis unui peşte să înoate. Păcat că era a lui Arne, mi-am spus. Cel mai bine era să păstrez distanţa.

— Vino, zise Arne.

Slab, asta sînt.

— Mi-ar face plăcere, am spus.

El plecă imediat să dea telefon şi se întoarse radiind.

— E foarte încîntată. Zice că o să-ţi dea mure. A cumpărat ieri.

Am ieşit şi am urmărit cursa împreună, după care Arne a fost chemat pentru o treabă oficială, aşa că m-am plimbat puţin de unul singur. Deşi organizarea şi întreţinerea hipodromului erau excelente, nu era ceea ce numeau britanicii un hipodrom mare.

Era mult spaţiu, dar puţine clădiri. Toată lumea putea să vadă: nimeni nu era împins, grăbit sau înghesuit.

Spaţiul era luxul suprem, mi-am spus eu plimbîndu-mă pe lîngă un mic bazin dreptunghiular ornamental în apropierea căruia cînta o orchestră militară. Cîţiva copii stăteau la picioarele instrumentiştilor şi unul sau doi se uitau curioşi înăuntrul tromboanelor.

Cineva îmi spusese că Ovrevoll era un hipodrom destul de nou,

singurul din Norvegia unde se organizau curse atît pe teren plat, cît şi cu obstacole. Majoritatea curselor, ca şi în Germania, erau de trap cu atelaje.

Pentru Marea Naţională m-am dus înapoi în turn, care am descoperit că se afla în partea cea mai mică, de sus, a cifrei opt, întinzîndu-se mai mult deasupra pistei de „plat”.

Douăzeci de cai ţîşniră deodată în cele trei tururi şi jumătate, ceea ce îi făcu pe oamenii cu binocluri din turn să se rotească asemeni unor girofaruri. La puţin timp după start, caii ocoliră turnul şi continuară să alerge cu viteză spre obstacolul cu apă, după care luară curba şi porniră înapoi spre punctul de start.

În apropierea turnului se afla un iaz mare cu două lebede care înotau la unison mai departe de două răţuşte alb cu negru.

Nici una dintre păsări nu le dădu atenţie cailor care tropăiră vijelios pe lîngă ele.

Rinty Ranger ieşi primul, luînd conducerea la începutul ultimul tur şi ţinîndu-i la distanţă pe ceilalţi, şi i-am văzut zîmbetul triumfător cînd trecu pe lîngă turn. Lumina zilei scăzuse deja pînă la limită pentru cursele cu obstacole, însă cele două curse care mai urmau erau pe teren plat.

Prima se desfăşură în lumina amurgului, iar cea de-a doua, pe întuneric, reflectoarele din turn luminînd numai linia de sosire, fiind suficient de puternice pentru a activa sistemul finişului la fotografie.

Unsprezece cai alergau pe pista întunecată, vizibili cu claritate numai în clipa în care treceau prin pata de lumină strălucitoare, dar aclamaţi de un număr de oameni care nu părea să se fi redus deloc.

Astfel că, practic, alergau pe întuneric. M-am întors îngîndurat spre camera oficialilor pentru a mă întîlni cu Arne. Fusese cu adevărat întuneric cînd Bob Sherman părăsise hipodromul.

În camera oficialilor era agitaţie, oamenii rîdeau şi se asigurau că încasările zilei se aflau în siguranţă în seif.

Arne le aminti cîtorva dintre ei că preşedintele spusese că puteau veni la întrunire, dacă voiau; spusese acest lucru în engleză, în semn de respect faţă de mine şi ei răspunseră tot în engleză. Aveau să vină, în afară de unul sau doi, care îl aşteptau pe paznicul de noapte.

În biroul preşedintelui era prea multă lume, după părerea mea. Cincisprezece, în afară de mine. Fiecare scaun era ocupat, cafeaua şi băuturile circulau şi ochii aşteptau. Lars Baltzersen îşi înălţă sprîncenele în direcţia mea, dîndu-mi de înţeles că puteam să încep şi făcu linişte cu un simplu gest din mînă.

— Cred că l-aţi cunoscut cu toţii pe domnul Cleveland în cursul zilei de azi... spuse el, după care se întoarse spre mine şi zîmbi ca şi cum şi-ar fi cerut scuze. Ştiu că am cerut imposibilul. Sherman n-a lăsat nici o urmă, nici un indiciu. Dar crezi că e ceva ce am putea face şi n-am făcut pînă acum?

Îmi uşura atît de mult situaţia.

— Căutaţi-i cadavrul, am zis eu.

## CAPITOLUL 5

Mi se păru că nu se aşteptau la aşa ceva.

Per Bjorn Sandvik spuse exploziv cu vocea sa răsunătoare:

— Ştim că este un hoţ. De ce să fie mort?

Şi altcineva murmură:

— Eu continuu să cred că e în sudul Franţei şi se prăjeşte la soare.

Rolf Torp, proprietarul cîştigătorului Marii Naţionale, îşi aprinse un trabuc şi zise:

— Nu vă înţeleg raţionamentul.

Arne clătină din cap şi clipi ca şi cum n-ar fi avut de gînd să se oprească vreodată.

Lars Baltzersen îmi aruncă o privire pătrunzătoare şi mă pofti să explic:

— Ei bine, am spus, să ne gîndim întîi la modul în care s-a comis furtul. Toată lumea e de acord că, în camera oficialilor, n-a rămas nimeni timp de cîteva minute şi că nimeni n-ar fi putut să ştie cînd avea să se întîmple asta, sau că avea să se întîmple. Toată lumea e de acord că Bob Sherman a văzut banii puşi la îndemînă, a fost tentat subit şi i-a şterpelit. Îmi cer scuze, am zis eu văzîndu-le nedumerirea, i-a furat.

Cîteva capete încuviinţară. Acele lucruri erau cunoscute.

— Acum ajungem la cîteva dificultăţi, am continuat eu. Banii erau închişi în cinci saci grei... voluminoşi... din pînză groasă, legaţi cu şnururi de piele şi lacăte. Un jocheu de aproximativ şaptezeci de kilograme nu putea să vîre cinci asemenea saci sub haină. Oricui, indiferent cît de solid ar fi fost, i-ar fi venit greu să-i ia pe toţi odată. După părerea mea, dacă primul impuls al lui Sherman a fost să-i fure, al doilea a fost să renunţe imediat la idee. Nu avea cum să ştie cîţi bani se aflau în saci. Nu avea cum să ştie dacă furtul merită osteneala. De fapt, nu există nici o dovadă care să sugereze că, într-adevăr, a simţit impulsul de a fura, chiar dacă a văzut sacii pe podea cînd a intrat mai devreme ca să întrebe ceva. Nu există nici o dovadă că Bob Sherman ar fi furat banii.

— Ba sigur că există, spuse Rolf Torp. A dispărut.

— Cum? am întrebat eu.

Cîţiva se încruntară nedumeriţi, unul sau doi nu arătară nici un fel de emoţie şi nimeni nu veni cu nici o sugestie.

— Trebuie să fi fost un furt sub impulsul momentului, aşa că s-ar putea să nu fi făcut nici o pregătire, am spus eu. Să zicem că a luat sacii, deci iată-l clătinîndu-se împovărat de... bunurile furate... în văzul tuturor. Ce face? Chiar şi cu un cuţit foarte ascuţit, tot ar fi durat ceva timp pînă ar fi despicat sacii şi ar fi scos banii. Dar nu putem exclude posibilitatea de a fi făcut asta pe pistă, pentru că

sacii n-au fost găsiţi.

Cîţiva încuviinţară. Unii erau uluiţi.

— Bob Sherman avea o geantă mică de voiaj cu el, în care, din cîte am înţeles de la soţia lui, nu aveau cum să încapă cinci saci de pînză groasă, pe lîngă haine. Nimeni nu i-a găsit lucrurile nicăieri, aşa că nu se poate să fi pus banii în geantă.

Lars Baltzersen părea îngîndurat.

— Să ne gîndim la mijlocul de transport, am spus eu apoi. A chemat un taxi care să-l ducă la aeroportul *Fornebu,* dar el n-a mai apărut. Poliţia n-a găsit nici un taximetrist care să fi dus un englez undeva. Gunnar Holth zice că l-a dus la hipodrom pe la prînz, dar nu şi la întoarcere. Deoarece furtul trebuie să fi fost nepremeditat, Sherman nu putea să fi închiriat o maşină cu care să fugă, iar poliţia n-a găsit nici urmă de o astfel de închiriere. N-a furat o maşină ca să transporte banii; nici o maşină n-a fost furată de-aici în ziua aceea. Rămîn prietenii, am zis eu şi am făcut o pauză. Prieteni care ar fi putut fi rugaţi să-l ducă, să zicem, în Suedia, şi să nu spună absolut nimic.

— Şi ei ar fi vinovaţi, zise Rolf Torp cu neîncredere.

— Da. Ei bine... el a fost în Norvegia de şapte ori, dar numai pentru o zi, două de fiecare dată. Singurii prieteni care am descoperit că ar fi putut să-l cunoască sau să-l placă suficient de mult ca să intre în bucluc pentru el sînt Paddy O'Flaherty, şeful băieţilor lui Gunnar Holth, şi poate... vă rog să mă scuzaţi, domnule, Mikkel Sandvik.

De data aceasta fu mult mai supărat, dar protestul său fu numai sub forma unei priviri întunecate.

— Dar maşina lui Paddy O'Fleherty e pe butuci de şase săptămîni, am continuat eu. Iar Mikkel Sandvik nu ştie să conducă încă. Nici unul din ei n-ar fi putut fi pregătit pentru nevoia neaşteptată a lui Sherman.

— Vrei să spui că, odată ce ar fi furat banii, n-ar fi avut cum să

plece cu ei, zise Baltzersen. Dar dacă i-a ascuns şi s-a întors după ei mai tîrziu?

— Ar fi avut aceeaşi problemă legată de transport şi, de asemenea, ar fi avut de-a face şi cu paznicul. Nu... cred că, dacă ar fi furat banii şi i-ar fi ascuns, nu s-ar fi întors după ei, ci ar fi renunţat la ei. Raţiunea ar fi fost mai puternică. Pentru că mai sînt şi alte lucruri în legătură cu acei bani... Pentru dumneavoastră e ceva familiar. Sînt doar bani. Pentru Bob Sherman erau valută. Toţi jocheii britanici care concurează peste graniţă întîmpină şi aşa destule greutăţi în schimbarea valutei; nu s-ar fi apucat să fure saci plini cu ceva ce n-ar fi putut să cheltuiască imediat. Şi, nu uitaţi, o mare parte erau în monede, care sînt şi grele şi chiar mai greu de schimbat decît bancnotele, odată ce sînt scoase din Norvegia.

Per Bjorn Sandvik privea podeaua şi părea din nou calm. Arne tot clipise pînă cînd, acum, ţinea ochii complet închişi.

Rolf Torp trăgea din trabuc agitat, iar Lars Baltzersen nu părea deloc încîntat.

— Dar asta tot nu explică de ce crezi că Sherman ar fi mort, spuse el.

— Nu s-a văzut nici urmă de el din ziua aceea pînă astăzi... Nimănui nu i s-a părut măcar că l-a văzut. Nu s-a anunţat nimic de nicăieri. Soţia lui însărcinată n-a primit nici o veste de liniştire. Toate acestea sînt extrem de neobişnuite în cazul unui hoţ fugar, dar foarte normale atunci cînd a vorba de un om care a murit.

Baltzersen îşi muşcă buza de jos.

— De obicei, e foarte uşor să se facă supoziţii în legătură cu dispariţia subită a unui bărbat... în timpul unei anchete, motivul său iese la iveală destul de limpede. Dar, se pare că, în viaţa lui Bob Sherman nu există nimic care să-l facă să fugă aşa, deodată. Nimeni n-ar renunţa la o carieră de succes pentru o sumă nu foarte mare de bani în valută, decît dacă o forţă secundară ar face ca acest lucru să fie imperativ. Nici poliţia dumneavoastră, nici poliţia britanică, nici

soţia lui, nici Arne Kristiansen, nici eu n-am găsit vreun indiciu, cît de mic sau improbabil, că ar fi existat o asemenea forţă.

Arne deschise ochii şi clătină din cap.

— Să presupunem că altcineva a furat banii, am continuat eu şi Bob Sherman l-a văzut.

Administratorii şi oficialii părură stupefiaţi şi extrem de mohorîţi. Nu era nevoie să se explice că persoana prinsă asupra faptului ar fi avut prea mult de pierdut şi, de acolo, nu era decît un pas pînă la a şi-l închipui pe hoţ suficient de disperat ca să-l omoare pe Bob Sherman pentru a-l reduce la tăcere.

— O crimă? articula Baltzersen rar, ca şi cum acel cuvînt i-ar fi fost străin. Asta vrei să spui?

— E posibil.

— Dar nu sigur.

— Dacă ar fi existat indicii clare de crimă, poliţia dumneavoastră le-ar fi descoperit deja, am zis eu. Nimic nu e clar nicăieri. Dar, dacă nu există nici un răspuns la întrebările unde a plecat, de ce a plecat şi cum a plecat, ar trebui să ne întrebăm *dacă* a plecat.

Vocea încordată a lui Baltzersen reflecta uimirea de pe chipurile celorlalţi: nu voiau ca eu să am dreptate.

— Doar nu crezi că încă mai e aici, nu? În incinta hipodromului?

Rolf Torp clătină din cap pierzîndu-şi răbdarea.

Era foarte diferit de preşedinte, pe atît de temperamental pe cît era Baltzersen de calm.

— Bineînţeles că nu. Aici sînt oameni care antrenează caii în fiecare zi şi am ţinut opt şedinţe de cînd a dispărut Sherman. În cazul în care cadavrul său ar fi fost aici, s-ar fi descoperit imediat.

Ceilalţi dădură din capete aprobator, iar Baltzersen spuse cu regret:

— Bănuiesc că s-ar putea să fi fost dus de-aici fără cunoştinţă sau mort şi ascuns... îngropat... mai tîrziu, în altă parte.

— E multă apă în Norvegia, am spus eu.

M-am întors cu gîndul la mica noastră aventură din apele fiordului şi am pierdut o uşoară reacţie a cuiva din încăpere.

Ştiam că s-a făcut o mişcare, dar, din cauza lipsei de concentrare de o clipă, nu mi-am dat seama cine o făcuse. „Prostule, mi-am spus, a muşcat şi tu n-ai văzut care peşte a fost” şi nici chiar certitudinea că un peşte era acolo nu fu liniştitoare.

Momentul de tăcere se prelungi pînă cînd, în cele din urmă, Per Bjorn Sandvik îşi ridică privirea încruntat şi gînditor.

— În acest caz, s-ar părea că nimeni n-o să afle adevărul vreodată. Cred că teoria lui David a foarte plauzibilă. Se potriveşte cu toate indiciile... sau, mai degrabă, cu lipsa de indicii... mai mult decît orice altă ipoteză pe care am discutat-o pînă acum.

Ceilalţi încuviinţară.

— Le vom spune poliţiştilor ce ai sugerat, zise Baltzersen pe un ton de încheiere, dar sînt de acord cu Per... După atîta timp şi după atîtea investigaţii lipsite de rezultat, n-o să aflăm niciodată ce s-a întîmplat cu adevărat cu Sherman sau cu banii. Îţi sîntem recunoscători că ai venit pînă aici şi ştiu că, dacă stăm să ne gîndim mai bine, celor mai mulţi dintre noi, soluţia dumitale ni se va părea cea mai apropiată de adevăr.

Îmi aruncară o mulţime de zîmbete stinse şi îngrijorate şi unii încuviinţară din nou. Rolf Torp îşi stinse trabucul cu furie şi toată lumea se foi pe scaune, aşteptînd să se ridice Baltzersen.

M-am gîndit la cele două lebede graţioase şi la cele două răţuşte care înotau liniştite de partea cealaltă a turnului.

— Aţi putea începe cu iazul, am zis eu.

Şedinţa se încheie o jumătate de oră mai tîrziu, după ce se căzu de acord cu destulă groază ca micul iaz să fie dragat în dimineaţa următoare.

Arne avea de făcut o treabă legată de securitate, pe care o făcu cu o încetineală teribilă. Eu m-am plimbat aiurea, fără ţintă,

ascultînd glasurile ultimilor spectatori care plecau acasă.

La vreo oră după ultima cursă, tot mai ardeau cîteva lumini şi cîteva persoane mai zăboveau pe acolo. Nu era cel mai potrivit loc pentru comiterea unei crime.

Am pornit înapoi spre camera de cîntărire şi m-am oprit lîngă tufele ornamentale din vecinătate. Ei bine... acestea erau suficient de dense şi de întunecate pentru a putea să ascundă un cadavru pentru un timp, pînă cînd dispărea toată lumea.

Un jocheu, geanta de voiaj a acestuia şi cinci saci cu bani furaţi. Era destul loc pentru acestea în tufe. În faţa camerei de cîntărire era lumină, dar tufele aruncau umbre mari şi nu se vedea pînă în partea de jos a acestora.

Arne mă găsi acolo şi exclamă cu hotărîre:

— Nu poate fi acolo, să ştii! Cineva l-ar fi văzut demult.

— Şi mirosit, am zis eu.

Arne scoase un sunet ca şi cum s-ar fi înecat.

— Dumnezeule!

I-am întors spatele.

— Ţi-ai terminat treaba?

El încuviinţă, o parte a feţei fiindu-i scăldată în lumină, în timp ce cealaltă îi era în umbră.

— Paznicul de noapte e aici şi totul e în regulă. O să aibă el grijă ca toate porţile să fie încuiate. Putem să plecăm acasă.

Mă duse cu *Volvo*-ul său înapoi în oraş şi, apoi, spre strada lui străjuită de copaci. Kari ne întîmpină cu un foc vesel în cămin şi cu pahare de vin alb, rece ca gheaţa. Arne se plimba agitat prin apartament şi puse Beethoven din nou, *fortissimo.*

— Ce s-a întîmplat? îl întrebă Kari ridicînd glasul, pentru Dumnezeu, lasă-l mai încet.

Arne se conformă, dar sacrificarea acelei valve de siguranţă emoţională îl apăsa în mod evident.

— Lasă-l să se descarce, i-am spus eu. Suportăm cinci minute.

Ea îmi aruncă o privire ucigătoare şi dispăru în bucătărie, iar Arne mă luă în serios. Am stat resemnat pe canapea, în timp ce muzica zguduia toată casa şi am admirat îngăduinţa vecinilor. Individul care locuia singur sub apartamentul meu din Londra avea nişte urechi ca nişte stetoscoape şi îmi bătea la uşă de fiecare dată cînd cădea un ac pe jos.

Cele cinci minute deveniră douăzeci înainte ca Arne să înceteze să se mai plimbe de colo-colo şi să dea volumul mai încet.

— E superb, absolut superb, zise el.

— Aşa e, am aprobat eu, pentru că era adevărat, într-un loc adecvat, de mărimea lui *Albert Hall.*

Kari se întoarse din exil clătinînd din cap ca o soţie indulgentă. Arăta deosebit de atrăgător într-un costum de mătase cu pantaloni de culoare arămie, care îi scotea în evidenţă părul, coloritul pielii şi ochii. Ne umplu paharele din nou şi se aşeză pe nişte perne jos, lîngă foc.

— Ţi-au plăcut cursele? mă întrebă ea.

— Foarte mult.

Arne spuse că avea de dat nişte telefoane şi ieşi în hol. Kari zise că urmărise Marea Naţională la televizor şi că rareori se ducea la hipodrom.

— Sînt o persoană de interior, spuse ea. Arne zice că viaţa în aer liber e mai sănătoasă, dar nu-mi place să-mi fie frig, să mă ud sau să mă bată vîntul, aşa că îl las să facă tot felul de lucruri aspre ca, de exemplu, să schieze, să navigheze şi să înoate, iar eu pregătesc o cameră caldă în care să se întoarcă.

Zîmbi, dar am avut o vagă impresie că, oricît de mult ar fi vrut să pară o soţie bună, avea nişte sentimente pentru Arne care nu erau în totalitate de dragoste.

Undeva, adînc, exista o atitudine faţă de aşa-numitele pasiuni masculine care era departe de a fi admiraţie; şi o antipatie faţă de o anume activitate, care întotdeauna se extindea, ştiam asta din

proprie experienţă, asupra oricui o agrea.

Vocea lui Arne se auzi din hol.

— Vorbeşte despre dragarea unui iaz, spuse Kari, părînd uluită. Ce iaz?

I-am spus.

— Vai, sărmana nevastă-sa, sper ca el să nu fie acolo... cum ar suporta?

În general, mai bine decît să creadă că era un hoţ care o părăsise, m-am gîndit.

— E numai o posibilitate, am zis apoi. Dar e mai bine să fim siguri.

Ea zîmbi.

— Arne are o părere foarte bună despre tine. Bănuiesc că are dreptate. Cînd s-a întors din Anglia, Arne a spus că n-ar vrea să fie niciodată investigat de tine, pentru că păreai să ştii ce gîndesc oamenii. Cînd preşedintele a cerut să-l caute cineva pe Bob Sherman şi Arne a auzit că vii personal, a fost foarte încîntat. L-am auzit spunîndu-i cuiva la telefon că ai ochi de vultur şi o minte ca briciul, spuse ea zîmbind ironic. Eşti măgulit?

— Da. Aş vrea să fie adevărat.

— Trebuie să fie, din moment ce deţii o asemenea funcţie cînd eşti atît de tînăr.

— Am treizeci şi trei de ani. La vîrsta mea, Alexandru cel Mare cucerise lumea din Grecia pînă în India.

— Arăţi de douăzeci şi cinci, zise ea.

— E un inconvenient.

— Un... ce?

— Un dezavantaj.

— Nici o femeie n-ar gîndi aşa.

Arne se întoarse părînd preocupat.

— Totul e în regulă?

— Ah, *ja,* spuse el clipind de cîteva ori. Totul e aranjat. Mîine

dimineaţă la nouă or să dragheze iazul, adăugă el şi făcu o pauză. O să fii acolo, David?

Am încuviinţat.

— Şi tu?

— *Ja.*

Perspectiva aceea nu părea să-i placă deloc; dar nici eu însumi nu eram mai încîntat. Dacă Bob Sherman era, într-adevăr, acolo, trebuia să fie genul de obiect memorabil pe care ai fi preferat să nu-l vezi niciodată, iar eu văzusem deja destul de multe.

Arne puse lemne pe foc ca pentru a ţine departe demonii şi Kari spuse că masa era gata. Ne servi friptura de ren cu un sos delicios şi închis la culoare, promiţîndu-ne că, la desert, aveam mure, care se dovediră a fi de un maron-gălbui şi aveau gust de caramel.

— Sînt foarte deosebite, spuse Arne, evident încîntat că le putea oferi. Cresc în munţi şi sezonul lor e de numai trei săptămîni. Există o lege cu privire la culesul lor. Poţi să fii acuzat dacă le culegi înainte de data respectivă.

— Poţi să le găseşti şi conservate, zise Kari. Dar n-au acelaşi gust ca astea.

Am mîncat într-o tăcere reverenţioasă.

— Asta e tot pînă anul viitor, spuse Arne cu regret, punînd jos linguriţa. Hai să ne bem cafeaua.

Kari aduse cafelele şi, amuzată, îmi refuză oferta făcută cu inima-ndoită de a o ajuta cu vasele.

— Nu vrei s-o faci. Fii sincer.

— Nu vreau, am recunoscut eu.

Ea rîse. O doamnă extrem de feminină care nu părea să aibă tot felul de idei legate de egalitatea în bucătărie. Hotărîrea luată între ea şi Arne, potrivit căreia tot ce ţinea de interior era domeniul ei şi exteriorul, al lui, părea să ducă numai la armonie. În cazul surorii mele, dusese la resentimente, certuri şi destrămarea căsniciei. Kari, mi se părea, se aştepta la mai puţin, se mulţumea cu mai puţin şi

obţinea mai mult.

N-am stat pînă tîrziu. Îmi plăcea cam prea mult să mă uit la Kari şi Arne, cu toate ciudăţeniile lui, era un anchetator. Eu însumi îl învăţasem cum să observe unde se uitau oamenii, pentru că acolo unde le era privirea le erau şi gîndurile cel mai adesea. Unii bărbaţi erau încîntaţi cînd alţii tînjeau după soţiile lor, însă alţii simţeau o furie vindicativă. Nu ştiam care ar fi fost reacţia lui Arne şi nici nu aveam de gînd să aflu.

## CAPITOLUL 6

Luni dimineaţă. Burniţa. Lumina zilei creştea din ce în ce în jurul hipodromului *Ovrevoll,* făcînd ca norii negri să devină cenuşii. Molizii de un verde întunecat şi mestecenii arămii se înălţau în toate părţile, iar hîrtiile din ziua precedentă se vedeau împrăştiate pe pista udă.

Aproape de capătul pistei, Gunnar Holth şi încă unul sau doi antrenori făceau exerciţii cu caii, dar partea din apropierea finişului fusese împrejmuită temporar.

Tremurînd mai mult de deprimare decît de frig, stăteam în turnul de observaţie alături de Lars Baltzersen şi priveam cum dragau iazul. Cu mîinile în buzunare, cu umerii aduşi şi cu ploaia picurînd de pe borurile pălăriei, Arne stătea cu doi poliţişti la marginea apei, uitîndu-se încruntat la barca înaintînd încet şi metodic, de la un mal la altul. Iazul era aproximativ rotund, avînd vreo treizeci de metri diametru şi, se părea, vreun metru optzeci adîncime. În barcă se aflau doi poliţişti cu cîrlige agăţătoare şi un al treilea ins, în costum de scafandru, vîslea.

Avea labe, mănuşi, glugă şi ochelari şi de două ori se scufundase cu o lanternă subacvatică pentru a vedea în ce se agăţaseră cîrligele. De ambele dăţi revenise la suprafaţă clătinînd

din cap.

Lebedele şi răţuştele înotau agitate. Apa deveni din ce în ce mai murdară. Barca traversa încet iazul pentru a zecea oară, cînd Lars Baltzersen spuse întunecat la chip:

— Poliţiştii sînt de părere că e o pierdere de timp.

— Totuşi, au venit, am zis eu.

— Bineînţeles.

— Bineînţeles, am spus şi eu.

Am continuat să privim în linişte.

Un cîrlig se agăţă în ceva. Scafandrul sări în apă, unde stătu un minut întreg, după care ieşi clătinînd din cap şi fu ajutat să urce înapoi în barcă. Se apucă să vîslească din nou. Cîte unul de fiecare parte a bărcii, ceilalţi doi aruncară din nou în apă cîrligele cu trei gheare, trăgîndu-le încet pe fund.

— S-au gîndit să sece iazul, spuse Baltzersen. Dar ar fi fost foarte dificil din punct de vedere tehnic. Apa se scurge în el din partea de sus a hipodromului. Aşa că au hotărît să-l dragheze.

— O fac destul de bine.

— Dacă nu-l găsesc pe Sherman, o să fii convins că nu-i acolo?

— Da.

El încuviinţă.

— E rezonabil.

Am mai privit o oră. Scafandrul mai sări de două ori în apă, dar tot nu găsi nimic. Barca îşi încheie traseul, fără să-i rămînă nici un centimetru necercetat. Nu era nici un cadavru. Bob Sherman nu era în apa iazului.

Lîngă mine, Baltzersen se ridică rigid şi se întinse, scaunul său zgîriind cu zgomot podeaua de lemn.

— Deci, asta e tot, zise el.

— Da.

M-am ridicat şi l-am urmat pe scara exterioară, iar jos ne aşteptau Arne şi poliţistul însărcinat cu acea investigare.

— Nu e nimeni acolo, îmi spuse el în engleză, tonul său insinuînd că acest lucru nu îl mira deloc.

— Nu. Dar vă mulţumesc că aţi verificat.

El, Baltzersen şi Arne vorbiră un timp în norvegiană, după care Baltzersen se duse să le mulţumească personal celor din barcă. Aceştia încuviinţară, zîmbiră, ridicară din umeri şi se apucară să urce barca pe o remorcă de camion.

— Nu face nimic, David, spuse Arne înțelegător. A fost o idee bună.

— Încă o ipoteză care se duce pe apa sîmbetei, am zis eu filozofic. În nici un caz prima.

— Vei continua cercetările?

Am clătinat din cap. Fiordurile erau prea adînci. Cineva din biroul preşedintelui avusese o reacţie puternică în clipa în care pomenisem de apă şi, dacă Bob Sherman nu era în iaz, era în alt loc la fel de ud.

Baltzersen, Arne, polițistul şi cu mine am traversat pista şi am intrat în padoc, îndreptîndu-ne spre maşinile noastre parcate lîngă intrarea principală.

Baltzersen se încruntă văzînd mizeria din jur sub forma programelor de curse şi a biletelor şi îi spuse ceva lui Arne, care îi răspunse în norvegiană şi, apoi, repetă acelaşi lucru pentru mine în engleză.

— Directorul a considerat că n-ar fi bine ca gunoierii să fie aici şi să-i vadă pe polițişti dragînd iazul. Pentru orice eventualitate, înțelegi... Oricum, or să vină mîine.

Baltzersen încuviință. Îşi luase liber în dimineața aceea de la afacerea sa cu cherestea şi părea să regrete.

— Îmi pare rău că v-ați pierdut timpul, am zis eu.

El făcu o mişcare uşoară din cap ca pentru a-mi da de înțeles că eram mai mult sau mai puțin iertat. Burnița persistentă crea o atmosferă posomorită.

Am trecut în tăcere de tribune, de iazul ornamental (foarte puţin adînc) şi de secretariat şi, probabil, datorită faptului că singurul zgomot era cel al paşilor noştri, am auzit copilul. Stătea într-un colţ al clădirii Totalizatorului şi suspina. Avea vreo şase ani, era ud pînă la piele şi părul îi era lipit de frunte.

Poliţistul se uită la el şi îi făcu semn să se apropie, spunînd cu o voce destul de blîndă ceva ce trebuia să fi însemnat „Vino".

Băiatul nu se clinti, dar spuse ceva ce îi făcu pe cei trei însoţitori ai mei să se oprească brusc. Rămaseră practic nemişcaţi, ca şi cum reflexele lor ar fi încetat să mai funcţioneze. Pe chipurile lor nu se citea nimic.

— Ce-a zis? am întrebat eu.

Băiatul repetă ce spusese mai înainte şi însoţitorii mei fură şi mai şocaţi, dacă acest lucru era posibil.

Baltzersen îşi descleştă maxilarul cu un efort vizibil şi traduse:

— A zis „Am găsit o mînă".

Copilul era înspăimîntat cînd ne-am apropiat, uitîndu-se disperat încotro să fugă, dar cuvintele poliţistului îl linîştiră şi, cînd am ajuns noi, stătea acolo ud, îngrozit şi tremurînd.

Poliţistul se lăsă pe vine lîngă el şi începură o conversaţie îndelungată şi şoptită. În cele din urmă, poliţistul îi dădu mîna şi, îndreptîndu-se, ne spuse în engleză ce aflase:

— Spectatorii de la curse mai pierd monede şi bancnote, mai ales după lăsarea întunericului. Băiatul zice că se strecoară întotdeauna printr-o gaură din gard înainte să vină gunoierii, ca să vadă dacă nu găseşte ceva bani. Spune că întotdeauna găseşte. Azi-dimineaţă a găsit douăzeci de coroane înainte să vină oamenii. Se referă la poliţişti.

Dar, cum n-ar trebui să se afle aici, s-a ascuns în spatele tribunei de colo, zise poliţistul arătînd din cap spre partea cealaltă a pistei. Zice că, acolo, a găsit o mînă.

Se uită în jos la băiatul care se agăţa de mîna lui ca de un colac

de salvare şi îl rugă pe Arne să se ducă la oamenii lui, care strînseseră tot echipamentul şi erau pe punctul de a pleca, şi să le spună să vină la el imediat. Arne îi aruncă băiatului o privire îngreţoşată şi făcu ceea ce i se ceruse, iar Baltzersen reveni încet la eficienţa sa caracteristică.

Poliţistului îi fu greu să-l facă pe băiat să aibă încredere într-unul din oamenii săi, dar, în cele din urmă, se eliberă şi, împreună cu el, cu doi dintre oamenii săi, cu Baltzersen şi cu Arne, am dat ocol tribunei şi am văzut mîna.

Copilul nu se înşelase. Albă şi oribilă, era întoarsă cu palma în sus, cu degetele uşor îndoite pentru a strînge picăturile de ploaie.

Băiatul nu spusese, însă, că mîna nu era singură.

Într-un colţ, lîngă perete, se afla o mogîldeaţă lungă, acoperită cu o prelată neagră. Pe la jumătatea lungimii acesteia, vizibilă pînă la încheietură, ieşea în afară mîna.

Fără să scoată nici un cuvînt, poliţistul ridică un colţ al prelatei.

Arne aruncă o privire şi dădu fuga în cele mai apropiate tufe, unde scăpă de ceea ce îi dăduse Kari la micul dejun. Baltzersen se făcu pămîntiu şi duse o mînă tremurătoare la gură. Nici poliţistul nu arăta prea bine, iar eu am mai adăugat ceva la numărul amintirilor nedorite.

Era de nerecunoscut: avea să fie nevoie să se facă identificarea după dinţi. Însă înălţimea şi hainele erau corecte, iar geanta de voiaj se afla lîngă el, cu iniţialele R.T.S. încă vizibile.

O frînghie de nailon era înnodată peste pieptul lui şi încă una peste genunchi, iar din fiecare nod atîrna o bucată de frînghie care se termina destrămată.

Unul dintre poliţişti îi spusese ceva şefului său şi Baltzersen se simţi obligat să-mi traducă.

— E poliţistul care a efectuat scufundările şi zice că o dată, cîrligele s-au agăţat de un bloc de ciment. În momentul respectiv nu s-a gîndit că putea să însemne ceva, dar zice că, din ciment, ieşeau

capete destrămate de frînghie şi că părea să fie o frînghie la fel ca asta.

Poliţistul însărcinat cu acel caz trase prelata la loc peste imaginea îngrozitoare şi începu să le dea ordine oamenilor săi. Arne stătea la cîţiva metri distanţă, ştergîndu-şi faţa şi gura cu o batistă mare şi albă, uitîndu-se oriunde numai la prelata neagră nu.

M-am dus la el şi l-am întrebat dacă se simţea bine. Tremura şi clătină din cap cu amărăciune.

— Trebuie să bei ceva, i-am zis eu. Mai bine te-ai duce acasă.

— Nu, spuse el cutremurîndu-se. O să-mi revin. Ce purtare prostească din partea mea. Scuză-mă, David.

Veni cu mine în faţa tribunei şi ne-am dus în locul unde Baltzersen şi şeful poliţiştilor se alăturaseră băieţelului. Baltzersen mă trase deoparte şi îmi spuse încet:

— Nu vreau să-l tulbur pe Arne din nou... Copilul zice că mîna nu s-a văzut de la început. El a ridicat prelata ca să vadă ce e dedesubt, ştii cum sînt copiii, a văzut un anumit obiect deschis la culoare şi a încercat să-l tragă afară. Era mîna. Cînd a văzut ce era, a rupt-o la fugă.

— Sărmanul copil, am zis eu.

— N-avea ce căuta acolo, spuse el pe un ton care insinua că aşa îi trebuia.

— Dacă n-ar fi fost acolo, nu l-ar fi găsit pe Bob Sherman.

Lars Baltzersen mă privi îngîndurat.

— Presupun că acela care l-a scos din iaz avea de gînd să se întoarcă mai tîrziu cu o maşină şi să se descotorosească de el în altă parte.

— N-aş crede, am zis eu.

— Trebuie să fi fost aşa. Dacă nu s-ar fi temut că va fi descoperit, l-ar fi lăsat în iaz.

— Ah, sigur. Am vrut să spun doar că... de ce să-l ducă în altă parte? De ce să nu-l arunce din nou în iaz... imediat după lăsarea

întunericului? E singurul loc în care Bob Sherman n-ar mai fi fost căutat niciodată.

Îmi aruncă o privire lungă, după care, pe neaşteptate, pentru prima oară în dimineaţa aceea, zîmbi.

— Ei bine, ai făcut ceea ce te-am rugat, zise el.

Am zîmbit şi eu stins, întrebîndu-mă dacă înţelegea semnificaţia celor petrecute în cursul acelei dimineţi. Dar prinderea criminalilor era treaba poliţiei, nu a mea. Eu trebuia să prind avionul de două şi cinci spre *Heathrow,* ceea ce însemna că mai aveam puţin timp pentru ce mai trebuia să fac.

— Oricînd vă pot fi de ajutor, am zis apoi şi, după ce le-am strîns mîinile lui şi lui Arne, am plecat, lăsîndu-i acolo cu problema lor, în ploaie.

Am luat-o pe Emma Sherman de la hotelul ei, aşa cum stabiliserăm, şi am dus-o în camera mea de la *Grand.* Avusesem de gînd să luăm masa la restaurant înainte să plecăm la aeroport, dar m-am răzgîndit şi i-am rugat pe cei de la restaurant să aducă nişte supă fierbinte în cameră. Tot fără coniac. Pînă la ora trei, ziseră ei. Data viitoare o să-mi aduc un galon, m-am hotărît eu.

Şampania nu se potrivea deloc cu vestea pe care trebuia să i-o dau, aşa că am amestecat puţin suc de portocale şi i-am dat să bea mai întîi. Apoi i-am spus, cu toată blîndeţea de care eram capabil, că Bob murise atunci cînd dispăruse.

I-am spus că nu era un hoţ şi că nu o părăsise. I-am spus că fusese omorît.

Expresia extrem de fragilă îi reveni pe chip, dar nu leşină.

— Deci... l-ai găsit.

— Da.

— Unde... e?

— La hipodrom.

Ea se ridică atunci, clătinîndu-se uşor.

— Trebuie să mă duc să-l văd.

— Nu, am zis eu cu fermitate, ţinînd-o de cot. Nu, Emma, nu trebuie. Trebuie să ţi-l aminteşti aşa cum era în viaţă. Acum nu mai arată la fel şi nu i-ar plăcea să-l vezi. Te-ar implora să nu-l vezi.

— Trebuie să-l văd, bineînțeles că trebuie.

Am clătinat din cap.

— Vrei să spui...

Începu să-şi dea seama.

— ...Că arată... oribil?

— Mă tem că da. E mort de o lună.

— Dumnezeule!

Se aşeză, căci i se înmuiaseră genunchii, şi începu să plîngă. I-am povestit de iaz, de frînghie, de ciment. Trebuia să afle la un moment dat şi nu putea fi mai rău decît agonia pe care o suferise timp de săptămîni lungi.

— Ah, sărmanul meu Bob, zise ea. Ah, scumpule, scumpule...

Zăgazurile durerii se deschiseră deodată şi ea plînse cu o intensitate înfricoşătoare, dar, la urma urmei, era o suferinţă normală, fără îndoială de sine şi ruşine.

După un timp, continuînd să suspine, zise:

— Va trebui să-mi iau din nou camera la hotel.

— Nu, am zis eu. Vei veni în Anglia astăzi, cu mine, aşa cum am stabilit.

— Dar nu pot...

— Ba poţi şi o să mergi. În nici un caz nu e bine să rămîi aici, acum. Trebuie să mergi acasă, să te odihneşti, să te refaci şi să ai grijă de bebeluş. Poliţia o să facă tot ce e necesar aici, iar eu o să am grijă ca toţi de la Clubul Jocheilor şi, poate, Fondul pentru Jocheii Răniţi să se ocupe de treaba asta din partea britanică. Peste puţin timp, vom aduce corpul lui Bob acasă, dacă asta vrei... Dar, acum, tu eşti cea care contează. Dacă rămîi aici, te îmbolnăveşti.

Ea ascultă, receptînd numai jumătate din ce-i spusesem, dar nu

mai ridică nici o obiecţie. Poate că poliţiştii nu aveau să fie extrem de încîntaţi de plecarea ei, m-am gîndit, dar ea fusese acolo o lună întreagă şi nu se putea să mai fie multe lucruri pe care să nu li le fi spus deja.

Am decolat la ora stabilită şi ea s-a uitat pe geam tot drumul, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji neîncetat.

Bunicul ei, alertat de la Oslo, o întîmpină la *Heathrow.* Înalt, slab, adus de spate şi blînd, o primi cu un mic sărut şi multe bătăi pe spate, pline de afecţiune; părinţii ei, îmi spusese, muriseră cînd ea era încă în şcoală, lăsîndu-i pe ea şi pe fratele ei să fie plimbaţi de la o rudă la alta. Ei îi plăcea cel mai mult bunicul din partea mamei şi pe el îl voia cel mai mult cînd avea necazuri.

El îmi strînse mîna.

— O să am grijă de ea.

Era un bătrînel simpatic. I-am dat adresa şi numărul de telefon, în caz că ea ar fi avut nevoie de vreun ajutor oficial.

## CAPITOLUL 7

Marţi dimineaţă mi-am petrecut o oră, de la nouă la zece, în birou, descoperind uimită că toată lumea se descurcase minunat în absenţa mea şi că, fără îndoială, ar fi continuat să o facă şi dacă aş fi dispărut definitiv.

Pe biroul meu se aflau rapoarte clare ale unor anchete încheiate: un ins aştepta să fie judecat pentru fraudă şi un altul, din Midlands, care solicitase autorizaţie de antrenor dovedise a nu avea facilităţile necesare antrenamentelor.

Nimic care să-ţi facă părul măciucă. Nimic de genul unui cadavru aruncat într-un iaz norvegian cu o greutate legată de picioare.

Tot restul zilei mi l-am petrecut cu doi colegi de la Comisia

pentru Curse de la New York, care au venit să discute despre viabilitatea unui birou internaţional de investigare a curselor, ceva în genul Interpolului. Era una dintr-o serie de discuţii pe care le avusesem cu oficiali din multe ţări şi ideea părea să se apropie foarte încet de o punere în practică.

Ca de obicei, principala piedică în calea unui progres rapid păru să fie tinereţea mea aparentă: m-am gîndit că, atunci cînd o să am şaizeci de ani, cînd n-o să mai am nici un pic de energie, or să înceapă să dea din cap aprobator în timp ce or să mă asculte.

Am vorbit pînă mi s-a uscat gîtlejul, le-am dat o grămadă de hîrtii cu literatură convingătoare, i-am dus la cină la *Inigo Jones* şi am sperat că seminţele nu cădeau pe pămînt arid.

Cînd ne-am despărţit, cel mai în vîrstă dintre ei mi-a pus o întrebare cu care eram deja obişnuit.

— Dacă reuşeşti să pui chestia asta pe picioare, ai de gînd s-o conduci chiar dumneata?

Am zîmbit. Ştiam foarte bine că, dacă acel copil se năştea, avea să se descopere că nu era al meu.

— Odată ce o să se înfiinţeze, voi pleca, am zis eu.

El mă privi uluit.

— Unde?

— Nu ştiu încă.

Clătinară din capete şi scoaseră un ţîţîit slab, dar ne-am strîns mîinile cu cordialitate cînd ne-am despărţit, urcînd în două taxiuri.

Era trecut de miezul nopţii cînd am ajuns acasă, în apropiere de Brompton Road, dar, ca de obicei, luminile erau aprinse în apartamentul de sub al meu. Uşa de la intrare făcea zgomot dacă îi dădeai drumul să se închidă singură, răsunînd în toată casa şi probabil că de aceea, mi-am spus eu închizînd-o încet, vecinul meu de la parter era atît de sensibil. Era un tip singuratic, cărunt, de vreo cincizeci de ani, foarte ordonat şi tipicar.

Relaţia noastră, după şase luni de convieţuire unul deasupra

celuilalt, se limita la vizitele lui pînă la uşa mea pentru a-mi spune să dau televizorul mai încet. Odată, l-am invitat înăuntru să bea ceva, dar a refuzat politicos, preferind solitudinea apartamentului său. Deloc o „entente cordiale” a secolului.

Am urcat scările, am descuiat uşa şi am închis-o la fel de încet ca pe cealaltă. Soneria telefonului, care se auzi brusc în liniştea aceea mormîntală, m-a făcut să tresar.

— Domnule Cleveland? spuse vocea repede, practic incoerentă. Slavă Domnului că v-aţi întors, în sfîrşii, sînt William Romney, bunicul Emmei... Ea n-a vrut să vă sun atît de tîrziu, dar trebuia... Doi indivizi îi răvăşeau casa în clipa cînd a intrat ea şi au lovit-o... Domnule Cleveland, are nevoie de ajutorul dumitale.

— Staţi puţin. În primul rînd, trebuie să sunaţi la poliţie, am zis eu.

El se mai calmă puţin.

— Au fost aici. Adineauri au plecat. Eu i-am chemat.

— Şi un doctor pentru Emma?

— Da, da. Şi el a plecat.

— La ce oră s-a întîmplat asta?

— Pe la şapte în seara asta... Am venit să luăm cîteva lucruri pentru ea şi lumina era aprinsă... Ea a intrat prima şi ei au atacat-o, ne-au lovit pe amîndoi... Aş vrea, ei bine, ca să fiu sincer, cred că amîndoi sîntem încă înspăimîntaţi.

Mi-am înăbuşit un oftat.

— Unde sînteţi?

— Acasă la Emma, încă.

— Bine, dar...

— Ah, da. Lîngă Newbury. Mergeţi pe M4...

Îmi dădu amănunte în legătură cu drumul, convins în mintea lui că am să dau fuga să-i ajut.

Făcu în aşa fel, încît să-mi fie imposibil să-i spun să ia un calmant şi că aveam să mă duc a doua zi dimineaţă şi, oricum, după

vocea lui, mi-am dat seama că numai o anestezie l-ar fi făcut să se liniştească.

Cel puţin, noaptea nu era trafic, aşa că am ajuns în vreo cincizeci de minute. Casa soţilor Sherman se dovedi a fi o pereche de ferme situate pe un drum pustiu, o izolare care ar fi pus nervii la încercare şi în împrejurări mai bune.

Toate ferestrele erau luminate şi, la zgomotul maşinii mele, William Romney apăru neliniştit în prag.

— Slavă Domnului, slavă Domnului, spuse el agitat venind în întîmpinarea mea pe poteca scurtă. Nu ştiu ce ne-am fi făcut... dacă n-ai fi venit...

M-am abţinut să-i spun că, după părerea mea, ar fi trebuit să se întoarcă acasă la el sau să stea la un hotel şi, după ce am intrat, m-am bucurat că n-am făcut-o, pentru că n-ar fi ajutat cu nimic.

Şocul îi împiedică pe oameni să plece de bunăvoie de la locul dezastrului personal şi nu aveam nici o îndoială în legătură cu profunzimea şocului lor.

Casa era distrusă. Tablourile fuseseră smulse de pe pereţi, perdelele de la geamuri, covoarele de pe podele.

Mobila nu era doar întoarsă cu susul în jos, ci şi zdrobită. Lămpile, vazele, ornamentele erau ţăndări. Hîrtiile şi cărţile erau presărate peste tot acel dezastru ca nişte frunze de toamnă.

— Peste tot e aşa, zise Romney. În toată casa. În afara camerei de oaspeţi. Acolo erau cînd i-am întrerupt. Aşa au zis poliţiştii...

Emma era în camera de oaspeţi, stînd în pat, dar trează, cu ochii asemeni unor pete de funingine. Obrajii îi erau umflaţi şi roşii, urme ale loviturilor primite. Buza de jos îi era plesnită şi o sprînceană se sfîrşea într-o porţiune jupuită.

— Bună, am zis eu cu totul deplasat şi am tras un scaun ca să fiu mai aproape de ea.

Bunicul se plimba prin cameră făcînd tot felul de zgomote evident proaspăt îngrijorat de vînătăile Emmei şi obosind-o, astfel,

îngrozitor.

Se supără şi mai tare cînd l-am rugat să mă lase să stau de vorbă cu ea între patru ochi, dar, în cele din urmă, ieşi şovăitor.

I-am luat mîna într-a mea.

— David...

— Aşteaptă puţin, i-am spus. Pe urmă, vreau să-mi povesteşti.

Ea încuviinţă uşor. Era întinsă pe cuvertura patului nefăcut, încă îmbrăcată cu rochia în carouri albe şi maron, cu capul sprijinit de două perne fără feţe şi învelită de la brîu în jos într-o pilotă înflorată.

Camera era încălzită de un foc de gaze, dar mîna ei era rece.

— Le-am spus poliţiştilor, zise ea, că mi s-au părut norvegieni.

— Cei doi indivizi?

Ea încuviinţă.

— Erau solizi... Aveau pulovere groase şi mănuşi de cauciuc... Vorbeau cu accent.

— Ia-o de la început.

Ea îşi descleştă gura, evident deranjată de buzele plesnite şi umflate.

— Am venit să-mi iau nişte haine. Începusem să mă simt mai bine... La etaj era lumină, dar m-am gîndit că o fi lăsat-o aprinsă doamna Street, care a avut grijă de casă, însă, cînd a descuiat uşa şi am intrat în hol, au sărit asupra mea... au aprins toate luminile... am văzut dezastrul... Unul din ei m-a lovit peste faţă şi l-am strigat pe bunicul... Cînd a intrat, l-au lovit şi pe el... cu atîta uşurinţă, a fost îngrozitor... Pe urmă, i-au tras cîteva picioare... Unul dintre ei m-a întrebat unde îşi ascundea Bob hîrtiile... şi, cînd n-am răspuns imediat, a continuat... să mă lovească peste faţă... cu pumnii... N-am răspuns, pentru că într-adevăr nu ştiam... Bob nu ascunde lucruri, nu ascundea... Oh, Doamne...

Îmi strînse mîna cu putere.

— Gata, gata, Emma, i-am spus eu, ceea ce nu însemna decît că

înțelegeam. Aşteaptă puțin.

Am aşteptat pînă cînd încordarea i-a mai părăsit corpul; pe urmă, ea înghiți în sec şi încercă din nou:

— Atunci a sunat telefonul şi au părut îngrijorați. Au vorbit între ei şi, deodată, m-au împins pe un scaun... şi au plecat... pe uşa din față... Bunicul s-a ridicat de jos, dar telefonul a încetat să mai sune înainte să ridice el receptorul, dar, oricum, a sunat la poliție...

Vocea obosită tăcu.

— Cei doi purtau vreun fel de măşti? am întrebat-o.

— Nu.

— L-ai recunoaşte?

— Şi polițiştii m-au întrebat... Vor să mă uit la fotografii, dar nu ştiu... încercam să mă feresc de lovituri... Țineam mîinile în dreptul feței... şi am închis ochii...

— Dar bunicul tău?

— Zice că i-ar recunoaşte, dar totul s-a petrecut atît de repede.

— Presupun că nu ți-au spus ce hîrtii căutau, nu?

Ea clătină de cap cu regret.

— Şi polițiştii m-au întrebat asta, de nu ştiu cîte ori.

— Nu contează. Cum îți mai simți fața?

— Îngrozitor de amorțită. Doctorul West mi-a dat nişte pastile, totuşi. A zis c-o să mai treacă şi mîine.

— Pe-aici?

— Da, n-am vrut să mă întorc acasă la bunicul. Aici, aici e... acasă.

— Vrei să-ți fac patul ca lumea?

— Nu, mulțumesc. Mă simt bine aşa... Sînt prea obosită ca să mă mişc.

— Atunci, o să cobor să-l ajut pe bunicul tău.

— Bine, spuse ea şi neliniştea o cuprinse deodată. Dar n-o să pleci, nu?

I-am promis şi chiar am dormit în pantaloni şi cămaşă pe

canapeaua din camera de zi într-o oază aranjată în mijlocul dezastrului.

William Romney, extrem de tulburat, sforăia uşor după de i se administrase un sedativ puternic, în patul dublu din camera soţilor Sherman şi, între trei şi cinci, căsuţa fu învăluită de întuneric şi linişte.

M-am trezit brusc cu un şuierat uşor în urechi, ca zgomotul făcut de un miel surprins de viscol.

— David...

Era vocea Emmei, de la etaj, agitată şi tremurătoare. Am aruncat covorul de pe mine şi am urcat scările în fugă.

Lăsasem uşa deschisă şi focul arzînd şi, cînd am intrat, am văzut supremul dezastru în ochii ei mari şi negri.

— David, spuse ea cu o voce deznădăjduiră. David, sîngerez.

Pierdu copilul şi fu cît pe ce să-şi piardă şi viaţa. M-am dus s-o văd la trei zile după ce fusese luată cu ambulanţa (trei zile, pentru că nimănui nu i s-a dat voie să o viziteze mai devreme) şi m-am mirat să văd că putea fi chiar mai palidă decît în Oslo. Faţa i se dezumflase, dar vînătăile încă se mai vedeau sub forma unor pete întunecate. Ochii îi erau goi, ceea ce părea o binecuvîntare.

Cele cinci minute de vizită trecură în zbor.

— Drăguţ din partea ta c-ai venit, zise ea.

— Ţi-am adus nişte struguri.

— Eşti foarte amabil.

— Îmi pare rău de copil.

Ea încuviinţă vag, dar probabil că un medicament avusese grijă şi de durerea aceea.

— Sper că în curînd o să te simţi mai bine.

— Ah, da. Da, o să mă simt mai bine.

William Romney tremura de furie, plimbîndu-se agitat încoace şi încolo prin biroul meu.

— Îţi dai seama că mîine e o săptămînă de cînd am fost atacaţi şi nimeni n-a făcut nimic? Nu se poate ca oamenii să se evapore aşa... Indivizii ăia trebuie să fie undeva, de ce nu poate să-i găsească poliţia? Nu-i drept ca nişte tîlhari să dea buzna, pur şi simplu, în casa unei femei lipsite de apărare, să-i facă praf lucrurile şi să o bată atît de rău, încît să fie la un pas de moarte... E ruşinos că poliţia nu i-a găsit pe ticăloşii ăia nenorociţi...

Cuvîntul era unul puternic pentru el; păru aproape mirat că îl folosise şi nimic nu i-ar fi putut exprima mai limpede sentimentele.

— Bănuiesc că nici dumneata, nici Emma nu i-aţi putut identifica pe cei doi din fotografiile poliţiei, am spus eu, după ce verificasem acest lucru printr-un prieten pe care îl aveam la poliţie.

— Nu erau acolo. Nu era nici o fotografie de-a lor. Nici nu mă miră... De ce nu arată şi fotografii ale bandiţilor norvegieni?

— Probabil că, pentru asta, ar trebui să mergeţi în Norvegia, am zis eu. Iar Emma nu e în stare să facă treaba asta.

— Mă duc eu, atunci, spuse el beligerant. Mă duc eu, pe cheltuiala mea. Orice, orice, numai să-i văd pe indivizii ăia pedepsiţi pentru ce i-au făcut Emmei.

Faţa i se înroşise de furie. M-am întrebat dacă nu cumva o parte din acea furie izvora din sentimentul necesar de vinovăție, pentru că nu era suficient de tînăr şi de puternic ca să o apere sau să o salveze de doi indivizi agresivi. Ceea ce oferea era posibilitatea de a se revanşa, sub forma efortului şi a cheltuielilor, iar eu nu vedeam nici un motiv pentru a-l împiedica să plece într-o călătorie care ar fi putut să-i aducă liniştea psihică măcar, chiar dacă nu şi rezultate concrete.

— O să-ți aranjez asta, dacă vrei, am zis.

— Ce...?

— Să te duci în Norvegia ca să te uiți la fotografiile poliției.

Hotărîrea lui căpătă formă şi se consolidă. Îşi îndreptă umerii, îşi calmă vocea şi încetă să mai tocească atît de mult covorul

Clubului Jocheilor.

— Da. Te rog chiar. O să plec cît se poate de repede.

Am încuviinţat.

— Ia loc, am zis apoi. Fumezi? Şi ce mai face Emma?

Se aşeză, refuză cutia de ţigări şi spuse că, în seara precedentă, cînd o văzuse, Emma părea mult mai bine.

— Zice c-o să iasă din spital peste două-trei zile.

— Foarte bine.

El nu părea să fie de aceeaşi părere.

— Ce naiba o să facă sărmana fată? întrebă cu un rest de furie combinată cu o mare îngrijorare. Soţul omorît, casa distrusă... Presupun că poate locui la mine, dar...

— Sînt sigur c-o să locuiască în propria ei casă, am spus eu. Cel puţin, pentru un timp. Şi ar fi cel mai bine. Să-şi înece durerea cum trebuie.

— Ce lucru extraordinar ai putut să spui.

— Cînd poţi să pleci? l-am întrebat, întinzînd mîna spre telefon.

— Imediat.

— În regulă.

Îmi răspunse directorul hipodromului, care îmi dădu numerele de acasă şi de la birou ale lui Lars Baltzersen. Acesta îmi răspunse de la birou şi i-am explicat situaţia. Bineînţeles, zise el tulburat, că putea să aranjeze totul cu poliţia. Pentru mîine? Desigur.

Sărmana doamnă Sherman, zise el, transmite-i, te rog, condoleanţele mele. Am spus că aşa o să fac şi l-am întrebat dacă se mai înregistrase vreun progres recent.

— Mă tem că nu, zise el, după care ezită cîteva secunde şi continuă: M-am gîndit, presupun că dacă poliţia n-o să rezolve acest caz, ai vrea să vii înapoi să vezi ce poţi să faci?

— N-am experienţă în investigarea unei crime, am zis eu.

— În esenţă, trebuie să fie la fel ca orice altă investigaţie.

— Mda... însă şefilor mei s-ar putea să nu le surîdă această idee.

— Şi dacă i-aş ruga eu însumi, ca un serviciu internaţional? În definitiv, Bob Sherman era un jocheu britanic.

— N-ar prefera Norvegia să-l expedieze acasă şi să dea uitării acest incident neplăcut?

— Nu, domnule Cleveland, spuse el cu severitate. S-a comis o crimă şi trebuie să se facă dreptate.

— Sînt perfect de acord.

— Deci... o să vii?

M-am gîndit puţin.

— Să mai aşteptăm o săptămînă. Pe urmă, dacă nici poliţia de acolo, nici cea de aici nu vor fi descoperit nici un nou indiciu şi dacă încă veţi mai vrea să vin, ei bine, poate o s-o fac. Dar... nu vă faceţi prea multe iluzii, bine?

— Nu mai multe decît data trecută, spuse el sec şi închise.

William Romney se obişnuise deja cu gîndul că avea să plece a doua zi şi începu să se agite uşor în legătură cu biletele, cu banii şi hotelurile.

L-am expediat, pentru că putea să facă acele pregătiri şi de unul singur, şi pentru că aveam foarte mult de lucru, mai ales dacă aveam de gînd să fac încă un drum la Oslo.

Speram ca poliţia să descopere ceva cît mai curînd şi să mă scutească să fiu nevoit să dovedesc lumii că nu eram capabil să rezolv cazul.

William Romney se duse în Norvegia, îşi petrecu două zile pline acolo şi se întoarse deprimat. Poliţia norvegiană nu avea fotografiile intruşilor sau, dacă le avea, Romney nu-i recunoscuse.

Emma ieşi din spital şi se duse acasă, unde se apucă să facă ordine. Oferta mea de a o ajuta fu refuzată; aceea de a lua masa de prînz împreună fu acceptată.

— Duminică? i-am sugerat eu.

— Bine.

Duminică am văzut că tablourile erau la loc pe pereţi, covoarele

pe jos, cioburile adunate şi aruncate, iar perdelele strînse pentru a fi trimise la curăţat. Casa părea nelocuită, dar stăpîna sa revenise mult la viaţă.

Pentru prima oară de cînd o cunoşteam, se rujase. Părul îi era proaspăt spălat, hainele dichisite, atitudinea liniştită.

Fata cea drăguţă nu se afla prea departe acum, doar dincolo de pielea încă foarte palidă, chiar în spatele ochilor încă nefericiţi.

— Înmormîntarea lui e joi, zise ea.

— Aici?

Ea încuviinţă.

— La biserica de sat. Îţi mulţumesc că ai făcut totul pentru a-l aduce acasă.

Delegasem pe cineva.

— Am spus să se facă, am zis eu.

— Oricum... îţi mulţumesc.

Ziua de octombrie era liniştită, însorită şi puţin rece. Am dus-o la un local din apropierea Tamisei, unde frunzele subţiri şi galbene ale sălciilor pluteau leneş pe apa cenuşie şi pescarii amatori fluturau rîme în cîrlige pentru a ademeni peştii.

Ne-am plimbat pe mal; încet, pentru că ea era încă slăbită în urma hemoragiei.

— Ai vreun plan? am întrebat-o.

— Nu ştiu... Bineînţeles că m-am gîndit mult cît am fost în spital. O să locuiesc la fermă un timp, aşa cred. Într-un fel, aşa mi se pare corect. Pînă la urmă, bănuiesc c-o s-o vînd, dar nu încă.

— Cum stai cu banii?

Ea zîmbi slab.

— Toată lumea este nemaipomenită. Ştiai că proprietarii pentru care a alergat Bob în Norvegia s-au unit şi mi-au trimis un cec? Cît de amabili sînt oamenii.

„Bani de conştiinţă”, m-am gîndit eu cu destulă amărăciune, dar n-am spus nimic.

— Te superi dacă discutăm puţin despre cei doi care au intrat în casă?

Ea oftă.

— Nu mă supăr.

— Descrie-i.

— Bine, dar...

— Da, am citit ce le-ai spus poliţiştilor. Nu te-ai uitat la ei, ai închis ochii, nu le-ai văzut decît puloverele şi mănuşile de cauciuc.

— Exact.

— Nu. Ai spus poliţiei numai ce suportai să-ţi aminteşti şi ai fi blocat şi acest informaţii, dacă ei nu te-ar fi presat ca să le dai răspunsuri.

— Prostii.

— Hai să încercăm şi altfel. Care din ei te-a lovit?

— Cel mai solid, cu... zise ea imediat, dar se opri nesigură.

— Cu ce?

— Era să spun cu părul roşu. Ce ciudat. Pînă acum nu mi-am amintit că unul din ei avea părul roşu.

— Şi celălalt?

— Şaten. Era şaten. Îl lovea pe bunicul cu piciorul.

— Cel care te lovea pe tine... ce zicea?

— „Unde-şi ţine soţul tău hîrtiile secrete? Unde ascunde lucrurile? Spune-ne unde ascunde lucrurile."

— Vorbea bine englezeşte?

— D-da. Destul de bine. Avea un accent.

— Cum îi erau ochii în timp ce te lovea?

— Aprigi... înfricoşători... ca de vultur... un fel de negru şi galben... foarte mînioşi.

Urmă un moment scurt de tăcere, după care adăugă:

— Da, mi-aduc aminte, aşa cum ai spus. Blocasem totul.

Şi după cîteva secunde:

— Era destul de tînăr, cam ca tine. Avea buzele subţiri... şi

strînse... Faţa ţi părea aspră... foarte furioasă.

— Cît de înalt?

— Tot cam ca tine. Dar mai solid. Mult mai solid. Avea umeri laţi şi masivi.

— Umeri mari într-un pulover gros. Ce fel de pulover? Avea vreun model?

— Ăăă, da, de aceea... zise ea şi se opri din nou.

— De aceea... ce?

— De aceea m-am gîndit că era norvegian... chiar înainte să vorbească. Din cauza modelului de pe pulover. Era ceva în două culori, parcă... pe un fond maron. Văzusem o mulţime la fel în magazinele din Oslo, spuse ea părînd nedumerită. De ce nu m-am gîndit la asta înainte?

— Aşa se întîmplă adesea cu amintirile. E un fel de acţiune întîrziată.

Ea zîmbi.

— Trebuie să recunosc că mi-e mai uşor să-mi amintesc lucrurile aici, pe malul rîului, decît acolo, cu toţi poliţiştii ăia care mă asaltau cu întrebări şi se agitau de colo-colo...

Am intrat să bem ceva şi să mîncăm şi, în timp ce ne beam cafeaua, am mai întrebat-o şi alte lucruri.

— Ai spus că Bob nu ascundea niciodată hîrtii. Eşti sigură?

— Ah, da. Nu era secretos. Niciodată. De fapt, era chiar neglijent cînd era vorba de hîrtii, documente şi alte chestii din astea.

— Mi se pare extraordinar ca doi indivizi să vină tocmai din Norvegia ca să-ţi răscolească toată casa după nişte hîrtii.

Ea se încruntă.

— Aşa e.

— Şi să o facă atît de violent, de distructiv, de amănunţit.

— Şi erau atît de furioşi.

— Fireşte, dacă munciseră atît şi nu găsiseră lucrurile după care veniseră.

— Bine, dar după ce veniseră?

— Ei bine... am zis eu rar. Ceva în legătură cu Norvegia. Ce hîrtii a avut Bob vreodată care au avut legătură cu Norvegia?

Ea clătină din cap.

— Nu prea multe. Cîteva facturi, pentru contabilitate. Uneori, programe de curse. O tăietură dintr-un ziar norvegian care reprezenta o fotografie a lui în clipa cînd ieşise învingător într-o cursă. Nimic care să intereseze pe cineva.

Mi-am băut cafeaua gîndindu-mă.

— Hai s-o luăm şi invers... A dus vreodată ceva hîrtii în Norvegia?

— Nu. De ce ar fi făcut-o?

— Nu ştiu. Mă întrebam doar. Pentru că s-ar putea ca indivizii ăia să fi căutat ceva ce el nu dusese în Norvegia, nu ceva ce adusese încoace.

— Ai nişte idei foarte ciudate.

— Mm...

Am achitat nota şi am condus-o acasă.

Tăcu aproape tot drumul, dar se gîndi şi, în final, scoase o perlă.

— Bănuiesc că... de fapt, e o prostie... Dar nu se poate să aibă vreo legătură cu nişte fotografii porno, nu?

— Ce fel de fotografii porno?

— Nu ştiu. Nu le-am văzut. Dar Bob asta a zis că sînt.

Am oprit în faţa porţii ei, dar n-am făcut nici o mişcare pentru a coborî.

— Le-a adus din Norvegia?

Ea fu surprinsă.

— Ah, nu. A fost aşa cum ai zis tu. Le ducea acolo, într-un plic maron. A fost adus prin curier în seara dinaintea plecării lui. A spus că erau nişte fotografii pe care un tip din Oslo voia să i le ducă.

— A zis ce tip?

Ea clătină din cap.

— Nu. Nici n-am fost prea atentă. Uitasem tot pînă cînd ai spus...

— Ai văzut plicul? Cît de mare era?

— Trebuie să-l fi văzut. Adică ştiu că era maro, spuse ea şi se încruntă, concentrîndu-se. Destul de mare. Nu ca pentru o scrisoare obişnuită. Cam de mărimea unei reviste. Da, aşa cred.

— Scria pe el „fotografii" sau ceva de genul ăsta?

— Nu cred. Nu-mi amintesc. Au trecut mai bine de şase săptămîni, zise ea şi ochii i se umplură de lacrimi. L-a pus imediat în geanta de voiaj, ca să nu-l uite, adăugă apoi şi îşi trase nasul de două ori, căutîndu-şi batista. Deci l-a dus în Norvegia. Nu era în casă ca să-l găsească indivizii ăia. Dacă asta căutau... au făcut totul degeaba, mai spuse ea şi duse batista la gură, înăbuşindu-şi un suspin.

— Pe Bob îl interesau fotografiile porno?

— Ca pe orice bărbat, bănuiesc, spuse ea în batistă. Se uita la ele.

— Dar nu le colecţiona el însuşi?

Ea clătină din cap.

Am coborît din maşină, i-am deschis portiera şi am intrat în casă cu ea. Se uită la fotografiile lui Bob din timpul curselor, care erau agăţate pe pereţii holului.

— Au scos toate astea din rame, spuse ea. Unele au fost distruse.

Multe erau de vreo douăzeci şi, cinci de centimetri pe douăzeci. Ar fi încăput foarte bine într-un plic maro de mărimea unei reviste.

Am mai stat o oră numai ca să-i ţin companie, dar ea insistă că nu avea nimic dacă rămînea singură. Se uită în jur la sufrageria goală şi zîmbi în sinea ei.

Era limpede că locul i se părea prietenos şi poate că era şi Bob acolo. Cînd am plecat, m-a sărutat cu căldură pe obraz.

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns... zise ea şi, deodată, făcu ochii mari. Dumnezeule! A fost al doilea transport.

— De ce anume?

— De fotografii porno. A mai dus unele o dată. Ăăă... acum cîteva luni. În vară, spuse ea clătinînd din cap frustrată din nou. Nu-mi amintesc. Mi-aduc aminte doar că a spus... fotografii porno.

Am sărutat-o şi eu.

— Ai grijă de tine, i-am zis.

— Şi tu la fel.

## CAPITOLUL 8

O mică problemă legată de dopaj m-a făcut să ajung la cursele de la Plumpton din Sussex a doua zi, dar n-am văzut nici un rău în a face şi puţină muncă în plus.

Rinty Ranger, ocupat în cursele a doua şi a cincea, fu destul de uşor de prins între a treia şi a patra.

— Ce-ai spus? repetă el cu o uimire exagerată. Să ducă pornografie în Scandinavia? Dumnezeule, aste e ca şi cum ţi-ai irosi mila pe bookmakeri. N-au nevoie, amice. Pur şi simplu, n-au nevoie.

— Bob Sherman i-a spus nevesti-sii că ducea fotografii porno în Norvegia.

— Şi ea a crezut?

— Chestia e, a făcut-o?

— Mie nu mi-a spus niciodată nimic.

— Fă-mi un serviciu, am zis eu. Interesează-te la vestiar astăzi dacă cineva i-a cerut vreunui jocheu să facă pe mesagerul... pe curierul... pentru a duce nişte hîrtii de orice fel din Marea Britanie în Norvegia.

— Vorbeşti serios?

— Bob Sherman e mort.

— Da, spuse el şi se gîndi. În regulă.

Îmi făcu slab cu mîna înainte de a porni în a cincea cursă, în care

călări excelent, strîns şi tactic, însă fu întrecut cu o jumătate de lungime de un cal mai bun; dar, după ce se schimbă, ieşi din camera de cîntărire punînd punct teoriei mele.

— Nici unul din jocheii care au călărit în Norvegia n-a fost rugat vreodată să ducă hîrtii sau fotografii sau altceva de genul ăsta.

— Ar spune dacă ar fi făcut-o?

El zîmbi.

— Depinde cu cît au fost plătiţi ca să uite.

— Tu ce crezi?

— E greu de spus. Dar au părut surprinşi cu toţii. N-am văzut nici o privire dubioasă, înţelege ce vreau să spun.

— Continuă să întrebi, da? Mîine şi în zilele următoare. Spune-le că pot să-mi vorbească şi fără să afle nimeni, dacă vor. N-or să păţească nimic, în caz că au făcut afaceri murdare cu valută.

El zîmbi din nou.

— Ce mai copoi eşti. Manevrezi legea după cum îţi convine.

În seara aceea l-am sunat pe Baltzersen acasă. Mi-a spus că nu avea să-mi dea nici o veste. Îşi consultase prietenii din poliţie şi aceştia nu aveau nimic împotrivă dacă mă alăturam lor.

Ba, dimpotrivă, aveau să-mi arate tot ce aflaseră, ca să nu mai răscolesc unde săpaseră ei.

— Aşadar, domnule Cleveland, vii?

— Cred că da.

— Bine, bine, spuse el exploziv şi cu o uşurare măgulitoare, după care adăugă: Vino mîine.

— Mă tem că nu pot. Trebuie să depun mărturie la tribunal mîine şi procesul s-ar putea să dureze vreo două zile. Cel mai curînd voi fi acolo joi dimineaţă.

— Atunci vino direct la hipodrom. Avem o şedinţă joi şi una duminică, dar mă tem că vor fi ultimele din anul acesta. Acum e puţin mai frig, a fost ger.

Am scris „haine groase” cu litere mari pe carneţelul meu şi i-am

spus că o să ne vedem la hipodrom.

— Apropo, am zis eu apoi. Ştiţi că v-am spus că indivizii care au spart casa soţilor Sherman căutau nişte hîrtii, nu? Doamna Sherman şi-a amintit acum că Bob a luat cu el în Norvegia un pachet care îi fusese încredinţat şi în care credea că se află fotografii albastre. V-a spus cineva dumneavoastră, poliţiei sau lui Arne, de cînd a început această investigaţie, ceva în legătură cu faptul că el a adus acest pachet sau că l-ar fi livrat?

La celălalt capăt al firului se lăsă o linişte neaşteptat de lungă, dar, în cele din urmă, spuse nesigur:

— Fotografii albastre... ce sînt astea?

— Porno.

— Aha, spuse el şi urmă un alt moment de tăcere. Te rog să-mi explici puţin.

— Dacă pachetul a ajuns la destinaţie, înseamnă că nu era obiectul pe care l-au căutat indivizii. Aşa că aş putea să nu mai caut nişte fotografii nevinovate şi să-mi îndrept atenţia în altă parte.

— *Ja.* Înţeleg, zise el şi îşi drese glasul. N-am auzit de nici un astfel de pachet, dar poate că Arne sau poliţiştii ştiu ceva. O să-i întreb. Bineînţeles că ştii că e puţin probabil să aducă pe ascuns cineva pornografie în această ţară, nu?

— Ar trebui să fie ceva deosebit, am spus eu, după care n-am mai adăugat nimic.

Toată ziua de marţi şi dimineaţa de miercuri mi le-am petrecut la tribunal depunînd mărturie într-un proces privind o escrocherie făcută cu o asigurare, în care era vorba şi de o îngrozitoare cruzime faţă de cai, iar miercuri după-amiază mă aflam în birou ocupîndu-mă de şase lucruri deodată, ca un fel de Shiva cu multe braţe.

Faptul că investigam moartea lui Bob Sherman însemnase că trebuia să-mi iau un concediu de cel puţin o săptămînă, cînd eram prea ocupat ca să-mi iau măcar o zi şi, la ora şapte, cînd am încuiat

şi am plecat, îmi doream ca Bob Sherman să fi fost omorît în orice altă perioadă, dar nu acum.

M-am dus acasă cu metroul şi pe jos, gîndindu-mă la lucruri plăcute, precum un pahar mare de whisky imediat cum ajungeam, urmat de o plimbare pînă la un restaurant micuţ din zonă pentru o friptură.

Am închis uşa de la intrare fără să fac zgomot, am urcat scara acoperită cu covor, am descuiat uşa apartamentului şi am aprins lumina; în clipa aceea ziua încetă să mai decurgă potrivit programului.

Am auzit, am simţit, poate am asimilat instinctiv, o schimbare în aerul din spatele meu. Nu ceva definit, ca un zgomot. Mai degrabă un curent. Fără îndoială, o ameninţare.

Toate acele reacţii de junglă utile şi adormite îmi veniră în ajutor înainte ca în mintea mea să apuce să se formeze un proces de gîndire. Aşa că mă întorceam deja cu faţa spre scări şi dădeam să ies, cînd individul cu cuţitul făcu tot posibilul să mă trimită mai devreme la cimitir.

Nu avea nici păr roşu, nici ochi galbeni şi furioşi, de vultur, nici pulover norvegian. Avea, însă, mănuşi de cauciuc, un corp solid, multă hotărîre şi un cuţit cu o lamă foarte ascuţită.

Lovitura care ar fi trebuit să-mi oprească inima de la spate sfîşie, în schimb, un material bun de tweed irlandez, cămaşa albastră din bumbac de dedesubt şi vreo cincisprezece centimetri de piele de pe pieptul meu. La început, fu surprins cînd îşi dădu seama că nu reuşise, dar auzise totul despre a încerca din nou. Veni după mine repede, ridicînd cuţitul deja ca să lovească încă o dată.

Am străbătut cu spatele holul micuţ spre sufragerie, neputînd să-mi iau ochii de la intenţiile lui suficient de mult pentru a găsi vreun obiect cu care să-i ţin piept.

Fandă şi făcu o mişcare cu cuţitul în dreptul mijlocului meu, astfel că m-am ales cu o altă tăietură în haină şi posibilitatea de a-i

vedea mai de aproape ochii îngustaţi şi criminali.

Apoi, încercă să se arunce asupra mea, eu am dat să mă feresc, făcînd încă un pas în spate, dar m-am împiedicat în covor, am căzut şi m-am trezit cu mîna pe baza unui lampadar.

L-am înşfăcat şi l-am lovit pe individ exact în clipa cînd credea că mi-a venit de hac, în sfîrşit. Lampadarul îl lovi zdravăn şi, în timp ce el era dezechilibrat, i-am apucat cu ambele mîini braţul cu cuţitul; însă atunci i-am descoperit muşchii tari ca piatra. Şi, de asemenea, din nefericire, faptul că era mai mult sau mai puţin ambidextru.

Mută cuţitul dintr-o mînă în alta cu repeziciune şi eu am evitat înjunghierea numai pentru că am sărit peste un fotoliu. Lama cuţitului sfîşie o pernă şi fulgii începură să plutească în jur ca nişte fulgi de zăpadă.

Am aruncat în el cu o cutie de ţigări, dar nu l-am nimerit, apoi cu o vază, care îşi atinse ţinta, însă nu schimbă situaţia cu nimic. Atîta timp cît ţineam fotoliul între noi, nu putea să ajungă la mine, dar nici eu nu puteam să trec pe lîngă el ca să ajung la uşa încă deschisă şi s-o rup la fugă pe scări.

Pe un raft, în spatele meu, se afla televizorul portabil. M-am gîndit că l-aş fi putut opri, dacă îl aruncam spre el, dar, pe de altă parte, m-am întins în spate, fără să-mi iau ochii de la cuţitul lui, am găsit butonul şi l-am dat la maximum.

Zgomotul infernal care izbucni deodată îl luă prin surprindere, ceea ce îmi oferi o şansă de o fracţiune de secundă. Am împins fotoliul cu putere spre genunchii lui, dezechilibrîndu-l.

Căzu doar într-un genunchi, îşi reveni parţial şi se prăbuşi apoi complet, cînd eu am împins fotoliul din nou.

Însă nu fu ceva definitiv. Se ridică înainte să apuc să trec pe lîngă fotoliu şi să calc pe unele părţi sensibile ale lui.

Pînă atunci nu spusese absolut nimic şi acum, dacă ar fi făcut-o, n-aş fi auzit: televizorul practic vibră de zgomotul făcut de un star

al muzicii pop; şi, dacă asta nu aducea cavaleria americană, nimic nu o putea face.

Apăru. Cu o expresie de furie pe faţă. Gata să explodeze. Şi rămase consternat în pragul uşii mele.

— Cheamă poliţia, i-am strigat eu, dar el nu auzi, aşa că am apăsat pe buton, oprind televizorul. Cheamă poliţia, am strigat din nou şi vocea mea răsună asurzitor în liniştea care se lăsase brusc.

Individul cu cuţitul se întoarse să se uite, îşi dădu noi instrucţiuni şi se repezi spre prietenul meu de jos. Am făcut un fel de placare prin alunecare, cu picioarele înainte. El se împiedică în pantofii şi gleznele mele şi se prăbuşi pe o parte.

Atunci mi-am rotit un picior într-un arc şi, numai cu puţin noroc, l-am lovit peste încheietura mîinii. Cuţitul zbură la cel puţin trei metri distanţă, aterizînd mai aproape de mine decît de el, şi abia atunci se gîndi să renunţe.

Se ridică, îmi aruncă o privire în care am văzut primele semne de incertitudine, după care se hotărî şi ieşi valvîrtej pe lîngă vecinul meu, ajungînd jos din doi paşi uriaşi.

Uşa de la intrare se trînti în urma lui cu o forţă care zgudui toată clădirea şi, uitîndu-mă pe fereastră, l-am văzut alergînd pe sub felinare asemeni unui participant la Olimpiadă.

M-am uitat cu respiraţia tăiată la dezastrul din sufrageria mea şi la vecinul meu de la parter.

— Mulţumesc, am zis.

El făcu un pas şovăitor în sufragerie.

— Sîngerezi, spuse el.

— Dar nu mor.

Am ridicat lampadarul.

— Era un hoţ? întrebă el.

— Un ucigaş, am zis eu.

Ne-am privit cu ceea ce era, fără îndoială, o curiozitate profesională de ambele părţi, pentru că, după aceea, spuse:

— Stai jos, ai suferit un şoc.

Era un sfat pe care îl dădusem de multe ori altora şi acest lucru mă făcu să zîmbesc. În acelaşi timp, am simţit un tremur pe undeva, prin zona genunchilor, aşa că l-am ascultat.

El îşi roti privirea prin încăpere, se uită la cuţitul care încă se mai afla în locul unde căzuse şi înregistră totul în tăcere.

— Vrei să fac ce mi-ai cerut sau a fost doar o diversiune?

— Hm?

— Să chem poliţia.

— Ah... asta poate să mai aştepte puţin.

El încuviinţă, se gîndi puţin şi apoi întrebă:

— Scuză-mă, dar de ce a încercat să te omoare?

— Nu mi-a spus.

Numele vecinului meu era Stirling. C.V. Stirling, potrivit cartonului alb de lîngă sonerie. Avea nişte smocuri de păr cărunt pieptănate cu grijă peste urechi şi nările în aşa fel, încît ai fi zis că în permanenţă simţea mirosuri neplăcute.

Mîinile îi păreau excesiv de curate şi cu o manichiură îngrijită şi, chiar şi în acele împrejurări bizare, avea un aer vag de exasperare. Am bănuit că era un om obişnuit să fie considerat cel mai strălucit şi că avea puterea să facă simţit acest lucru.

— Era nevoie?

— Ar fi fost util, am spus eu.

El se mai apropie cu un pas.

— Dacă vrei, aş putea să fac ceva ca să nu mai sîngerezi atît.

M-am uitat la cămaşă şi am văzut că aceasta îşi schimbase culoarea din albastră în roşie.

— Într-adevăr?

— Sînt chirurg, zise el. De nas, gît şi urechi, de fapt. De alte zone în funcţie de împrejurări.

Am început să rîd.

— Coase-mă atunci.

El încuviinţă, coborî şi se întoarse cu o cutie în care erau toate ustensilele de care avea nevoie. Folosi copci, nu ace.

Tăietura era mai mult urîtă decît adîncă şi sîngele curgea continuu, ca atunci cînd te tai la bărbierit. Cînd termină, nu mai era decît o dungă roşie sub un plasture.

— Ai avut noroc, zise el.

— Aşa e.

— Faci des chestii din astea? Te lupţi ca să-ţi salvezi viaţa?

— Foarte rar.

— Taxa mea pentru serviciile profesionale oferite este o discuţie mai amănunţită.

Am zîmbit uşor.

— Bine. Sînt anchetator. Nu ştiu de ce am fost atacat; doar dacă nu cumva există cineva care nu doreşte să fie cercetat.

— Dumnezeule! exclamă el privindu-mă curios. Un detectiv particular? Philip Marlowe şi alte chestii din astea?

— Nu chiar aşa. Lucrez în domeniul curselor de cai; pentru Clubul Jocheilor. De cele mai multe ori mă ocup de fraude minore.

— Asta nu pare a fi o fraudă minoră, spuse el arătînd spre pieptul meu, spre cuţit şi fulgii de pernă împrăştiaţi.

Aşa era. Nu părea a fi ceva menit să sperie, ci o recurgere necruţătoare la o soluţie finală.

M-am schimbat şi l-am luat cu mine să mîncăm amîndoi cîte o friptură. Mi-a spus că numele lui era Charles şi ne-am întors acasă prieteni.

Cînd am intrat în apartament şi am revăzut dezastrul mi-am dat seama că nu sunasem la poliţie. Mi s-a părut cam tîrziu să mă mai ostenesc, aşa că n-am mai făcut-o.

## CAPITOLUL9

A doua zi dimineaţă, am luat avionul de unsprezece şi douăzeci şi cinci spre Norvegia, cu cuţitul înfăşurat în plastic în trusa mea de baie; sau, mai bine-zis, în cutia din piele neagră cu fermoar pe care o foloseam pentru aşa ceva. Era un cuţit de vînătoare, de genul celor cu lamă cu două feţe folosite pentru jupuirea şi tranşarea vînatului.

Tăişurile fuseseră ascuţite foarte bine, iar vîrful ar fi putut fi bun ca ac. O treabă de profesionist; nici un amator nu ar fi putut obţine acel rezultat.

Mînerul era dintr-un fel de baga, dar ca pentru a fi folosit la lucru, nu pentru turişti. Nu erau amprente nicăieri pe el şi nici o picătură de sînge.

Pe lamă, aproape de mîner, erau ştanţate cuvintele, *„Norsk Stal".*

Bineînţeles că proprietarul său nu intenţionase să-l lase în urma lui. Doar un cadavru lăsat frumos înăuntru, lîngă uşă, nevăzut şi nedescoperit timp de cel puţin douăzeci şi patru de ore.

Nu mă urmărise pînă în casă; era acolo cînd am ajuns eu, aşteptîndu-mă sus pe scări.

La ora micului dejun, am bătut la uşile celorlalţi trei locatari, cel de la subsol, cel de deasupra mea şi cel de deasupra acestuia, întrebîndu-i dacă îl văzuseră pe vizitatorul meu pe scară sau îi deschiseseră uşa de la intrare.

Am primit numai răspunsuri negative, dar, aşa cum spuse unul dintre ei, cum nu ne cunoşteam prea bine între noi, vizitatorul ar fi putut intra cu îndrăzneală în timp ce unul din locatari ieşea, pentru că nimeni nu l-ar fi împiedicat.

Nici unul din ei nu şi-l amintea, însă cel de la subsol spuse că maşina pentru rufele murdare venise în ziua aceea şi un străin ar fi putut intra uşor odată cu omul care lua şi aducea rufele.

Nu fusese nimic suspect sau memorabil la vizitatorul meu. Faţa lui era o simplă faţă: păr şaten, piele deschisă la culoare, ochi întunecaţi.

Vîrsta, în jur de treizeci de ani. Haine, pantaloni de un

gri-închis, helancă bleumarin mulată pe corp, cămaşă şi o cravată care i se vedea la gît. O costumaţie cît se putea de potrivită zonei. Chiar puţin cam formală.

Avionul ateriză la timp la *Fornebu* şi am luat un taxi, îndreptîndu-mă direct spre hipodrom. Nimic nu se schimbase în cele două săptămîni şi jumătate în care fusesem plecat, nici măcar vremea sau cei care participau la curse şi, în prima jumătate de oră, am şi zărit toate chipurile cunoscute, pe Gunnar Holth, Paddy O'Flaherty, Per Bjorn Sandvik, Rolf Torp şi Lars Baltzersen. Arne mă întîmpină cu un zîmbet strălucitor şi o invitaţie de a petrece cît mai mult timp cu el şi cu Kari.

M-am plimbat cu el aproape toată după-amiaza, pe de o parte, pentru că aşa am vrut, pe de alta, pentru că Baltzersen avea obligaţiile sale de preşedinte. Arne spuse că, deşi el personal era încîntat să mă vadă, mulţi din membrii comitetului de conducere al hipodromului se opuseseră ideii lui Baltzersen de a mă aduce înapoi.

— Lars ne-a spus la şedinţa de marţi că vii sigur astăzi şi asta a stîrnit destulă gălăgie. Ar fi trebuit să auzi. Lars a zis că hipodromul o să-ţi acopere cheltuielile, ca data trecută, şi jumătate din ei au spus că nu era justificată alocarea atîtor bani.

Tăcu brusc, ca şi cum s-ar fi hotărît să nu repete ceea ce se spusese.

— Aş fi putut fi convins foarte uşor să rămîn acasă, am zis eu.

Dar, cu ajutorul cuvintelor, am adăugat în gînd: „Dar nu cu ajutorul cuţitelor."

— Cîţiva din membrii comitetului au spus că Lars nu avea nici un drept să acţioneze fără să supună ideea lor la vot.

— Şi Lars?

Arne ridică din umeri.

— Vrea ca moartea lui Bob Sherman să fie lămurită. Majoritatea celorlalţi însă vor doar să uite.

— Şi tu?

El clipi.

— Ei bine, aş renunţa mai uşor decît Lars sau decît tine. Fără îndoială, ăsta e şi motivul pentru care Lars e preşedinte şi tu anchetator şef, spuse el zîmbind, în timp ce eu sînt numai un ofiţer de pază care lasă ca încasările hipodromului să fie furate de sub nasul lui.

— Nimeni nu te învinuieşte, am replicat eu zîmbind.

— Poate că ar trebui.

În felul meu intolerant, m-am gîndit că sigur ar fi trebuit, dar am clătinat din cap şi am schimbat subiectul.

— Ţi-a spus Lars despre cum a fost atacată Emma Sherman şi că a pierdut copilul?

— Da, zise el. Săraca fată.

În vocea lui nu se simţi un regret sincer. Am bănuit că toţi cei care nu o văzuseră aşa cum o văzusem eu nu puteau să înţeleagă ce suferinţă îndurase; şi ştiam că, în mare parte, mă aflam din nou în Norvegia pentru Emma. Nimănui nu ar trebui să i se permită să facă atîta rău unei alte persoane şi să scape nepedepsit. Faptul că aceeaşi agenţie îl ucisese pe Bob şi încercase să mă desfiinţeze şi pe mine era secundar, într-un mod ciudat: trebuiau salvate posibilele viitoare victime.

Dacă nu scoţi buruienile din straturile de flori, pot distruge toată grădina. Rolf Torp era extrem de supărat. Calul lui se lovise în dimineaţa aceea şi antrenorul omisese să-i spună că nu putea să alerge. Îşi luase după-amiaza liberă de la biroul său de minerit, ceea ce n-ar fi făcut dacă ar fi ştiut, pentru că era indispensabil şi nimic constructiv nu se realiza în absenţa sa.

După ce se descărcă, îşi îndreptă atenţia mai mult asupra mea.

— Am fost total împotriva venirii dumitale. O să ţi-o spun eu însumi. Le-am spus şi membrilor comitetului. E o irosire a banilor

noştri.

Numele lui se afla pe lista pe care mi-o dăduse Emma cu cei care participaseră la completarea cecului trimis de proprietarii norvegieni. Dacă îşi închipuia că toţi banii disponibili trebuiau cheltuiţi pe cei vii, era un punct de vedere bun; dar nu-mi acoperea cheltuielile din buzunarul lui.

Era un individ de o înălţime sub cea medie şi cu o agresivitate peste medie; un mic taur de om cu o mustaţă mare şi neagră, care era mai mult o afirmaţie decît o podoabă.

Dificil de a plăcea şi dificil de a fi plăcut, mi-am spus, dar cu ochi şi minte agere şi o limbă ascuţită.

Vocea lui răsuna la fel ca aceea a unui buhai-de-baltă printre trestii şi, deşi engleza lui era la fel de clară ca a majorităţii norvegienilor bine educaţi, o vorbea fără plăcere, ca şi cum nu i-ar fi păsat prea mult.

— Ca miner, trebuie să înţelegeţi că studiile reprezintă o cheltuială legitimă chiar şi atunci cînd nu conduc la descoperirea unui filon, am spus eu calm.

El mă privi cu răceală.

— Ca miner, înţeleg că nu aş finanţa un studiu ca să descopăr nămol.

Pac. Una peste cap pentru D.Cleveland. Am zîmbit apreciativ şi, încet, fără să vrea, colţurile gurii îi zvîcniră uşor.

Am profitat cît am putut.

— Aş putea să vin să stăm de vorbă la birou? l-am întrebat. Doar pentru cîteva întrebări. Aş putea să-mi dau toată silinţa să cîştig banii pe care mi-i daţi, dacă tot mă aflu aici.

— Nimic din ce aş putea să-ţi spun n-o să-ţi fie de nici un ajutor, spuse el, ca şi cum, crezînd acest lucru, îl făcea să fie adevărat.

— Totuşi...

Vestigiile zîmbetului dispărură, dar, în cele din urmă, el încuviinţă încruntat.

— Foarte bine. Mîine după-amiază. La ora patru, adăugă apoi şi merse mai departe chiar, spunîndu-mi cum să-l găsesc.

Îndepărtîndu-ne, Arne mă întrebă:

— Ce-o să-i spui?

— Nu ştiu încă. Vreau să văd doar locul unde lucrează. Nu poţi să-ţi dai seama cum sînt oamenii dacă îi vezi numai la curse.

— Dar, zise el clipind des, de ce Rolf Torp?

— Nu în mod deosebit Rolf Torp. Toţi cei care l-au cunoscut pe Bob Sherman.

— David! exclamă el părînd uluit. O să-ţi ia luni de zile.

— Cîteva zile, atîta tot. Bob nu cunoştea chiar atîţia.

— Dar ar fi putut fi ucis de un necunoscut. Dacă a văzut pe cineva furînd banii şi nu l-a recunoscut...

— Se poate, am spus eu şi l-am întrebat dacă îl auzise pe Bob vorbind vreodată de aducerea vreunui pachet din Anglia.

Arne îşi încreţi fruntea şi aruncă o privire peste umăr. Nu era nimeni, bineînţeles.

— Lars mi-a spus de acest pachet misterios marţi seară. Nimeni nu ştia nimic de el.

— De fapt, ce-a întrebat Lars?

— A zis doar că vrei să ştii dacă cineva a primit vreun pachet de la Bob Sherman.

— Şi nimeni n-a primit?

— Nimeni din cei care erau acolo, cel puţin.

— Ai putea să-mi faci o listă cu cei care erau acolo?

— Da, zise el surprins. Dacă vrei. Dar nu văd ce legătură ar putea să aibă cu moartea lui Bob.

— Îmi place teribil de mult să adun informaţii inutile, am spus eu zîmbind şi el îmi aruncă o privire care spunea: „Ah, da, asta e foarte clar”.

Întrecerile decurseră la fel ca data trecută, numai că numărul

spectatorilor era mult mai mic decît în ziua Marii Naţionale.

Mestecenii îşi pierduseră majoritatea frunzelor îngălbenite şi păreau argintii, lumina zilei era mai rece şi mai cenuşie ca oricînd şi un vînt tăios ne întîmpina la orice colţ.

Dar, de data aceasta, venisem pregătit cu o căciulă de schi cu urechi lăsate şi numai nasul mi se învineţea, la fel ca al tuturor celorlalţi.

Gunnar Holth înşeua doi cai pentru cursa cu obstacole, trecînd repede de la unul la altul şi ocupîndu-se de ambii proprietari cu dexteritate.

Unul dintre cai era iapa cu temperament nesigur al cărei proprietar, Sven Wangen, se afla pe lista Emmei. Arne îmi confirmă faptul că tînărul solid care sărea de fiecare dată cînd iapa dădea din copite era, într-adevăr, Sven Wangen, şi îmi mai spuse că bruneta care îi rînjea de la o distanţă destul de mare era soţia lui.

Jocheul încăleca temător, iar iapa se cabră şi lovi din picioare tot timpul pînă în momentul startului. Arne spuse că, la fel ca toate femelele rele şi temperamentale, avea să facă tot ce voia ea pînă la urmă, după care se duse să investească puţin la Totalizator..

Înţeleaptă mişcare. Iapa ieşi învingătoare. Arne, spuse radiind: „Ce ţi-am zis, cînd vine aici furioasă, cîştigă întotdeauna”. „A fost vreodată docilă?” l-am întrebat eu şi el spuse „Sigur, dar alea au fost zilele cînd pierdea.” Am privit cum se scoase şaua de pe ea în ţarcul învingătorului, Gunnar Holth şi Sven Wangen ţopăind tot timpul din calea ei.

I-am spus lui Arne că mi-ar plăcea să-l cunosc pe Sven Wangen, pentru că Bob cîştigase o cursă pentru el în ultima sa zi. Arne se arătă rezervat, aşa că l-am întrebat de ce.

El şi ţuguie buzele.

— Nu-mi place tipul. De aceea.

— Ce are?

— Prea mulţi bani, zise el cu reproş în glas. Se comportă ca şi

cum toţi ar trebui să stea în genunchi cînd vorbesc cu el. El personal n-are nici un merit. Banii au fost ai tatălui său, care era un om bogat. Prea bogat.

— În ce fel „prea bogat”?

Arne ridică din sprîncene auzind acea întrebare care i se părea lipsită de sens, deoarece, după tonul răspunsului său, considera că o mare avere nu era ceva bun din punct de vedere moral.

— Era milionar.

— Nu aveţi milionari în Norvegia?

— Foarte puţini. Nu sînt simpatizaţi.

Cu toate acestea, l-am convins să mă prezinte nesimpatizatului Sven Wangen, al cărui tată cîştigase un milion de pe urma lor: imediat mi-am dat seama de ce nu-l plăcea Arne.

Cu vreo cinci centimetri mai înalt decît mine, te privea ca de la o mare înălţime. Şi era limpede că acest lucru nu era întîmplător, ci manifestarea unei profunde îngîmfări. Probabil că nu atinsese încă pragul vîrstei de treizeci de ani şi era aproape gras, folosindu-se de greutatea sa pentru a se împăuna. Nu mi-au plăcut atitudinea lui, gura lui mică şi nici ochii lui neprietenoşi de culoarea ambrei; nu mi-a plăcut nici soţia lui, care părea să o întreacă destul de mult pe iapa nărăvaşă în ceea ce privea temperamentul.

Arne mă prezentă şi Sven Wangen nu văzu nici un motiv pentru care să-i pun întrebări. Avea un păr des, de culoarea ruginii, care îi creştea mult peste urechi, şi o căciulă mică şi plată care îi făcea capul să pară mai mare.

I-am spus că am înţeles că era un membru al comitetului de conducere al hipodromului care mă chemase acolo.

— Lars Baltzersen te-a chemat, spuse el scurt. Eu am fost împotrivă. Am spus treaba asta marţi.

— Cu cît îmi primesc răspunsurile mai repede, cu atît o să mă întorc acasă mai grabnic, am replicat eu. Dar nu înainte.

Mă privi cu profundă antipatie.

— Aşadar, ce vrei?

— O jumătate de oră acasă la dumneata. Oricînd îţi convine în afară de mîine după-amiază.

Se hotărî iritat asupra dimineţii de duminică. Soţia lui elegantă şi slabă scoase un căscat fals şi plecară fără ca măcar să se prefacă politicoşi.

— Acum înţelegi ce-am vrut să spun? mă întrebă Arne.

— Într-adevăr. Foarte neobişnuit, nu?

— Neobişnuit?

— Bogătaşii nu se poartă aşa de obicei.

— Cunoşti chiar atît de mulţi? mă întrebă Arne cu puţin sarcasm.

— Mă întîlnesc cu ei în fiecare zi a săptămînii. Sînt proprietari de hipodromuri.

Arne admise că nu toţi bogătaşii erau îngrozitori şi îşi văzu mai departe de treburi. Eu l-am căutat pe Paddy O'Flaherty şi l-am găsit cu cinci minute libere între curse.

— Un plic maron cu fotografii porno? repetă el. Mie nu mi-a spus niciodată nimic despre nici o fotografie porno, zise el zîmbind şi, apoi, îşi aminti ceva vag. Stai puţin, mint. Astă-vară, parcă, mi-a spus că avea o mică afacere care-i mergea bine, înţelegi? Întotdeauna era dispus să cîştige bani cu uşurinţă, aşa era el. În ziua aia mi-a făcut cu ochiul şi mi-a arătat colţul unui plic pe care îl avea în geanta de voiaj, spunînd că putea să facă părul măciucă. Atunci l-am rugat să-mi arate despre ce era vorba, dar el a zis că era lipit într-un anume fel şi nu-l putea dezlipi decît la abur. Îmi aduc aminte asta, sigur.

— Ultima dată cînd a venit ţi-a spus ceva că ar fi adus un plic?

Paddy clătină din cap.

— Aşa cum ţi-am spus. Nici o vorbă.

M-am gîndit.

— De la aeroport a venit direct la grajdul tău? A sosit la timp?

— Să-ţi spun ceva. Nu, n-a sosit la timp, zise el concentrîndu-se. A întîrziat atît de mult, încît am crezut că a pierdut avionul şi avea să vină a doua zi dimineaţă. Pe urmă, a apărut cu un taxi. Cumpărase o sticlă de coniac în avion şi am băut-o aproape pe toată înainte să mergem la culcare.

— Despre ce-a vorbit?

— Dumnezeule, de unde să mai ştiu după atîta timp?

— Trebuie să te fi gîndit adesea la seara aia.

— Ei bine, aşa e, zise el oftînd în faţa perseverenţei mele, dar se gîndi mai bine. Despre cai bineînţeles. Am discutat despre cai. Nu-mi amintesc să fi spus de ce a întîrziat sau ceva de genul ăsta. Şi eu m-am gîndit că o fi avut întîrziere avionul, atîta tot.

— O să verific.

— Ia stai, a spus ceva... Mai tîrziu, cînd probabil că ne ameţiserăm, a zis: „Paddy, cred c-am fost tras pe sfoară”. Exact aşa a zis: „Paddy, cred c-am fost tras pe sfoară”. L-am întrebat ce voia să spună, dar nu mi-a zis.

— Cît de insistent ai întrebat?

— Insist...? Dumnezeule, bineînţeles că n-am insistat. Ăăă... a dus degetul la gură şi a dat din cap... Era puţin cam încordat, înţelegi? Aşa că am dus şi eu degetul la gură şi am dat din cap la fel. În clipa aceea mi s-a părut a fi un lucru destul de logic, înţelegi?

Înţelegeam. Era un adevărat miracol că Paddy îşi mai amintea de seara respectivă.

După-amiaza se scurse mai departe. Gunnar Holth învinse cu calul Whitefire al lui Per Bjorn Sandvik, lucru care nu îi plăcu lui Rolf Torp, care ieşi al doilea. Se părea că Per Bjorn nu venise la şedinţă; rareori o făcea joia, deoarece dădea un exemplu prost angajaţilor săi.

Lars Baltzersen îmi spuse acest lucru cu o voce caldă şi aprobatoare. El însuşi, zise, trebuia să-şi lase treaba pentru că era

preşedinte şi toţi angajaţii săi înţelegeau. Eu, care am chiulit toată viaţa, am găsit asemenea standarde nobile puţin cam sufocante, dar m-am văzut nevoit să le admir.

Lars şi cu mine am traversat pista şi am urcat în turn, de unde ne-am uitat la iazul de dedesubt. Cu suprafaţa încreţită de vînt, acesta părea mult mai liniştit decît atunci cînd îl văzusem prima oară şi la fel de murdar ca în ziua cînd scosese la iveală cadavrul. Lebedele şi răţuştele dispăruseră.

— În curînd, o să îngheţe, spuse Lars. Şi zăpada va acoperi hipodromul timp de trei-patru luni.

— Bob Sherman e înmormîntat astăzi, am spus eu. În Anglia.

El încuviinţă.

— L-am trimis o scrisoare de condoleanţe doamnei Sherman.

— Şi un cec, am spus eu, pentru că şi numele lui era pe listă.

El făcu un gest de negare, dar păru sincer încîntat cînd i-am spus cît de mult le apreciase Emma amabilitatea.

— Mă tem că am fost cu toţii cam supăraţi pe ea cînd a venit aici. Era atît de insistentă. Dar poate că, în parte, datorită ei te-am rugat să vii. Oricum, mă bucur că nu e supărată pentru felul în care am încercat să-i evităm mulţimea de întrebări. Ar avea tot dreptul să fie.

— Nu e acest gen de femeie.

Se întoarse şi mă privi.

— O cunoşti bine?

— Numai de cînd a început totul.

— Regret felul în care ne-am purtat cu ea. Mă gîndesc mereu la asta. Faptul că i-am dat bani nu elimină sentimentul de vinovăție.

Eram de acord cu el, aşa că n-am spus nimic consolator. El se uită din nou în jos, spre pistă, iar eu m-am întrebat dacă nu cumva conştiinţa sa încărcată îl împinsese să mă convingă să revin.

După următoarea cursă, una de „plat” şi pe o distanţă lungă, ne-am dus împreună în camera de cîntărire.

— Te-ai aflat în sala oficialilor în ziua în care Bob Sherman a vîrît capul înăuntru şi ar fi putut să vadă banii pe jos.

— Exact, spuse Lars.

— Ei bine... care a fost întrebarea?

El era nedumerit.

— Ce întrebare?

— Toţi au declarat la poliţie acelaşi lucru. Toţi aţi spus: „Bob Sherman a vîrît capul pe uşă ca să întrebe ceva”. Aşadar, care a fost întrebarea?

El păru extrem de surprins.

— Nu se poate să fi avut vreo legătură cu dispariţia lui.

— Care a fost?

— Nu-mi amintesc. Te asigur că n-a fost nimic important, altfel le-am fi spus poliţiştilor.

Ne-am întîlnit cu Arne, apoi şi Lars l-a întrebat dacă, din întîmplare, îşi mai amintea ce voise Bob. Arne păru la fel de surprins şi spuse că habar nu avea, că el fusese ocupat, oricum, şi, probabil, nici nu auzise. Directorul hipodromului ştia, totuşi, pentru că el îi răspunsese.

— Să mă gîndesc, zise el încruntîndu-se. A intrat... nu complet, doar cu capul şi umerii. S-a uitat în jos la banii care se aflau în faţa lui. Îmi amintesc asta foarte clar. Am spus la poliţie. Dar întrebarea... n-a fost ceva important.

Am ridicat din umeri.

— O să-mi spui dacă îţi aduci aminte?

Îmi promise că da, ca şi cum ar fi fost puţin probabil, dar, o oră mai tîrziu, mă căută.

— Bob Sherman a întrebat dacă Mikkel Sandvik plecase acasă deja şi eu i-am spus că nu ştiam.

— Ah!

Rîse.

— Ţi-am răspuns că n-a fost nimic important.

— Şi ai avut dreptate, am zis eu resemnat. Era doar o şansă.

La sfîrşitul după-amiezii, Lars mă duse în biroul preşedintelui pentru a-mi da copiile oferite de poliţişti după dosarul lui Bob Sherman.

Stătea în faţa sobei mari, o siluetă substanţială în paltonul său bleumarin şi greu şi cu căciula sa de astrahan, suflîndu-şi în mîini pentru a şi le încălzi.

— E frig azi, spuse el.

M-am gîndit că, probabil, îl cunoşteam mai bine decît pe oricare dintre ceilalţi pe care îi întîlnisem în Norvegia, dar totuşi am spus:

— Aş putea să sun ca să ne întîlnim în biroul dumitale?

Auzise despre întîlnirile mele şi zîmbi trist la ideea că era şi el inclus.

— Sîmbătă, dacă vrei. Voi fi acolo pînă la prînz.

Refuzînd o invitaţie insistentă din partea lui Arne de a cina cu el şi Kari, am mîncat devreme la *Grand* şi, după aceea, am urcat în cameră ca să-mi fac temele.

Poliţiştii făcuseră investigaţii amănunţite, dar rezultatul era, aşa cum spusese Lars, nul.

Un raport al autopsiei lung şi extrem de detaliat, plin de termeni medicali pe care i-am înţeles doar pe jumătate, concluziona că decedatul murise din cauza a trei fracturi ale craniului. Trebuia să-şi fi pierdut cunoştinţa imediat. Moartea survenise la cîteva minute după aceea: nu putea fi specificat momentul exact. Scufundarea urmase morţii.

Funia de nailon găsită pe decedat fusese cercetată fir cu fir şi o analiză indicase că făcea parte dintr-o serie fabricată în primăvara anterioară şi distribuită în timpul verii la nenumărate magazine şi negustori care aprovizionau vapoarele din tot oraşul Oslo.

Funia de nailon găsită în blocul de ciment din iaz avea exact aceeaşi structură.

Blocul de ciment în sine era un fel de sac de nisip folosit foarte

mult la îndiguiri. Acela din iaz era foarte comun şi nimeni din cei care le foloseau în prezent nu îşi amintea să li se fi furat vreunul. Cel care întocmise raportul îşi adăugase propria părere, potrivit căreia nici un antreprenor de construcţii nu ar fi putut sesiza lipsa unui singur sac dintr-un număr de cîteva sute.

Sacul era dintr-un asemenea material, încît ingredientele se fărîmiţau cînd erau uscate, dar se făceau ca piatra cînd erau în apă. Funia de nailon fusese legată strîns în jurul sacului de ciment cînd acesta fusese încă uscat.

Ancheta nu descoperise pe nimeni care să fi auzit sau să fi văzut vreo activitate prin preajma iazului, fie în noaptea dispariţiei decedatului, fie în noaptea cînd fusese scos cadavrul din apă.

De la paznicul de noapte nu se aflase nimic. Erau liste cu tot ce găsiseră în buzunarele şi geanta de voiaj a lui Bob Sherman. Haine, ceas, chei, toate erau aşa cum trebuiau să fie; pe mine mă interesau hîrtiile, iar acestea, după o lună de stat în apă, se aflau într-o stare îngrozitoare.

Paşaportul şi biletul de avion fuseseră identificate. Bancnotele erau aproape toate britanice: o valoare totală de cincisprezece lire sterline. Nu fusese nici un ban norvegian şi, cu siguranţă, nu cinci saci cu coroane.

În raport nu scria nimic despre nici un alt fel de hîrtii sau resturi de hîrtii care s-ar fi găsit în geanta de voiaj, nici despre vreo fotografie; şi hîrtia fotografică rezista mai bine ca oricare alta în apă.

Am citit totul de două ori şi n-am tras nici o concluzie, diferită de cele ale poliţiei. Bob Sherman fusese lovit în cap, iar, mai tîrziu, fusese legat de un sac de ciment şi aruncat în iaz. De o persoană sau mai multe necunoscute.

De o persoană sau mai multe, care făceau tot posibilul, de asemenea, să rămînă necunoscute.

Am luat cuţitul înfăşurat în plastic din trusa mea şi l-am proptit de lampă; imediat, tăietura de pe pieptul meu începu să zvîcnească.

De ce, oare, m-am întrebat eu enervat, tăieturile zvîcneau numai noaptea?

Totuşi, era bine, pentru că îmi amintea să nu intru prea încrezător în camere de hotel sau să opresc primul taxi care îmi ieşea în cale. La Londra, fusese o treabă foarte serioasă şi nu vedeam nici un fel de siguranţă nici la Oslo.

Am zîmbit cu tristeţe în sinea mea. Ajungeam la fel ca Arne, să mă uit tot timpul în spate.

Dar puteau să mai fie multe cuţite în locul de unde venise acela.

## CAPITOLUL 10

Dimineaţă, am adus cuţitul la poliţie şi le-am povestit cum intrase în posesia mea. Ofiţerul însărcinat cu cercetarea cazului, acelaşi ins care supraveghease dragarea iazului, mă privi cu un fel de descurajare combinată cu uimire.

— Vom încerca să depistăm al cui este, cum doreşti. Dar acest cuţit nu e deloc rar. Sînt multe la fel. *Norsk Stal,* cuvintele de pe lamă, înseamnă „oţel norvegian”.

Numele lui era Lund. Avea un aer de poliţist cu ani mulţi de activitate; era prudent, precaut şi prietenos, dar cu rezerve. Mi se părea că mulţi poliţişti se simţeau complet în largul lor numai în prezenţa delincvenţilor; şi cu siguranţă, foştii poliţişti care lucrau pentru departamentul de investigaţii al Clubului Jocheilor vorbeau întotdeauna despre tîlharii mărunţi cu mai multă afecţiune decît despre publicul general.

Dedicîndu-se prinderii lor, poliţiştii îi şi admirau pe criminali. Vorbeau acelaşi limbaj, foloseau acelaşi jargon. Ştiam din propriile mele constatări că, dacă un delincvent şi un detectiv se aflau la acelaşi eveniment social, se căutau reciproc fără să vrea.

Dacă se întîmpla ca unul din ei să nu îl urmărească pe celălalt în

acel moment, se înțelegeau bine; un fapt care explica aparent extraordinarele vacanțe comune care scandalizau presa din cînd în cînd.

Lund mă trată ca pe un coleg temporar. I-am mulțumit cu căldură pentru că mă lăsa să-i folosesc dosarele şi el se oferi să-mi acorde tot ajutorul de care aveam nevoie.

Am spus imediat că îmi trebuia o maşină cu un şofer în care să am încredere şi l-am întrebat dacă putea să-mi recomande unul.

El se uită la cuțitul de pe birou.

— Nu pot să-ți împrumut o maşină a poliției, zise apoi îngîndurat, după care ridică receptorul, dădu cîteva instrucțiuni în norvegiană, puse receptorul înapoi în furcă şi aşteptă.

— O să-l rog pe fratele meu să-ți fie şofer, zise el. E scriitor. Cărțile nu-i aduc prea mulți bani. Va fi încîntat să cîştige ceva şofînd, pentru că îi place foarte mult să facă treaba asta.

Telefonul sună şi Lund făcu propunerea, evident. Am bănuit că scriitorul fusese de acord, pentru că Lund mă întrebă cînd voiam să înceapă lucrul.

— Acum, am zis eu. Aş vrea să mă ia de-aici.

Lund încuviință, puse receptorul în furcă şi spuse:

— Va fi aici în jumătate de oră. Îți va fi de ajutor. Vorbeşte englezeşte foarte bine. A lucrat o perioadă în Anglia.

Mi-am petrecut jumătatea de oră uitîndu-mă la fotografii, dar nu l-am văzut nicăieri pe atacatorul meu de la Londra.

Erik, fratele lui Lund, era grozav din toate punctele de vedere.

Mă întîmpină în holul de la intrare cu un zîmbet uşor absent, ca şi cum ar fi aşteptat pe altcineva. Un ins înălțuț, de vreo cincizeci şi cinci de ani, cu un păr blond şi rar, o geacă fără nici o formă şi un aer de parcă ar fi fost total dezorganizat, şi, în curînd, am descoperit că şofa ca şi cum celelalte maşini ar fi fost invizibile.

Am ieşit din clădirea poliției, îndreptîndu-ne spre un *Volvo*

micuţ de culoare crem care era parcat lîngă bordură. Adîncituri şi zgîrieturi cu diverse grade de rugină erau mărturii ale unei activităţi îndelungate şi intense, iar capota era ţinută închisă de o sfoară. Cînd am deschis portiera, am descoperit că partea cea mai mare a interiorului era ocupată deja de un Mare Danez imens.

— Stai jos, Odin, spuse Erik cu speranţă în glas, dar cîinele nu înţelegea deloc englezeşte şi rămase în picioare, astfel că balele lui îmi curgeau uşor pe gît.

— Unde mergem prima oară? se interesă Erik, a cărui engleză, aşa cum spusese fratele lui, era excelentă.

Se instală la volan şi mă privi aşteptîndu-mi răspunsul.

— Ce ţi-a spus fratele dumitale? l-am întrebat eu.

— Să te duc pe unde vrei şi să am grijă să nu te scoată nimeni din circulaţie, spuse el nonşalant, ca şi cum i s-ar fi trasat sarcina să mă urce în trenul corect.

— La ce anume de pricepi? l-am întrebat eu curios.

— La şofat, boxat şi povestit isprăvi din şcoală.

Avea o faţă prelungă, foarte ridată în jurul ochilor şi mai netedă în jurul gurii şi bărbiei: o dovadă a faptului că era mai obişnuit să rîdă decît să se încrunte. În cursul următoarelor zile, am descoperit că, dacă n-ar fi avut un simţ al ridicolului foarte dezvoltat, ar fi fost un comunist înfocat. Aşa, avea vederi radicale de stînga, dar era în permanenţă disperat din cauza lipsei de umor a celorlalţi. În tinereţe lucrase la pagina de scandal a unui ziar şi îşi petrecuse doi ani pe Fleet Street; îmi spuse despre persoanele pe care voiam să le vizitez mai multe decît aş fi putut să aflu în şase săptămîni.

— Per Bjorn Sandvik? repetă el, cînd i-am spus care era prima noastră destinaţie. Tipul ăla înţepat care are terenurile petrolifere?

— Bănuiesc că da.

Se strecură printre celelalte maşini fără să aştepte să se facă loc. Eu am deschis gura şi am închis-o la loc: în definitiv, dacă fratele lui îi dăduse misiunea de a mă ţine în viaţă, puteam măcar să-l las să-şi

facă treaba. Am luat cîteva curbe pe două roţi, dar am ajuns nevătămaţi în faţa birourilor companiei *Norsk Oil Imports Ltd.* Marele Danez îşi lingea labele imense, părînd total nepăsător.

— Am ajuns, zise Erik arătînd spre uşile duble şi impozante care dădeau într-o curte. Intri pe-acolo şi o iei la stînga, e o intrare mare încadrată de stîlpi.

— Cunoşti locul?

El încuviinţă.

— Cunosc majoritatea locurilor din Oslo. Şi pe majoritatea oamenilor.

Şi îmi vorbi de anii în care lucrase la ziare.

— Atunci, povesteşte-mi despre Per Bjorn.

El zîmbi.

— E un tip cinstit şi sever, care a pus pe picioare o mare afacere. În timpul războiului, n-a fost deloc aşa. Cînd eram cu toţii tineri, el era un mare adversar al nazismului, un mare organizator şi sabotor. Dar, cu trecerea anilor, s-a transformat într-un tip pasiv, ca un vulcan care se stinge încetul cu încetul şi devine inactiv.

— Trebuie să-i mai fi rămas ceva din pasiunea de altădată, am obiectat eu. Ca să fie preşedintele unei companii petroliere.

Pufni amuzat.

— Toate companiile petroliere din Norvegia sînt legate la mîini şi la picioare de reguli impuse de guvern, aşa cum e şi firesc. Nu e loc pentru speculaţii particulare. Per Bjorn poate să ia hotărîri doar într-o zonă restrînsă. Pentru orice altceva, care depăşeşte comandarea de noi scrumiere, trebuie să ceară aprobarea guvernului.

— Eşti de acord cu treaba asta?

— Bineînţeles.

— Ce ştii despre familia lui?

Ochii îi licăriră.

— S-a însurat cu o fată extrem de simplă şi de plicticoasă pe

nume Ragnhild, al cărui tată, pe vremea aia, se întîmpla să fie preşedintele lui *Norsk Oil Imports.*

Am zîmbit şi am coborît din maşină, spunîndu-i că aveam să lipsesc cel puţin o jumătate de oră.

— Mi-am adus o carte, zise el liniştit şi scoase din buzunar o ediţie ferfeniţită a lui *The Golden Notebook.*

Curtea, pavată frumos, avea în centru un rond de flori împrejmuit cu pietre şi, de jur-împrejur, clădiri distinse, de un galben pal. Intrarea principală era impozantă, iar vizavi de aceasta, în dreapta, se afla o intrare similară, dar la o scară mult mai mică. Zidul care dădea spre intrarea din stradă avea ferestre înalte cu jaluzele şi totul semăna mai degrabă cu un conac decît cu o companie petrolieră.

Am descoperit că era şi una şi alta.

Secretara lui Per Bjorn mă preluă de la intrare, mă puse să urc un etaj şi, cînd am ajuns în biroul lui, îmi spuse că domnul Sandvik se afla încă într-o şedinţă, dar că nu avea să mai dureze mult, după care plecă.

Deşi clădirea era veche, biroul preşedintelui era modern, funcţional şi extrem de scandinav, cu ferestre duble care dădeau spre curte. Pe perete era agăţată o simplă schemă a unei formaţiuni stîncoase cu straturi denumite impermeabil, sursă, permeabil şi rezervor; o listă ce conţinea lucruri precum: forat în oct. '71, astupat şi abandonat în ian. '72 şi trei hărţi viu colorate ale Mării Nordului, fiecare din ele prezentînd un alt aspect ale operaţiunilor de forare desfăşurate acolo.

Pe fiecare hartă, zona marină era împărţită de liniile care indicau latitudinea şi longitudinea cu mici pătrăţele pe care scria *Shell, Esso, Conoco* şi aşa mai departe, dar, deşi m-am uitat atent, n-am văzut să scrie nicăieri *Norsk Oil Imports.*

Uşa din spatele meu se deschise şi Per Bjorn Sandvik îşi făcu apariţia, la fel de amabil şi de degajat ca întotdeauna, dînd impresia

că totul mergea perfect fără să se depună prea multe eforturi.

— David, îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi, spuse el cu vocea sa răsunătoare şi limpede.

— Mă uitam la hărţi, am zis eu.

El încuviinţă şi veni lîngă mine.

— Forăm aici... şi aici, spuse apoi, arătîndu-mi două zone ce purtau cu totul alt nume.

Mi-am exprimat nedumerirea şi el îmi explică:

— Noi facem parte dintr-un consorţiu. În Norvegia, nu există companii petroliere particulare.

— Ce făcea *Norsk Oil Imports* înainte să se descopere petrol în Marea Nordului?

— Importa petrol, fireşte.

— Fireşte.

Am zîmbit şi m-am aşezat pe fotoliul pătrat pe care mi-l arătă.

— Dă-i drumul cu întrebările, zise el.

— Bob Sherman v-a adus vreo hîrtie sau nişte fotografii din Anglia?

— Nu. Lars ne-a întrebat asta marţi. Sherman n-a adus nimănui nici o hîrtie, adăugă el întinzînd mîna spre interfon. Vrei o cafea?

— Foarte mult.

Încuviinţă şi îşi rugă secretara să se ocupe de problema aceea.

— Totuşi, este probabil să fi adus un pachet şi să-l fi predat cuiva, am zis eu. Dacă cineva ar recunoaşte că l-a primit, am putea să nu ne mai gîndim la treaba asta.

El privi biroul absent.

— De exemplu, dacă a adus pură pornografie, probabil că n-a avut nici o legătură cu moartea lui, am zis eu în continuare. El îşi ridică privirea.

— Înţeleg. Şi, pentru că nimeni n-a spus că l-a primit, bănuieşti că pachetul conţinea doar simplă pornografie?

— Nu ştiu ce conţinea. Aş vrea tare mult să ştiu.

Fu adusă cafeaua şi el turnă cu grijă în două căni de un maron închis.

— Ai renunţat la idea că Bob Sherman a fost ucis de cel care a furat banii?

— E o situaţie neclară, am spus eu refuzînd frişca şi zahărul. Puteţi să mi-l descrieţi pe Bob Sherman ca om?

El îşi ţuguie buzele, gîndindu-se.

— Nu era extrem de inteligent. Cinstit, dar uşor influenţabil. Un jocheu bun, bineînţeles. Întotdeauna mi-a adus rezultate bune.

— Cred că lui Rolf Torp i se pare că a călărit prost pentru el în acea ultimă zi.

Sandvik ridică din umeri.

— Uneori e greu să-i faci pe plac lui Rolf.

Ne-am băut cafeaua şi am discutat despre Bob, iar după un timp am spus că mi-ar fi făcut mare plăcere să-l cunosc pe fiul lui Per Bjorn, pe Mikkel.

El se încruntă.

— Ca să-i pui întrebări?

— Păi... cîteva. Îl cunoştea pe Bob destul de bine şi e singurul cu care n-am stat de vorbă încă.

Nu îi plăcea ideea.

— Nu te pot împiedica, bineînţeles. Sau, cel puţin, n-o s-o fac. Dar, a fost foarte tulburat de toată povestea, întîi de zvonul că prietenul lui era un hoţ şi, acum, de cînd ştie că a fost omorît, cu atît mai mult.

— O să-ncerc să nu-l supăr prea tare. Am citit scurta declaraţie pe care a dat-o la poliţie. Nu mă aştept la mai mult.

— Atunci, de ce mai vrei să-l deranjezi?

După o pauză de gîndire, am zis:

— Cred că trebuie să-l văd, ca să-mi fac o imagine completă a vizitelor lui Bob.

Îşi supse buza de jos, dar, în cele din urmă, nu mai avu nici o

obiecţie.

— Acum e la şcoală, dar mîine după-amiază va fi acasă, zise el. Dacă o să vii pe la trei, o să-l găseşti aici.

— Aici... la birou?

Clătină din cap.

Acasă. În partea cealaltă a curţii.

M-am ridicat să plec şi i-am mulţumit pentru timpul acordat.

— Nu ţi-am fost de prea mare ajutor, zise el. Ţi-am dat o sarcină cam grea.

— Ei bine... am zis eu şi m-am gîndit că, uneori, lucrurile cedau, dacă se insista suficient. O să-mi dau toată silinţa ca să merit banii.

Mă conduse pînă în capul scărilor şi îmi strînse mîna.

— Anunţă-mă dacă pot face ceva.

— O s-o fac. Şi mulţumesc.

Am coborît scările, ajungînd în holul mare şi pustiu de la intrare. Singurele semne de viaţă păreau să se audă de dincolo de o uşă din capătul holului, aşa că m-am îndreptat spre ea şi am deschis-o.

Am descoperit că dădea direct în clădirea alăturată, care nu era destinată birourilor, ci lucrului cu hîrtii. Totuşi, chiar şi acolo, activitatea se desfăşura lent, fără nici o senzaţie de grabă, iar în uşile birourilor stăteau oameni relaxaţi, în pulovere, bînd cafea şi fumînd, fără să dea nici o impresie că, acolo, s-ar fi desfăşurat vreo activitate comercială.

Am revenit în hol, am străbătut curtea şi m-am întors la Erik Lund. Acesta îşi luă ochii de la cartea sa cînd am urcat în maşină şi păru să se întrebe cine eram.

Un fel de recunoaştere avu loc apoi.

— Ah, da... spuse el.

— Mergem să mîncăm? am sugerat eu.

Avea puţine idei în legătură cu locurile unde puteam să luăm masa, dar, imediat cum ne-am instalat într-un restaurant decent, nu

pierdu deloc timpul şi comandă ceva ce numi *gravlaks.*

Preţul mă făcu să mă strîmb, gîndindu-mă la cheltuielile hipodromului, dar aveam şi eu ceva bani şi se dovedi a fi cea mai gustoasă formă de somon, în saramură, nu afumat.

— Lucrezi la Scotland Yard? mă întrebă el după ce am înghiţit şi ultima bucăţică.

— Nu. La Clubul Jocheilor.

Fu surprins, aşa că i-am explicat pe scurt de ce mă aflam acolo.

— Şi de ce se încearcă scoaterea ta din circulaţie?

— Ca să mă împiedice să aflu ce s-a-ntîmplat.

El privi pe lîngă mine, îngîndurat.

— Înseamnă că fratele meu Knut e un prost, nu? De *el* nu încearcă să scape nimeni.

— Dacă omori un poliţist, apar alţi şase, am zis eu.

— Şi nu sînt alţi şase ca dumneata? întrebă el sec.

— Dulapul curselor e destul de gol.

El bău din cafea gînditor.

— De ce nu renunţi cît mai eşti în viaţă?

— Dintr-o afurisită de încăpăţînare înnăscută. Ce ştii despre Rolf Torp?

— Rolf Torp, teroarea pîrtiilor de schi sau Rolf Torp, cel care proiectează case din sticlă pentru pigmei?

— Rolf Torp, cel care are cai de curse şi are legătură cu mineritul.

— Ah. El, spuse încruntîndu-se, după care îşi trase nasul şi se strîmbă. Alt afurisit de capitalist care exploatează resursele naturale ale ţării pentru propriul profit.

— Ştii ceva despre el ca persoană?

— Asta nu e destul de personal?

— Nu.

Rîse.

— Nu crezi că lăcomia spune totul despre sufletul unui om?

— Tot ce face un om spune ceva despre sufletul lui.

— Ieşi cu viclenie din orice situaţie, zise el.

— La fel scot şi lucrurile de la oameni.

— Ei bine, spuse el zîmbind. Nu pot să-ţi dau prea multe informaţii despre acel Rolf Torp. În primul rînd, nu l-am cunoscut niciodată şi, în al doilea rînd, capitaliştii nu reprezintă cine ştie ce subiect pentru rubricile de scandal decît dacă sînt prinşi în pat cu secretarele lor şi fără pijama.

Fotografii albastre pentru şantaj, mi-am spus eu irelevant. Sau fotografii alb-negru pentru şantaj. De ce nu?

— Cunoşti pe un anume Lars Baltzersen? l-am întrebat.

— Desigur. Preşedintele lui *Ovrevoll?* E ceea ce înţelege toată lumea printr-un stîlp respectabil al societăţii. Primeşte ambasadori şi conferă premii. Adesea apare cîte o fotografie a lui în paginile sportive, întotdeauna alături de omul momentului. Lars al nostru a fost pe vremuri un mare sportiv. A participat la multe curse de maşini, în cea mai mare parte în Suedia. Asta a fost înainte ca afacerile bancare să-l sufoce, bineînţeles.

— Familia?

— O soţie olandeză şi o mulţime de copii aranjaţi.

Am achitat nota şi ne-am întors la maşină. Odin se uita pe fereastră cu capul său imens aproape de geam şi fără să clipească. Cei care se opreau să scoată sunete care însemnau „nu-i-aşa-că-e-un-căţel-drăguţ” primeau un căscat imens care le oferea priveliştea unui gîtlej cavernos.

Erik deschise portiera din partea lui, îi dădu un ghiont şi spuse„*fanden ta dig*”. Animalul se mută pe bancheta din spate fără să se supere şi noi ne-am continuat drumul.

— Ce-a făcut Lars în timpul războiului?

— N-a fost aici, spuse el imediat. Era la Londra, unde citea ştiri în norvegiană la radio.

— Nu mi-a spus că a trăit la Londra.

— Acum e foarte liniştit. Alt vulcan stins.

Erik trecu de cîteva semafoare la trei secunde după apariţia culorii roşii şi, practic, nu părea să audă scrîşnetul frînelor celorlalţi. Odin îi împunse ceafa afectuos cu botul, iar Erik îi mîngîie nasul ud cu mîna pe care ar trebuit să o ţină pe schimbătorul de viteze.

Opri în faţa unei clădiri moderne din sticlă şi marmură, care se afla la vreo milă distanţă de centrul oraşului şi care era extrem de diferită de eleganţa arhitecturală a lui Sandvik.

— Asta e adresa pe care mi-ai dat-o, spuse el nesigur.

— În regulă, am zis. Vrei să aştepţi înăuntru?

El clătină din cap, deşi era frig şi se întuneca rapid.

— Odin emană o căldură ca a unui reactor nuclear şi nu-mi place să stau în holuri de plastic şi să se holbeze lumea la mine.

— Bine.

L-am lăsat să îşi ţină companie reciproc şi am luat liftul pînă la biroul lui Rolf Torp, unde, iarăşi, din moment ce ajunsesem mai devreme, am fost rugat să aştept. De data aceasta, nu în biroul lui Torp, ci într-o încăpere micuţă, plină de fluturaşi despre *Torp-Nord Associates.*

Şi aici, pereţii erau plini de diagrame ale unor formaţiuni stîncoase, scheme şi hărţi ale zonelor unde se lucra. Acestea nu erau ale Mării Nordului, ci ale uscatului, cea mai mare aglomerare de marcaje fiind la vest de Oslo, în munţi.

Cineva îmi spusese că Rolf Torp extrăgea argint, dar, acum, nu mai era aşa, sau nu în principal. Asociaţii săi trecuseră la titaniu.

Pînă cînd apăru el la întîlnirea de la ora patru (la patru şi douăzeci), am aflat o mulţime de lucruri despre titaniu pe care nu ţineam cu tot dinadinsul să le ştiu. De exemplu, cîntărea numai 0,163 livre per doi centimetri cubi şi, în aliaj, putea atinge o rezistenţă la tracţiune de 100.000 kg per inch pătrat. Grozav titaniul ăsta, mi-am zis.

Rolf Torp semăna foarte mult cu produsul său în ceea ce

priveşte rezistenţa la tracţiune, dar nu se putea spune că era la fel de uşor. Nu făcu nici un efort să ascundă faptul că vizita mea îl deranja, dînd buzna în anticameră spunînd:

— Hai, intră odată. Pot să-ţi acord numai zece minute.

După care intră vijelios în biroul său, fără să aştepte să vadă dacă îl urmam.

L-am urmat, bineînţeles. Biroul lui semăna mult cu al lui Sandvik: acelaşi gen de mobilier, de materiale şi covor, fără să ofere nici un indiciu legat de ocupantul său.

Pe pereţi erau fotografii înrămate ale diverselor etape ale prelucrării metalelor şi încă o hartă mare cu marcaje, care se afla la loc de cinste.

— Cum se extrage titaniul? am întrebat eu şi m-am aşezat pe scaunul vizitatorului fără să fi fost invitat.

În mod enervant, el se aşeză pe fotoliul său, în spatele unui birou de jumătate de acru şi îşi aprinse o ţigară.

— Vrei? mă întrebă el cu întîrziere, împingînd o cutie spre mine.

— Nu, mulţumesc.

Îşi aprinse o ţigară şi inhală adînc.

— Nu găseşti titaniul ca pe cărbune, spuse apoi. Eşti sigur că vrei să-ţi iroseşti cele zece minute cu asta?

— Da.

Îmi aruncă o privire nedumerită pe deasupra mustăţii stufoase, dar păru să considere că subiectul lui era mult mai puţin supărător decît al meu.

— Titaniul este al nouălea dintre elementele cele mai comune de pe pămînt. Se găseşte în nouăzeci şi opt la sută din pietre şi, de asemenea, în petrol, cărbune, apă, plante, animale şi stele.

— Dar nu îl poţi scoate din oameni.

— Nu. În general, este extras ca un minereu numit ilmenit... care e o treime titaniu.

— Firma dumitale efectuează lucrările miniere?

El clătină din cap.

— Noi face studiile, primele forări, consiliem şi punem bazele.

M-am uitat la fotografiile de pe pereţi.

— În afară de avioanele de mare viteză, la ce mai e folosit?

El începu să înşire utilizările tehnice, ca şi cum ar mai fi fost întrebat acest lucru o dată sau de două ori înainte. Spre sfîrşit, încetinind, adăugă şi vopseaua, rujurile şi perdelele de ceaţă. Se părea că puţine erau lucrurile care nu se puteau face cu forţa Titanilor.

— Bob Sherman ţi-a adus cumva nişte fotografii? l-am întrebat eu nonşalant, fără să-l privesc în ochi, dar, dacă acest lucru îl şocă un pic, nu mi-am dat seama, deoarece îşi mască orice gest involuntar cu o mişcare scurtă, scuturînd scrumul.

— Nu.

— Ţi-a cerut vreun sfat în legătură cu ceva?

— De ce ar fi făcut-o?

— Uneori, oamenii au nevoie de sfaturi.

El izbucni în rîs, dar pe jumătate era încruntat.

— L-am dat nişte sfaturi. Nu mi le-a cerut el. I-am spus să călărească mai bine sau să rămînă în Anglia.

— Nu te-a mulţumit?

— Ar fi trebuit să cîştige cu calul meu bun. Dar el a adormit. A încetat să mai încerce să mai cîştige şi a fost învins. De asemenea, n-a călărit aşa cum îi spusesem.

— Crezi că cineva l-a plătit ca să piardă?

El păru uluit. În ciuda atitudinii lui critice, acest lucru nu îi trecuse prin cap şi, ca să fiu sincer, nu se repezi asupra ideii.

— Nu, zise el greoi. A vrut să călărească pe acel cal în Marea Naţională. A pornit ca favorit şi a cîştigat.

Am încuviinţat.

— Am văzut cursa.

— Exact. Bob Sherman a vrut să-l călărească, dar eu aş fi pus pe

altcineva, oricum. A călărit foarte prost.

Mi-am închipuit că, ori de cîte ori jocheul lui Rolf Torp nu ieşea învingător, în mod automat, călărise prost. M-am ridicat să plec, ceea ce l-a uimit din nou şi i-am strîns mîna.

— Ţi-ai pierdut timpul venind aici, zise.

— Bineînțeles că nu... Ies singur.

Nu mă împiedică. Am închis uşa şi am explorat puţin împrejur. Alte birouri. Mai multă agitaţie decît la compania lui Sandvik. Am avut impresia de activitate, dar nimic atît de pămîntesc ca un bulgăre de minereu. Erik nu era cu maşina parcată în faţă, acolo unde îl lăsasem.

Am ieşit pe uşile de sticlă, am aruncat o privire prin întuneric şi m-am întors înăuntru. Nu aveam de gînd să merg pe jos seara, uşurîndu-le sarcina asasinilor. După zece minute, am început să mă întreb dacă nu cumva, pur şi simplu, uitase de mine şi se dusese acasă, însă nu o făcuse. Micul *Volvo* de culoare crem se întoarse în viteză şi opri în faţă. Proprietarul său coborî şi veni spre clădire.

— Salut, spuse el cînd i-am ieşit în întîmpinare. Sper că nu m-ai aşteptat prea mult. A trebuit să-i cumpăr mîncare lui Odin. Uitasem complet de asta.

În maşină, Odin plana înfometat deasupra capului meu, salivînd. Bine că avea să i se dea să mănînce în curînd, m-am gîndit. Erik mă dus la *Grand* cu o viteză uluitoare şi păru dezamăgit că nu voiam să mai merg nicăieri.

## CAPITOLUL 11

Recepţioniştii de la *Grand* mă considerau nebun de legat, pentru că insistam să-mi schimb camera în fiecare zi, dar m-ar fi considerat şi mai nebun dacă le-aş fi spus care era motivul. I-am rugat doar să-mi dea ultima cameră liberă sau, dacă erau mai multe, să mă lase

să aleg seara. O făcură cu nişte ochi politicoşi, în timp ce eu mă încredeam în imprevizibil.

După ce Erik mă lăsă la uşă şi porni cu prietenul său spre casă, i-am sunat pe Arne şi Kari, invitîndu-i la cină.

— Vino încoace, spuse ea cu căldură, dar i-am zis că era momentul să le răsplătesc amabilitatea şi, după multe ezitări, acceptară să vină la *Grand.*

Am stat la bar şi am citit un ziar pînă au venit ei, gîndindu-mă la îmbătrînire.

Era ciudat, dar, departe de locuinţa ei, Kari părea o cu totul altă persoană. Nu chiar atît de tînără, nu chiar atît de domestică, nu chiar atît de liniştită. Acea Kari, ce intră în bar sigură de sine, cu o fustă lungă şi neagră şi o bluză albă cu volănaşe, era femeia care avea o carieră de decoratoare de interioare. Acea Kari, ce era machiată perfect, cu diamante în urechi şi cu părul strîns, părea mai rece şi mai matură decît fetişcana care era acasă. Cînd întinse un obraz dulce-mirositor ca să o sărut şi îmi aruncă o privire drăguţă pe sub gene, am descoperit că îmi plăcea mai puţin şi o doream mai mult; ambele reacţii fiind deconcertante şi deloc bune.

Arne fu Arne, opusul cameleonului, personalitatea lui fiind atît de bine alcătuită, încît îşi păstra forma în orice împrejurare. Intră cu paşi mari în bar, aruncînd o privire scurtă în jur, pentru a fi sigur că nu era nimeni care să asculte ce vorbeam.

— Salut, David, spuse el strîngîndu-mi mîna cu putere. Ce-ai făcut toată ziua?

— Am pierdut timpul, am zis eu zîmbind. Şi m-am întrebat ce să fac mai departe.

Ne-am aşezat într-un colţ confortabil şi am băut whisky (din moment ce, pentru prima oară, era ora potrivită).

Arne vru să ştie ce progrese făcusem.

— Nu prea multe. S-ar putea spune chiar că nici unul.

— Trebuie să fie foarte greu, spuse Kari cu înţelegere, iar Arne

dădu din cap aprobator. De unde ştii ce să cauţi?

— Adesea nu caut ceva anume. Analizez ceea ce găsesc.

— Toţi detectivii caută anumite lucruri. Caută indicii şi urmează anumite căi.

— Şi ajung în fundături, găsind heringi roşii, am zis eu.

— Heringii nu sînt roşii, spuse ea uimită.

Existau cincizeci şi şapte de specii de hering în Norvegia şi nici măcar una nu era de culoare roşie.

— Un hering roşu înseamnă ceva care nu există, spuse Arne, dar trebui să-i explice din nou în norvegiană.

Ea rîse, dar reveni la întrebări.

— Cum rezolvi o crimă?

— Păi... te gîndeşti ce ai fi făcut în locul criminalului, după care cauţi să vezi dacă la fel a procedat şi el. Şi, uneori, o face!

— Nimeni altul nu rezolvă crimele ca David, spuse Arne.

— Te rog să mă crezi, am zis eu. O mai fac şi alţii.

— Ce crezi că a făcut criminalul de data asta? întrebă Kari.

M-am uitat la ochii ei cenuşii şi limpezi, punînd întrebarea la care nu puteam să răspund fără ca seara să se răcească.

— Nu este numai unul, am remarcat eu pe un ton neutru. Emma Sherman a văzut doi.

Am vorbit un timp despre Emma. Arne îi cunoscuse bunicul în timpul scurtei lui vizite şi ştia că nu putuse să identifice intruşii.

— Şi nimeni nu ştie ce-au căutat, spuse Kari îngîndurată.

— Ei ştiau, am zis eu.

Arne făcu ochii mari deodată, ceea ce constituia o schimbare faţă de clipit.

— Aşa e, zise el.

— Bineînţeles că ştiau, spuse ea. Nu văd care-i chestia.

— Nu-i nici o chestie. Numai că cineva, undeva, ştie ce anume lipseşte. Sau ce lipsea, pentru că s-ar putea să fi fost găsit între timp.

— De ce crezi că n-au scotocit casa lui Sherman imediat după ce

l-au omorît? De ce au aşteptat o lună?

Arne reîncepu să clipească, dar mă lăsă pe mine să răspund.

— Poate pentru că Bob Sherman a fost descoperit şi lucrurile care lipseau n-au fost găsite asupra lui, am spus eu şi am făcut o pauză. Să zicem că domnul X îl omoară pe Bob şi îl aruncă în iaz, dintr-un motiv încă necunoscut. Să presupunem că asta s-a întîmplat după ce Bob a livrat pachetul pe care îl adusese. De asemenea, să mai presupunem că Bob deschisese pachetul şi scosese conţinutul, dar domnul X n-a aflat asta decît după ce l-a ucis şi l-a aruncat în iaz. E limpede pînă aici? Aşadar, pe urmă, a trebuit să se gîndească dacă Bob ţinea conţinutul lipsă în buzunare sau în geanta de voiaj, în care caz, şi acestea sînt în siguranţă în iaz, sau dacă i l-a dat altcuiva, ori chiar l-a expediat prin poştă acasă la el, în Anglia, înainte să fi fost ucis. Domnul X nu putea să afle nimic sigur dacă nu îl scotea pe Bob din iaz, dar, cu cît trece mai mult timp şi conţinutul lipsă nu apare, cu atît e mai sigur domnul X că acesta e asupra lui Bob. Bun. Dar Bob e descoperit şi conţinutul lipsă e tot lipsă. Astfel că se trimit nişte indivizi care să afle dacă Bob l-a scos din pachet acasă înainte să părăsească Anglia şi Emma a avut ghinionul să aleagă tocmai acel moment ca să se ducă să-şi ia schimburi.

Gura lui Kari se deschise încet.

— Vai! exclamă ea. Şi părea o întrebare atît de simplă.

— Ţi-am zis eu, spuse Arne. Dă-i un fapt concret şi el ghiceşte restul.

— Şi asta-i tot, am remarcat eu zîmbind. Nu ştiu de ce au aşteptat o lună ca să înceapă căutările. Tu ai idee?

— Dar trebuie să ai dreptate, spuse Kari. Pare atît de logic.

— La fel cum pămîntul e plat.

— Poftim?

— Pare logic dacă nu ştii altceva.

Am intrat să cinăm. O orchestră cînta, lumea dansa şi, mai

tîrziu, la cafea, apăru şi o cîntăreaţă. În cele din urmă, fu prea mult pentru Arne care se ridică brusc, zise că simţea nevoia să ia aer şi se repezi spre uşă.

Amîndoi am privit în urma lui.

— Întotdeauna a fost aşa? am întrebat eu.

— De cînd îl ştiu. Deşi, în ultima vreme, poate, mai rău ca nicicînd. Nu îl îngrijorau microfoanele.

— Nu ştia de existenţa lor.

— Da, adevărat.

— Cum a început? Mă refer la mania asta a persecuţiei.

— Ah... bănuiesc că în timpul războiului. Cînd era copil. Eu m-am născut după aceea, dar Arne era mic pe atunci. Bunicul lui a fost împuşcat ca ostatic şi tatăl lui a făcut parte din rezistenţă. Arne zice că întotdeauna îi era frică în copilărie, dar nu prea ştia de ce anume. Uneori, tatăl lui îl trimitea cu tot soiul de mesaje şi îi spunea să aibă grijă să nu fie urmărit. Arne susţine că tot timpul îi era groază să nu se întoarcă încă o dată şi să vadă un individ solid în spate.

— Sărmanul Arne, am spus eu.

— A fost la psihiatri, zise Kari. Ştie... dar tot nu se poate abţine.

Îşi luă privirea de la mine şi se uită la perechile care se roteau pe ringul de dans.

— Nu suportă să danseze.

După cîteva secunde, am întrebat-o:

— Ai vrea să dansezi?

— Nu cred că s-ar supăra.

Se ridică fără nici o ezitare şi începu să danseze cu un ritm înnăscut. De asemenea, ştia foarte bine că îmi plăcea să o simt aproape: vedeam acest lucru în ochii ei. M-am întrebat dacă îl înşelase vreodată pe Arne sau dacă avea să o facă vreodată. Mă gîndeam la lucruri vechi de cînd lumea. Am descoperit că era imposibil să nu o faci.

Ea zîmbi şi se apropie şi mai mult, pînă cînd trupurile noastre se atingeau în mai multe puncte şi nici o femeie nu făcea asta fără să vrea. Ceea ce făceam în clipa aceea era un adevărat act sexual: în picioare, dansînd, în public şi complet îmbrăcaţi, dar era un act sexual. Teoretic, ştiam că o femeie putea să aibă orgasm şi fără să facă actul în sine, că unele o făceau şi cînd erau singure, doar avînd gînduri erotice, dar niciodată nu văzusem acest lucru.

Lui Kari i se întîmplă pentru că aşa voia ea. Pentru că se freca de mine tot timpul. Pentru că nu mă aşteptam. Pentru că nu am respins-o.

Respiraţia îi deveni greoaie, iar ochii ei îşi pierdură strălucirea. Gura îi era închisă, pe jumătate zîmbind. Cu capul sus, cu gîtul drept, părea mai degrabă retrasă şi absentă decît excitată. Apoi, dintr-o dată, întregul trup i se înfierbîntă şi, timp de aproape douăzeci de secunde, am fost conştient de nişte zvîcniri uşoare în tot corpul ei.

După aceea, trase adînc aer în piept, ca şi cum s-ar fi sufocat. Deschise gura, zîmbi mai larg şi se dezlipi de mine.

Ochii începură să-i strălucească şi mă privi rîzînd.

— Îţi mulţumesc, spuse apoi.

Terminase cu dansul. Se desprinse de mine şi porni înapoi spre masă, unde se aşeză, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. „Ah, îţi mulţumesc foarte mult, mi-am spus eu, şi cu mine cum rămîne?" Să mă descurc cu o mîncărime de nescărpinat, fără posibilitatea ca, mai tîrziu, să o alin singur, aşa cum făcuse ea, pentru că niciodată nu găsisem că era ceva prea plăcut.

Mai vrei o cafea? am întrebat-o eu, pentru că m-am gîndit că unul din noi trebuia să spună ceva.

Cum ar fi fost „Afurisiţi să-ţi fie ochii, ticăloasă mică şi egoistă!".

— Mulţumesc, zise ea.

Chelnerul aduse încă un rînd de cafele. Civilizaţia ieşi învingătoare.

Arne se întoarse părînd bătut de vînt şi puţin mai bine dispus. Kari îi acoperi mîna cu a ei cu căldura şi înţelegerea proprii unei soţii şi eu mi-am amintit ironic că mă întrebasem dacă îi fusese vreodată necredincioasă.

Da şi nu: reţeta perfectă pentru a le împăca pe toate. Plecară la puţin timp după aceea, insistînd să-mi petrec o seară la ei înainte să mă întorc acasă.

— Ne vedem duminică la *Ovrevoll,* spuse Arne. Dacă nu chiar mai înainte.

După ce plecară, mi-am luat valiza de la hamal şi m-am dus la recepţie. Aveam de ales dintre cinci camere, aşa că am luat o cheie la întîmplare şi m-am trezit cu o cameră dublă, spaţioasă, al cărei balcon avea vedere spre clădirea parlamentului. Am deschis uşile duble, lăsînd vîntul rece să tulbure sistemul de încălzire centrală. Apoi, le-am închis şi m-am culcat în frig, stînd treaz multă vreme şi gîndindu-mă la multe lucruri, însă deloc la Kari.

Erik veni a doua zi la micul dejun. Mi se aşeză alături cu un zîmbet, se servi cu jumătate de tonă de peşte în saramură şi mîncă de parcă n-ar mai fi apucat ziua următoare.

— Încotro? întrebă el după încă două chifle, patru felii de brînză şi cîteva ceşti de cafea.

— La *Ovrevoll,* am zis eu.

— Dar astăzi nu sînt curse.

— Ştiu.

— Bine, dacă asta vrei, hai să mergem.

Odin, prietenos, stătea la mijlocul banchetei, cu fundul lipit de spătar şi cu labele din faţă şi capul imens acoperind frîna de mînă. Cînd Erik îl înghionti cu cotul, cîinele ridică bărbia suficient de mult pentru ca stăpînul lui să deblocheze roţile. Alt lucru care dovedea că se cunoşteau demult.

Drumul fu o chestiune de privit moartea în faţă, dar am ajuns la

destinaţie. Porţile hipodromului erau deschise şi diverse camioane se aflau înăuntru, aşa că, pur şi simplu, am intrat şi am oprit lîngă sala de cîntărire. Erik şi Odin coborîră să se dezmorţească, în timp ce eu am pornit în scurta şi nereuşita mea misiune.

În camera de cîntărire erau cei care făceau curăţenie, un bărbat şi două femei, dar nici unul din ei nu vorbea engleză. Am ieşit şi l-am convins pe Erik, cea mai uşoară sarcină din lume, să traducă.

El întrebă, ascultă şi îmi aduse la cunoştinţă vestea cea proastă.

— Zic că şaua lui Bob Sherman a fost aici multă vreme. în vestiar, în cuiul din colţ.

Tocmai mă uitasem prin vestiar. În nici un cui nu se vedea nici o şa şi nu era nici urmă de cea a lui Bob Sherman.

— Zic că a dispărut cam odată cu descoperirea cadavrului. Habar n-au cine a luat-o.

— Asta e.

Am ieşit din clădirea în care se afla camera de cîntărire şi am făcut cîţiva paşi pînă la balustradele de pe marginea pistei. Era o dimineaţă foarte rece, bătea vîntul şi copacii oftau. Iarna era foarte aproape şi, în orice clipă, putea să înceapă să ningă.

Pe pista cu nisip, caii lui Gunnar Holth începeau un galop uşor şi, sub privirile noastre, veniră rapid spre noi şi se îndreptară spre finiş, trecînd pe lîngă iaz. Paddy O'Flaherty, cu căciula lui de lînă viu colorată, era în frunte, impunînd ritmul. Cursele fiind a doua zi, acum era mai mult o încălzire, astfel că, după aceea, caii fură conduşi încet spre locurile lor.

— Următoarea oprire este grajdul lui Gunnar Holth, am spus.

Am ajuns în curte odată cu caii care scoteau aburi din gură asemeni unor ceainice pe foc. Gunnar Holth însuşi sări de pe calul Whitefire al lui Sandvik, îl bătu cu palma viguros şi aşteptă ca eu să deschid discuţia.

— Bună dimineaţa, am zis.

— Bună dimineaţa.

— Putem să stăm puţin de vorbă?

El încuviinţă resemnat, îl duse pe Whitefire în grajd, după care se întoarse, făcu un semn din cap spre căsuţa lui şi deschise uşa. De data aceasta, Erik preferă să stea în maşină, lucru pentru care Gunnar Holth, care îl zărise pe Odin, fu recunoscător.

— Bei o cafea?

Acelaşi ibric portocaliu era pe aragaz. Aceeaşi cafea, aş fi îndrăznit să spun.

— Caut şaua lui Bob Sherman, am zis eu.

— Şaua lui? N-a lăsat-o aici? Aşa am auzit...

— Mă întrebam dacă nu cumva ştii la cine poate să fie. Aş vrea s-o găsesc... pentru că, acum îi aparţine soţiei lui.

— Şi şeile valorează mult, spuse el încuviinţînd. N-am văzut-o. Habar n-am la cine e.

L-am mai întrebat de două ori în alte moduri, dar, în final, miam dat seama că nu ştia nimic util.

— O să-l întreb pe Paddy, am zis eu.

Dar nici Paddy nu ştia prea mult.

— A fost acolo pînă l-au scos din apă pe sărmanul ticălos. Chiar eu am văzut-o acolo în ziua Marii Naţionale. Pe urmă, joi, cînd a fost şedinţa, nu mai era.

— Eşti sigur?

— La fel cum sînt de faptul că mă aflu aici.

— De ce? l-am întrebat cu blîndeţe. De ce eşti atît de sigur?

Ochii îi licăriră.

— Păi... asta...

— Paddy, fii sincer.

— Ăăă...

— Ai luat-o tu?

— Nu, spuse el categoric. Asta în nici un caz.

— Atunci?

— Păi, Bob voia să-mi fie un adevărat camarad... Acum sînt

sigur că ar fi vrut s-o fac... zise el şi deodată, se opri.

— Ce anume?

— Nu e ca şi cum aş fi furat sau altceva de genul asta.

— Paddy, ce-ai făcut?

— Păi... acolo, lîngă şaua lui erau şi casca mea şi a lui. Ei bine, a mea avea cureaua ruptă şi, cum a lui Bob era acolo, nou-nouţă, le-am schimbat, înţelegi...

— Asta a fost în ziua Marii Naţionale?

— Exact. Şi, în următoarea zi de curse, după ce a fost găsit Bob, şaua nu mai era. Şi casca mea a dispărut odată cu ea.

— Aşadar, casca lui Bob e... aici?

— Da. Sub patul meu.

— Mi-o împrumuţi puţin?

— Să ţi-o împrumut? întrebă el surprins. Credeam că vrei s-o iei de tot, din moment ce îi aparţine soţiei lui.

— Cred că s-ar bucura s-o păstrezi tu.

— Adevărul e că e o cască bună.

O aduse şi mi-o dădu, o cască de jocheu obişnuită, cu o curea pentru bărbie. I-am mulţumit, i-am spus că aveam să i-o aduc înapoi, i-am făcut cu mîna în semn de la revedere lui Gunnar Holth, după care am pornit pe drumul periculos de înapoiere spre centrul oraşului Oslo.

Printre zdruncinături, am scos căptuşeala căştii şi m-am uitat dedesubt. Nici o fotografie, hîrtie sau vreun alt obiect. Nimic altceva decît o cască obişnuită. Am pus căptuşeala la loc.

— Nimic? întrebă Erik aruncîndu-mi o privire pe lîngă Odin.

— Toate pietrele trebuie întoarse.

— Ce piatră urmează, deci?

— Lars Baltzersen.

Drumul spre banca lui trecea prin faţa lui *Grand,* aşa că m-am oprit puţin şi i-am dat casca hamalului din hol care deja îmi punea la adăpost valiza recent refăcută şi care îmi spuse că avea mare grijă

de orice lăsam la el. I-am lăsat şi trei bancnote de zece coroane şi, cu un zîmbet pe buze, avu grijă şi de acestea.

Lars aproape că renunţase.

— Credeam că te-ai răzgîndit, zise el conducîndu-mă în birou.

— A trebuit să fac un ocol.

— Ei bine, acum că eşti aici... zise el apoi, scoţînd o sticlă de vin roşu şi două pahare dintr-un dulap discret şi turnînd pentru amîndoi.

Biroul lui, ca şi cele ale lui Sandvik şi Torp, era tipic scandinav, mobilat modern. Comerţul, am bănuit, trebuia văzut în pas cu moda, dar, ca sursă de informaţii personale, interioarele acelea nu erau bune de nimic. Pe pereţii lui nu erau hărţi, ci fotografii ale unor case, fabrici, clădiri cu birouri, porturi îndepărtate. Cînd l-am întrebat, îmi spuse că banca lui era preocupată, în principal, de finanţarea unor proiecte industriale.

— O bancă comercială, spuse el. De asemenea, conducem o firmă de construcţii foarte asemănătoare cu cele britanice. Numai că, aici, bineînţeles, acordăm împrumuturi cu dobînzi mult mai mici, aşa încît ipotecile sînt mai reduse.

— Investitorii nu se plîng?

— Obţin aproape acelaşi profit ca investitorii britanici. Firmele norvegiene nu trebuie să plătească impozite mari. Impozitele fac să crească rata ipotecilor în Marea Britanie.

Îmi spuse că, în Norvegia, erau multe bănci mici, particulare, care conduceau firme de construcţii, dar că a lui era una dintre cele mai mari.

— Este o criză teribilă de terenuri pentru construcţii în jurul oraşului Oslo, adăugă el. Tinerilor căsătoriţi le e foarte greu să găsească o casă. Totuşi, în provincie, sînt ferme întregi goale şi în paragină. Bătrînii au murit sau nu mai au putere să lucreze pămîntul, iar tinerii au renunţat la viaţa grea şi au plecat spre oraşe.

— Aşa e peste tot, am remarcat eu.

Îmi spuse că mai mult îi plăceau casele din lemn.

— Respiră.

— Şi focul? am întrebat eu.

— Întotdeauna a fost un risc. Şi oraşele au ars uneori. Dar acum pompierii sînt atît de iuţi şi de pricepuţi, încît mi s-a spus că, dacă vrei să dai foc la casă pentru a încasa asigurarea, trebuie s-o îmbibi toată cu benzină. Altfel, focul va fi stins de la primul nor de fum.

Am băut vinul şi Lars îşi aprinse o ţigară. L-am întrebat despre anii petrecuţi la Londra şi despre raliurile din Suedia, dar toate acestea nu mai păreau să-l intereseze.

— Trecutul s-a dus, zise el. Acum nu mă mai gîndesc decît la bancă şi la *Ovrevoll.*

Mă întrebă dacă tot nu aflasem cine l-a omorît pe Bob Sherman. Atîta încrederea era în felul în care puse întrebarea.

— Încă nu. Care e limita cheltuielilor mele?

N-am putut să-l fac să fixeze o sumă. Se părea că, dacă reuşeam, nu exista nici o limită. Dacă dădeam greş, depăşeam deja limita.

— Ai vreo idee? mă întrebă el apoi.

— Ideile nu ajung.

— Bănuiesc că ai nevoie şi de dovezi.

— Mm... trebuie să procedez ca un braconier.

— Cum adică?

— Să întind capcane. Şi să am grijă să nu cad în capcanele altor braconieri.

M-am ridicat să plec. Şi el îmi spuse că vizita mea fusese o pierdere de timp, pentru că nu îmi comunicase nimic util.

— Nu se ştie niciodată, am zis eu.

Erik şi cu mine am luat prînzul într-o cafenea nu prea departe de locul de muncă al fratelui său, pentru că, după aceea, voiam să stau de vorbă cu el. Trebuia să iasă din tură la două, aşa îmi spusese

la telefon; dacă eram de acord, puteam să ne întîlnim înainte să plece spre casă.

Erik îmi explică în timpul mesei că toate revoluţiile se sfîrşeau sumbru pentru că nici un revoluţionar nu avea simţul umorului.

— Dacă activiştii ar fi ştiut să fie amuzanţi, muncitorii ar fi condus lumea demult, zise el.

— Glumele ar trebui predate la şcoală, am sugerat eu şi el mă privi cu suspiciune.

— Îţi baţi joc de mine?

— Credeam că despre asta era vorba.

— Oh, Doamne, da, spuse el rîzînd. Aşa e. Ce te face să-ţi petreci viaţa făcînd pe detectivul?

— Curiozitatea.

— A omorît pisica.

— Muşcă-ţi limba.

— Iartă-mă, zise el zîmbind. Oricum, eşti încă în viaţă. Cum te-ai pregătit pentru asta? Există vreo şcoală de detectivi?

— Nu cred. Am fost la universitate. Am încercat în învăţămînt, dar nu mi-a plăcut. N-am vrut să predau, îmi plăcea să merg la curse... aşa că am făcut rost de o slujbă care implică şi cursele.

— Ceva mai inteligent n-am mai auzit şi, ca redactor la o rubrică de scandal, am auzit o mulţime. Ce fel de facultate ai făcut?

— Psihologie la *Cambridge.*

— Aha, spuse el. A-ha.

Veni cu mine în biroul lui Knut, lăsîndu-l pe Odin să aibă grijă de maşină. Knut era obosit şi căsca, frecîndu-se la ochi cînd am intrat noi.

— Scuzaţi-mă, zise el. Dar sînt treaz de la două dimineaţa, adăugă apoi şi scutură din cap pentru a şi-l limpezi. N-are importanţă. Cu ce vă pot ajuta.

— Nu prea mult astăzi. Spune-mi dacă legile voastre ţi-ar permite să prinzi un iepure în cazul în care aş ademeni unul să iasă

din vizuină, am zis eu şi m-am întors spre Erik. Explică-i. Dacă întind o cursă, poate să mă ajute? Are voie şi ar vrea s-o facă personal?

Cei doi fraţi se consultară în limba lor, Knut, îngrijit, reţinut, extrem de obosit şi Erik, cu gesturile lui nedisciplinate, hainele boeme şi părul rebel. Erik era mai în vîrstă, dar viaţa încă mai curgea prin el cu vigoare.

În final, amîndoi încuviinţară.

— Atîta timp cît nu e ilegal, o să te ajut, spuse Knut.

— Îţi mulţumesc foarte mult.

El zîmbi stins.

— Faci treaba mea.

Îşi luă paltonul şi căciula şi coborî cu noi în stradă. Maşina lui era lîngă cea a lui Erik, parcată pe străduţa care trecea pe lîngă o mică grădină publică.

Maşina lui Erik era în centrul atenţiei.

La vreo trei metri de ea, stînd în semicerc, erau vreo duzină de copii şi un poliţist cu o expresie de incertitudine pe chip. Din fericire, aceasta se schimbă cînd îl văzu pe Knut, după care salută şi îşi îndreptă atenţia asupra altcuiva.

Erik îmi traduse, părînd nedumerit.

— Unul din copii zice că un bărbat i-a spus să nu se apropie cu nici un chip de maşina mea şi să fugă acasă cît poate de repede.

M-am uitat la maşină. Odin nu privea prin parbriz, ca de obicei, ci prin geamul din spate, şi se uita în jos, nu cu interes la mulţimea din jur. Ceva i se părea în neregulă în marea lui lume. Stătea în picioare, rigid. Mult prea încordat. Şi portbagajul nu mai era legat cu sfoară.

— Dumnezeule, am zis eu. Luaţi copiii de-aici. Goniţi-i.

Ei se uitară la mine, fără să facă nici o mişcare. Dar nu se aflaseră lîngă *Old Bailey* la Londra, în ziua de 8 martie 1973.

— S-ar putea să fie o bombă, am spus.

## CAPITOLUL 12

Copiii recunoscură cuvîntul, dar bineînţeles că nu credeau. Londonezii nu crezuseră decît atunci cînd cioburile le sfîşiaseră feţele.

— Spune-le să fugă, i-am zis lui Knut.

El se hotărî să ia totul în serios, chiar dacă era o alarmă falsă. Îi spuse ceva poliţistului şi, apoi, îl apucă de braţ pe Erik.

Îşi cunoştea fratele. Probabil că îl iubea foarte mult. Îl apucă strîns exact în clipa în care Erik făcu primul pas spre maşină, spunînd „Odin” cu răsuflarea tăiată.

Aproape că se bătură. Knut nu voia să-i dea drumul şi Erik îşi pierdu cumpătul. Knut îi blocă braţul atunci cu o strînsoare care ar fi imobilizat şi un boxer solid, iar pe chipul lui Erik se citi o disperare teribilă. Amîndoi se îndepărtară de maşină pas cu pas.

Poliţistul gonise copiii care, acum, se aflau la o distanţă destul de mare şi le strigă trecătorilor care se apropiau să se adăpostească. Nimeni nu-mi dădea atenţie, aşa că m-am strecurat lîngă maşină, am apăsat pe clanţă, am tras de uşă şi am rupt-o la fugă.

Nici atunci, afurisitul de cîine nu ieşi imediat. Fu nevoie de un fluierat şuierător al lui Erik pentru a obţine rezultate şi Odin alergă după mine pe trotuar ca şi cum ne-am fi jucat.

Bomba explodă cînd el ajunse la vreo şase metri de maşină. Suflul ne trînti pe amîndoi grămadă, cu o lovitură puternică în spate, făcîndu-ne să ne pierdem răsuflarea şi lăsîndu-ne inerţi, epuizaţi şi zdruncinaţi.

Nu era o bombă mare, după standardele irlandeze. Dar, probabil că nu fusese menită să distrugă toată zona, ci numai pe ocupanţii unei maşini. Doi bărbaţi şi un cîine.

Knut mă ajută să mă ridic şi Erik îl apucă pe Odin de zgardă,

îngenunchind lîngă el şi mîngîindu-l cu dragoste. Odin salivă pe el, întreg şi nevătămat.

— A fost o prostie, spuse Knut.

— Da, am zis eu.

— Eşti rănit?

— Nu.

— Ai merita să fii.

— Ar fi putut să explodeze abia peste cîteva ore.

— Ar fi putut să explodeze cînd erai lîngă ea.

Maşina lui Erik era distrusă. Geamurile sparte, interiorul făcut praf, portbagajul larg deschis. Mi-am scos cioburile din păr şi l-am întrebat dacă era asigurat.

— Nu ştiu, spuse el vag, frecîndu-şi braţul în locul unde îl strînsese Knut. Knut voia să aştept să vină un expert să vadă dacă era o bombă şi, dacă era, să o dezamorseze.

— Şi avea dreptate.

— Pe tine nu te-a împiedicat.

— Eu nu sînt fratele lui. Era ocupat cu tine şi, probabil că pe bombă scria numele meu încă de la început.

— Ce mod oribil de a muri, spuse el ridicîndu-se şi zîmbi deodată, ceea ce făcu să i se lumineze toată faţa. Îţi mulţumesc, oricum, adăugă apoi.

Ceea ce era foarte generos, ţinînd cont de halul în care era *Volvo*-ul.

După ce se stinseră flăcările, copiii se întoarseră şi se uitară uluiţi la ceea ce mai rămăsese din maşină. L-am rugat pe Knut să o găsească pe fetiţa căreia i se spusese să fugă acasă, iar el îmi zise că deja îl trimisese pe poliţist după ea.

În afară de maşină nu mai erau alte stricăciuni. Se spărseseră ferestrele unei clădiri de pe partea cealaltă a străzii, dar nici gardul, nici tufele din grădina publică nu păreau să fi suferit.

Maşinile parcate la cîţiva metri în faţa şi în spatele *Volvo*-ului

erau uşor zgîriate de cioburi, dar, altfel, întregi.

Dacă bomba ar fi explodat în timp ce mergeam pe o stradă aglomerată, dezastrul ar fi fost mult mai mare. Fetiţa era blondă, gravă şi îmbrăcată cu un hanorac roşu cu glugă şi încheiat cu fermoar şi era însoţită de o fată de vreo treisprezece ani care avea sarcina să aibă grijă de ea.

Ca şi cu băieţelul de la hipodrom, Knut îi cîştigă încrederea fetiţei lăsîndu-se pe vine şi vorbindu-i încet.

M-am rezemat de gard, fiindu-mi foarte frig şi m-am uitat la Erik, care îl mîngîia pe Odin, alungîndu-i încordarea prin gesturi mărunte şi sigure. Lui Odin părea să-i placă foarte mult.

Knut se îndreptă, ţinînd-o de mînă pe fetiţă.

— Numele ei e Liv. Are patru ani. Locuieşte la vreo jumătate de milă de-aici şi se juca în parc cu sora ei mai mare. A ieşit pe poarte aia de colo şi a venit încoace. Sora ei i-a spus să nu plece, dar Liv zice că nu face ce-i spune sora ei.

— Sora e prea autoritară, spuse Erik pe neaşteptate. Fascistă mică.

— Liv zice că un bărbat tăia o sfoară în partea din spate a maşinii şi cîinele cel mare se uita la el pe geam. Ea s-a oprit să se uite. Era în spatele bărbatului. Acesta nici n-a văzut-o, nici n-a auzit-o. Ea zice că apoi a scos ceva din haină şi a pus în portbagaj, dar n-a văzut ce formă avea obiectul. Zice că bărbatul a încercat să închidă portbagajul, dar acesta nu stătea închis. Pe urmă, a încercat să lege sfoara unde fusese înainte, dar era prea scurtă, pentru că o tăiase. A pus sfoara în buzunar şi atunci a văzut-o pe Liv. I-a spus să plece, dar se pare că e un copil care face exact invers decît ce i se spune. Zice că s-a dus lîngă maşină şi s-a uitat la cîine pe un geam lateral, dar cîinele continua să privească în spate. Apoi bărbatul a scuturat-o şi i-a spus să fugă acasă imediat şi să nu se joace lîngă maşină. După care a plecat.

Knut se uită la micul grup de copii care începuseră să se strîngă

în jurul lui Liv.

— Face parte din acel gen de copii care îi atrage pe ceilalţi în jurul ei. Ca şi acum. Au ieşit din parc ca să i se alăture şi ea le-a spus de bărbatul care tăiase sfoara şi încercase să facă portbagajul să se închidă iarăşi. Se pare că asta a interesat-o cel mai mult. Pe urmă, a apărut polițistul meu, care se pregătea să intre în tura de după-amiază şi care i-a întrebat pe copii de ce stăteau acolo.

— Atunci am apărut noi?

— Exact.

— Liv a văzut cum arăta bărbatul acela?

— Zice că era solid. Dar fetiţele au impresia că toţi bărbaţii sînt solizi.

— L-a văzut părul?

Knut o întrebă. Ea răspunse.

— Purta o căciulă de lînă, ca de marinar, zise Knut apoi.

— Cum erau ochii lui?

Knut întrebă. Vocea ei se auzi limpede şi sigură şi toţi copii păreau interesaţi.

— Avea ochii galbeni. Ageri, ca ai unei păsări.

— Avea mănuşi?

Knut întrebă.

— Da, spuse el după aceea.

— Ce fel de pantofi purta?

Răspunsul sosi imediat: mari, moi, lăbărţaţi, ca pe un vapor.

Copiii erau cei mai buni martori din lume. Ochii lor vedeau limpede, amintirile le erau precise şi impresiile nu le erau influenţate de probabilităţi sau prejudecăţi.

Astfel că, atunci cînd Liv adăugă ceva ce îi făcu pe Knut, Erik şi pe copiii mari să rîdă, am întrebat ce spusese.

— Trebuie să se fi înşelat, conchise Knut.

— Ce-a zis?

— Că avea un fluture pe gît.

— Întreab-o ce fel de fluture, am spus eu.

— E prea tîrziu pentru fluturi, zise Knut răbdător. Prea frig.

— Întreab-o cum era, l-am îndemnat eu.

El ridică din umeri, dar se conformă. Răspunsul îl surprinse, deoarece Liv îl descrise foarte precis. Ştia că văzuse un fluture.

— Zice că era pe ceafa lui, spuse Knut. L-a văzut pentru că ţinea capul aplecat în faţă. Era între căciulă şi guler şi nu se mişca.

— Ce culoare?

El o întrebă.

— Roşu închis.

— Vreun semn din naştere?

— S-ar putea, zise el, după care îi mai puse vreo două întrebări şi apoi încuviinţă. Aşa s-ar părea. Zice că avea două aripi desfăcute, dar una era mai mare decît cealaltă.

— Aşadar, acum trebuie să găsim un tip solid, cu ochii galbeni şi un semn din naştere în formă de fluture.

— Sau un tip scund, cu soarele în ochi şi gîtul murdar, spuse Erik.

— Nu e soare, am spus eu.

Cerul plumburiu era apăsător ca o pătură de armată şi nu emana nici un pic de căldură. Tremurul din stomacul meu, însă, nu avea nici o legătură cu frigul.

Knut îşi trimise poliţistul să aducă experţi în luarea de amprente şi explozibile şi notă numele şi adresele a jumătate din copii.

Numărul curioşilor mai crescu puţin şi Erik îl întrebă pe Knut cînd putea să se ducă acasă.

— De ce te grăbeşti? întrebă Knut, aşa că ne-am mai fîţîit pe trotuar aproape o oră.

Cînd se lăsă întunericul, ne-am întors în biroul lui Knut.

El îşi scoase paltonul şi căciula, părînd mai obosit ca oricînd.

Am sunat la familia Sandvik pentru a mă scuza că nu mai ajunsesem. Am vorbit cu doamna Per Bjorn, care îmi spuse că soţul

ei nu era acasă.

— Mikkel v-a aşteptat, domnule Cleveland, spuse ea în engleză, dar cu un accent foarte puternic. Dar, după o oră, a plecat cu nişte prieteni.

— Vă rog să-i spuneţi că-mi pare rău.

— O să-i spun.

— La ce şcoală este?

— La Colegiul *Gol,* spuse ea, după care se gîndi mai bine. Dar nu cred că soţul meu ar fi de acord...

Am întrerupt-o.

— Mă întrebam dacă aş putea să-l văd în seara asta, înainte să plece.

— Ah... Pleacă direct, împreună cu prietenii lui. Probabil că este deja pe drum.

— Nu mai contează, atunci.

Am pus receptorul în furcă. Knut făcea cafea.

— Unde e Colegiul *Gol?* am întrebat.

— *Gol* e în munţi, pe drumul spre Bergen. E un oraş în care lumea se duce să schieze iarna. Colegiul e un internat pentru băieţii bogaţi. Ai de gînd să te duci tocmai acolo ca să-l vezi pe Mikkel Sandvik? Nu ştie nimic în legătură cu moartea lui Bob Sherman. Cînd l-am văzut, era foarte tulburat de faptul că prietenul lui murise aşa. M-ar fi ajutat dacă ar fi putut.

— Cît de tulburat era? Plîngea?

— Nu, nu plîngea. Era palid. Foarte şocat. Tremura. Tulburat.

— Furios?

— Nu. De ce ar fi trebuit să fie furios?

— De obicei, oamenii sînt furioşi cînd le sînt ucişi prietenii. Le vine să-l strîngă de gît pe criminal, nu?

— Ah, asta, spuse el încuviinţînd. Nu, nu-mi amintesc ca Mikkel să fi fost deosebit de furios.

— Cum e?

— Un puşti, Şaisprezece, nu, şaptesprezece ani. Inteligent, dar nu excesiv. De o înălţime medie, subţirel, cu un păr şaten deschis, bine crescut. N-are nimic neobişnuit. E un băiat de treabă. Puţin cam nervos, poate.

Ne-am aşezat să ne bem cafeaua. I se puse puţină şi lui Odin într-un castron, cu mult zahăr. Erik îşi revenise din şocul de a se fi aflat la un pas de a-şi pierde tovarăşul şi începea să se gîndească la maşină.

— Bănuiesc că va trebui să închiriez alta, zise el. Ca să-l plimb pe David de colo-colo.

— N-o să-l mai duci pe David nicăieri, replică Knut categoric.

— Ba sigur c-o să-l duc.

— Ba nu, spuse Knut. E prea periculos.

Se lăsă o tăcere plină de înţeles. Pe viitor, oricine avea să conducă maşina în care mă aflam eu avea să se considere în primejdie. Ceea ce făcea să nu fiu un pasager prea agreat.

— O să mă descurc eu, am zis.

— Unde ai de gînd să te duci? mă întrebă Erik.

— Mîine la Sven Wangen şi apoi la *Ovrevoll.* Luni... nu ştiu încă.

— Mi-ar plăcea să mai iau micul dejun la *Grand,* zise el.

— Nu, spuse Knut.

Se dondăniră destul de aprins şi Knut pierdu. Mă privi sumbru şi cu buzele strînse.

— Erik zice că nu lasă niciodată o treabă neterminată.

Fratele său zîmbi şi îşi trecu mîna prin părul blond şi ciufulit.

— Numai pe cele plicticoase.

— Presupun că-ţi dai seama că una din încercările astea va reuşi pînă la urmă, nu? spuse Knut încruntat. Două au dat greş, dar...

— Trei, am zis eu. Cineva a încercat să mă înece în fiord în prima zi cînd am venit în Norvegia.

Le-am povestit despre barca cea neagră. Knut se încruntă şi mai mult şi spuse:

— S-ar putea să fi fost un accident.

Am încuviinţat.

— Aşa am crezut şi eu atunci. Acum nu mai cred asta, am remarcat eu, după care m-am ridicat şi mi-am pus puţină cafea tare. Sînt de acord că, pînă la urmă, vor reuşi, dar nu ştiu ce să fac.

— Renunţă şi întoarce-te în Anglia, spuse Knut.

— Tu ai face-o?

Nu răspunse. Şi nici Erik. Pentru că nu exista nici un răspuns.

Knut mă expedie cu o maşină a poliţiei, înapoi la *Grand,* unde barul era închis iarăşi (fiind sîmbătă), aşa că am cinat mai devreme, mi-am luat bagajele şi casca lui Bob Sherman de la hamal, am ales o cameră la întîmplare dintre cele disponibile şi mi-am petrecut seara singur, stînd în fotoliu şi gîndindu-mă la cîteva lucruri neplăcute.

Ca, de exemplu, că exista o limită în ceea ce privea norocul şi fetiţele.

Ca, de exemplu, că data viitoare aveau să folosească o puşcă, deoarece cu luneta nu se putea da greş.

Ca, de exemplu, că dacă a doua zi aveam să mă duc la curse, aveam să stau speriat în permanenţă.

Nu mă liniştea prea mult speranţa că tipul cu ochii galbeni şi semn din naştere ar fi putut fi un trăgător prost.

Mai erau şi alte gînduri, în principal că, undeva, exista un anumit mod de a descoperi cine îl omorîse pe Bob Sherman şi de ce.

Trebuia să existe un asemenea mod, pentru că, altfel, n-ar fi fost nevoie să se încerce scoaterea mea din circulaţie. Knut nu îl descoperise. Poate că avusese soluţia în faţă şi nu o recunoscuse, lucru care era destul de uşor de făcut.

Poate că şi eu o avusesem, dar mă aşteptam să înţeleg mai tîrziu ceea ce auzisem sau văzusem.

Ochi galbeni trebuia să fi urmărit maşina lui Erik, m-am gîndit eu.

Stilul sinucigaş de a conduce al lui Erik şi trecerile pe roşu ar fi permis numai unei maşini de pompieri să ne urmărească pînă la *Ovrevoll;* dar, după aceea, mă întorsesem la *Grand* să las casca şi unui urmăritor i-ar fi fost uşor să ne repereze din nou.

Nici eu, nici Erik nu remarcasem pe cineva în spatele nostru. Dar drumul pînă la Baltzersen şi de acolo pînă la locul unde am oprit să mîncăm fusese destul de scurt şi, gîndindu-mă mai bine, îl parcursesem aproape în limitele legii.

Oricine ar fi riscat vreo două ciocniri frontale ar fi putut să ne ţină tot timpul sub observaţie.

Ochi galbeni era individul care o atacase pe Emma; şi, probabil, cel care îl lovise pe bunicul ei era tipul care mă atacase cu cuţitul.

Amîndoi mi se păreau a fi mercenari, plătiţi pentru a face o treabă violentă, dar nu instigatorii. Nu aveau aura unora.

După părerea mea, mai erau cel puţin doi, dintre care unul pe care îl cunoşteam şi unul, sau mai mulţi, care nu îmi erau cunoscuţi.

Pentru a-l descoperi pe necunoscut, trebuia să-l amăgesc pe cel cunoscut. Problema era că, atunci cînd era vorba de capcane, singura momeală pe care o aveam la îndemînă eram eu însumi şi acea bucată de caşcaval s-ar fi putut trezi mîncată dacă nu era extrem de atentă.

Era uşor de văzut că, pentru a-i face pe ochi galbeni şi ochi căprui să iasă la lumină, trebuia ca, în acelaşi moment, o situaţie ce necesita o acţiune imediată să fie aranjată ispititor în altă parte.

Cum să fac acest lucru era altă problemă. Am privit covorul o veşnicie, dar nu mi-a venit nici o idee strălucită.

Aş fi vrut să pot afla ce trebuia să aducă Bob Sherman în Norvegia. Era puţin probabil să fi fost vorba de simplă pornografie, pentru că Bob îi spusese lui Paddy O'Flaherty că fusese tras pe sfoară.

Dacă deschisese pachetul şi descoperise că acesta nu conţinea fotografii porno obişnuite, era normal să gîndească aşa.

Să presupunem... că deschisese pachetul şi socotise că nu era plătit suficient de bine pentru ceea ce transporta.

Să presupunem... că scosese ceva din pachet cu intenţia de a-l folosi pentru a creşte miza.

Dar n-ar fi putut să-l folosească, bineînţeles, pentru că duşmanul şi-ar fi dat seama că el îl luase şi nu l-ar fi omorît fără să recupereze obiectul respectiv.

Aşadar, să presupunem... că, numai deschizînd pachetul şi văzînd ce conţinea, îşi semnase condamnarea la moarte.

Să presupunem... că duşmanul l-a omorît pentru că ştia ce conţinea pachetul şi că, abia după aceea, descoperise că scosese ceva din el.

De fiecare dată mă întorceam la asta.

Aşadar... ce naiba era în pachet?

Să o luăm altfel.

Cînd deschisese pachetul?

Probabil că nu acasă. Emma îl văzuse vîrîndu-l în geanta de voiaj ca să nu-l uite. Ochi galbeni şi prietenul său distruseseră casa ulterior căutînd nişte lucruri, dar nu găsiseră nimic. Astfel că mi se părea logic să presupunem că plecase de acasă cu plicul intact.

Fusese toată ziua la cursele de la Kempton. Avusese destul timp, dacă ar fi simţit dintr-odată dorinţa să-l deschidă; dar, dacă ar fi fost aşa, avusese deja toată noaptea la dispoziţie.

Nu avusese prea mult timp la *Heathrow* între sosirea de la Kempton şi îmbarcarea în avion. Nici n-ar fi avut posibilitatea să tragă cu ochiul dintr-un impuls.

Apăruse la Gunnar Holth cu o oră sau mai mult întîrziere. Aşadar, ar fi putu să-şi vîre nasul fie în avion, fie imediat după ce aterizase.

Cel mai probabil era în avion, mi-am spus.

După ce băuse vreo două pahare, avînd vreo oră la dispoziţie şi un pachet cu fotografii porno la îndemînă.

A deschis pachetul şi a văzut... ce?

Să presupunem că mai avea jumătate de oră pînă la aterizare cînd îi venise ideea să ceară mai mult pentru transport.

Să presupunem că a scos ceva din plic şi l-a ascuns... unde ar fi putut să-l ascundă?

Nu în buzunare sau în geanta de voiaj. Poate în şa, dar era puţin probabil, pentru că, în primul rînd, aceasta era micuţă şi, în al doilea rînd, pentru că participase la trei curse a doua zi.

Nu în cască: nici o hîrtie sau fotografie nu se afla sub căptuşeală.

Rămînea o oră nejustificată, cînd ar fi putut să lase orice obiect la recepţia oricărui hotel din Oslo, cu rugămintea de a-l ţine pînă la întoarcerea lui.

Într-o oră, ar fi putut să ascundă ceva oriunde.

Am oftat. Nu avea nici un rost.

M-am ridicat, m-am întins, am despachetat cîteva lucruri, m-am dezbrăcat şi m-am spălat pe dinţi.

Casca lui Bob se afla pe pat. Am luat-o şi am legănat-o ţinînd-o de curea, în timp ce am dat cuvertura la o parte şi am ridicat pernele pentru a sta rezemat de ele ca să citesc înainte de culcare.

Stînd în aşternut, răsuceam casca leneş în mîini, aproape fără să mă uit la ea, gîndindu-mă la Bob şi la ultima zi cînd o purtase.

Mă gîndeam în mod serios să o port eu însumi la *Ovrevoll* ca să-mi protejez capul şi, în plus, să-mi cumpăr şi o vestă antiglonţ.

Îmi treceau prin cap tot felul de gînduri deloc generoase faţă de soţul Emmei, deoarece şi eu aş fi putut să mor pentru ce făcuse el.

Nici o hîrtie. Nici o fotografie. Am dat iarăşi la o parte căptuşeala moale şi neagră. Nimic, tot nu era nimic vîrît înăuntru.

În creştet, era doar o mică mogîldeaţă rotundă de căptuşeală vătuită susţinută de nişte cureluşe. Un lucru minunat, menit să împiedice o persoană care cădea în cap la o viteză de treizeci de mile pe oră din şaua unui cal în galop să îşi spargă capul.

Partea de căptuşeală vătuită din centru proteja creştetul capului.

Dedesubtul acesteia nu era loc pentru hîrtii, fotografii sau alte lucruri care ar fi putut fi scoase dintr-un pachet de mărimea unei reviste. Mi-am strecurat mîna înăuntru doar ca să fiu sigur.

Acolo, în creştetul căştii lui, lăsase Bob cheia.

Chiar aşa, cheia.

Am simţit-o şi nu mi-a venit să cred.

Fixată de cască de două fîşii încrucişate de bandă adezivă, nevăzută decît dacă cineva împingea apărătoarea de la locul ei, era o cheie.

Am dezlipit-o şi am scos banda adezivă. Era o cheie tip yală, dar cu un mic tichet negru legat de ea în locul obişnuitei plăcuţe rotunde de metal.

Un mic număr, C14, era ştanţat cu alb pe plasticul negru, pe partea care fusese lipită de cască. Cheia în sine fusese inobservabilă: şi Bob ar fi putut să participe la curse cu ea prinsă acolo.

C14.

Semăna cu o cheie de vestiar, ca acelea ale dulapurilor de bagaje din incinta oricărui mare aeroport sau oricărei gări din lume. Nimic care să arate despre ce oraş, ţară sau continent era vorba.

M-am gîndit.

Dacă se aflase în pachet, era logic să-şi închipuie cineva că era extrem de importantă. Suficient de vitală ca să merite dragarea iazului cînd s-a descoperit lipsa ei. Sau să fie căutată imediat în casa din Anglia.

Indivizii care scotociseră casa pomeniseră de hîrtii. Căutaseră hîrtii, nu o cheie.

Aşadar, probabil că Bob lăsase hîrtiile undeva într-un dulap şi aceea era cheia care îl descuia.

Mult mai uşor. Excludea New York, Nairobi şi împrejurimile Mongoliei şi îngusta rază de căutare la sudul Angliei sau orice loc din Oslo.

Cheiţa aceea cu aspect inofensiv promitea să fie tot ce-mi

trebuia. Am strîns-o în pumn, cu un instinct deloc logic de a o ascunde, pentru a o ţine în siguranţă.

Şi Bob trebuia să fi simţit la fel. Grija cu care o ascunsese trăda forţa instinctului său. Şi, în momentul respectiv, nu ştiuse cît de justificat era acel instinct.

Zîmbind în sinea mea, i-am urmat exemplul.

În valiză, aveam un pansament nou-nouţ, nedesfăcut, pentru tăietura de la piept, pe care mi-i dăduse Charles Stirling în eventualitatea că aş fi avut nevoie; dar, din moment de zvîcnirile intermitente se transformaseră într-o mîncărime intermitentă, nu mă atinsesem de bandajul făcut de el.

Punînd cheia pe noptieră, am scos bandajul ca să văd cum se mai prezenta rana: întunecată, uscată şi sănătoasă, se vindeca rapid.

Am adus pansamentul cel nou şi l-am pus în locul celui vechi cu preţioasa cheie a lui Bob Sherman lipită de piele.

## CAPITOLUL 13

Erik veni la micul dejun arătînd aproape la fel de deprimat ca ziua udă şi rece care începuse. Aduse două farfurii pline vîrf de la bufet, se aşeză în faţa mea şi începu să se joace cu mîncarea.

— Ai dormit bine? mă întrebă el.

— Nu.

— Nici eu. Auzeam tot timpul bubuitul afurisitei aceleia de explozii, spuse el şi se uită la peştele afumat pe care îl luasem înainte. Nu mănînci?

— Nu prea mi-e foame.

Schiţă un zîmbet.

— Sindromul condamnatului?

— Mulţumesc.

Oftă, îşi concentră mintea asupra momentului prezent şi se

apucă să dovedească faptul că stomacul îi era la fel de mare ca ochii.

Cînd în ambele farfurii nu mai erau decît puţin ulei şi şase cozi de peşte, se şterse la gură cu un şervet şi reveni la periculoasa duminică.

— Chiar te duci la curse? mă întrebă el.

— Nu ştiu încă.

— Astăzi nu l-am adus pe Odin. L-am lăsat la o vecină, spuse el sorbind din cafea. Am închiriat un *Volvo* mai mare. Rapid. Uite chitanţa, zise el scoţînd o hîrtie din buzunar.

Am scos portofelul şi i-am dat banii. Nu spuse s-o las pe mai tîrziu.

Un grup de englezi din lumea curselor intră în restaurant, aşezîndu-se la o masă lîngă fereastră. Îi cunoşteam pe majoritatea: un jocheu de obstacole amator, un profesionist de „plat”, un antrenor secund, un proprietar şi soţia acestuia.

După ce îşi aleseră mîncărurile şi începură să mănînce, m-am dus la ei şi mi-am tras un scaun.

— Bună ziua. Cum mai merg treburile? am întrebat.

Treburile, însemnînd în principal şansele lor din după-amiaza aceea, fură discutate relaxat şi, după un timp, am pus întrebarea pentru care mă aşezasem lîngă ei.

— Vă amintiţi weekend-ul cînd a dispărut Bob Sherman? S-a întîmplat cumva ca vreunul din voi să vină cu el în acelaşi avion?

Jocheul amator venise. Slavă Domnului!

— Aţi stat alături?

Îmi explică delicat că Bob călătorise la clasa „turist” şi el la clasa întîi.

— Dar am mers împreună cu taxiul pînă la Oslo, zise el apoi.

— Unde l-ai lăsat?

— Ăăă... aici. Eu stăteam aici, dar el se ducea la antrenorul pentru care călărea. Mi-a mulţumit... şi parcă a zis că voia să prindă tramvaiul de Lijordet, dacă era vreunul. Oricum, mi-aduc aminte că

a rămas pe trotuar cu geanta, şaua şi restul lucrurilor. Dar are vreo importanţă? În definitiv, a călărit a doua zi.

— Avionul a aterizat la timp?

— Nu-mi amintesc să fi avut întîrziere.

I-am mai pus cîteva întrebări, însă nu îşi mai aminti nimic important.

— Îţi mulţumesc, oricum, am zis eu.

— Sper să-l găseşti pe cel care a făcut-o, spuse el zîmbind. Sînt sigur c-o să reuşeşti.

Dacă nu mă prindea el pe mine, mi-am spus eu cutremurîndu-mă, după care m-am dus să-l iau pe Erik.

— Unde mergem mai întîi?

— La toate gările.

— Toate ce?

— La cea mai apropiată gară, m-am corectat.

— Pentru ce?

— Vreau un „Mersul trenurilor".

— Au şi aici, la recepţie.

l-am aruncat un zîmbet.

— Care e cea mai apropiată gară?

— Bănuiesc că *Ostbanen,* zise el nesigur.

— Să-i dăm drumul, atunci.

El clătină din cap exasperat, dar am plecat.

Am descoperit că, de la *Ostbanen,* plecau trenuri spre Bergen, care treceau prin Gol. De asemenea, mai plecau trenuri şi spre Lillehammer, Trondheim şi Cercul polar de Nord. *Ostbanen* era principala gară din Oslo pentru distanţe lungi.

Avea şi dulapuri pentru bagaje şi era chiar şi unul C14, dar acesta era gol şi cheia era în uşa deschisă, iar tichetul era altfel.

Am luat programe în care era inclus şi oraşul Gol, unde se afla şcoala lui Mikkel.

Nu se ştia niciodată.

— Şi acum? întrebă Erik.

— La celelalte gări, am spus eu şi am pornit într-acolo, însă nu am găsit nici un tichet negru.

— Unde altundeva se mai găsesc asemenea dulapuri?

— În afară de gări? La aeroport. În fabrici, birouri, şcoli. O mulţime de locuri.

— La care să aibă acces un turist străin la opt şi jumătate sîmbătă seara.

— Ah... la *Fornebu*. Unde în altă parte?

Chiar aşa, unde în altă parte.

— Mergem acolo?

— Mai tîrziu, am zis. După ce trecem pe la Sven Wangen.

Erik obiectă.

— Locuieşte în direcţie opusă, e mai departe chiar şi decît hipodromul.

— Nu contează. Întîi mergem la Sven Wangen.

— Tu eşti şeful.

Se uită de cîteva ori cu atenţie în oglindă înainte să pornim, dar spuse că era sigur că nu ne urmărea nimeni. L-am crezut. Nimic nu-i stătea în cale lui Erik cînd îşi dădea silinţa.

— Vorbeşte-mi despre Sven Wangen, am zis eu.

Îşi ţuguie buzele în acelaşi mod dezaprobator ca Arne.

— Tatăl lui a fost colaborator, spuse apoi.

— Şi nimeni nu uită?

El pufni.

— Oficial, ce-a fost a fost. Dar, după război, colaboratorii n-au prosperat. Dacă vreun oraş voia să construiască un pod sau o şcoală, de exemplu, se întîmpla ca un arhitect sau un constructor care se înţelesese bine cu naziştii să nu obţină contractul.

— Dar tatăl lui Sven Wangen era deja bogat... de pe urma afacerilor cu vapoare.

Îmi aruncă o privire piezişă în timp ce luă o curbă cu viteză şi

rată un felinar la cîţiva milimetri.

— Mi-a spus Arne Kristiansen, am zis eu.

— E imoral să moşteneşti o avere, zise el. Toate proprietăţile ar trebui împărţite oamenilor.

— Mai ales cele ale colaboratorilor.

El zîmbi.

— Bănuiesc.

— Fiul seamănă cu tatăl?

Erik clătină din cap.

— Tatăl era un om de afaceri lacom. A făcut o grămadă de bani de pe urma naziştilor.

— Dar, sigur a fost ceva patriotic, nu?

Erik nu voia să audă aşa ceva.

— N-a făcut nimic pentru compatrioţii lui. A cîştigat bani numai pentru sine.

— Tatăl şi-a distrus fiul, am spus eu.

— L-a distrus? repetă el clătinînd din cap. Sven Wangen e un ţărănoi care obţine întotdeauna ce vrea. Nu e nici pe departe distrus.

— E un individ gol. Cred că, din cauza tatălui său, n-a avut niciodată şansa să fie agreat, iar oamenii, care sînt dispreţuiţi pentru un lucru de care nu sînt vinovaţi, pot deveni extrem de agresivi.

El se gîndi.

— S-ar putea să ai dreptate. Dar tot nu-mi place tipul.

Sven Wangen trăia în stilul cu care fusese obişnuit încă de la naştere, într-o casă imensă construită în cea mai mare parte din lemn şi, doar în parte, din piatră. Chiar şi într-o dimineaţă umedă şi rece de iarnă părea frumoasă, curată şi prosperă. Toată vegetaţia era tunsă cu o precizie geometrică, lucru care nu fu deloc pe placul minţii generoase şi dezordonate a lui Erik.

Privi în jur dezgustat, avînd pe chip o expresie clară de

„daţi-totul-maselor”.

— Toate astea pentru două persoane, zise el. E total greşit.

Locul mă apăsa şi pe mine, dar dintr-un motiv cu totul diferit. Erau prea multe ferestre care dădeau spre maşină. Dacă ieşeam şi mă îndepărtam de protecţia oferită de ea, eram o ţintă perfectă pentru oricine din casă care avea o armă.

Erik coborî din maşină. Trebui să mă forţez să-l urmez.

Şi, bineînţeles, nimeni nu trase. Dacă aş fi crezut cu adevărat că acest lucru s-ar fi putut întîmpla, nu m-aş fi dus acolo.

Dar, una era să-mi spun că Sven Wangen nu avea să mă omoare în pragul uşii lui şi alta era să-mi determin nervii să o creadă.

Trebuia să fac ceva în privinţa acelor nervi afurisiţi, altfel nu aveam să apuc să închei misiunea, mi-am spus eu sumbru.

Îmi deschise o femeie între două vîrste, care mă conduse într-un salonaş cu ferestre spre aleea din faţă. Îl vedeam pe Erik plimbîndu-se prin ploaie încoace şi încolo, emanînd o dezaprobare marxistă şi strivind burghezia cu fiecare pas apăsat.

Sven Wangen intră mîncînd o prăjitură cu mult zahăr şi privindu-mă cu nişte ochi reci de la o mare înălţime.

— Uitasem că trebuia să vii, zise el. Încă n-ai rezolvat tot? întrebă apoi zîmbind uşor ironic.

— Nu chiar tot.

O licărire de furie în ochii dispreţuitori.

— N-am nimic să-ţi spun. Îţi pierzi timpul.

Toţi îmi declaraseră asta şi se înşelaseră.

Neavînd căciulă, am observat că Sven Wangen avea o chelie prematură, părul său roşcat fiind mai des în spate şi în părţi, dar aproape la fel de rar ca al lui Erik în creştet. Muşcă zdravăn din prăjitură, mestecă, înghiţi; mai adăugă puţin la greutatea sa impresionantă.

— Bob Sherman a spus ceva neaşteptat în ultima zi cînd a călărit pentru dumneata?

— Nu, zise el fără să stea să se gîndească.

— L-ai dus să-i oferi ceva de băut pentru a sărbători cursa pe care o cîştigase?

— Categoric nu, spuse el luînd o altă înghiţitură.

— Aţi vorbit ceva... fie înainte, fie după cursă?

Mestecă. înghiţi. Se uită mai bine la prăjitură, examinînd următoarea zonă.

— I-am dat nişte ordine. I-am spus că mă aşteptam să se descurce mai bine decît o făcuse cu puţin timp în urmă pentru Rolf Torp. A zis că a înţeles.

Muşcat. Mestecat. înghiţit.

— După cursă, a scos şaua de pe cal şi a intrat la cîntărire. De atunci nu l-am mai văzut.

— În timp ce scotea şaua, ţi-a spus cum alergase iapa?

— Nu. I-am spus lui Holth că avea nevoie de o bătaie ca să se liniştească. Holth n-a fost de acord. Cu Sherman nici n-am vorbit.

— Nu l-ai felicitat? l-am întrebat eu curios.

— Nu!

— Ai vrea s-o fi făcut?

— De ce să vreau?

„Ai putea simţi nevoia să mănînci mai puţin”, am gîndit eu, dar m-am abţinut să o spun. Problemele lui psihologice nu erau treaba mea.

— A pomenit ceva despre livrarea unui pachet pe care îl adusese din Anglia?

— Nu, spuse el vîrînd în gură şi restul prăjiturii şi îi fu greu să-şi apropie buzele.

— L-ai rugat să călărească iapa data viitoare? El mă privi şi, apoi, vorbi cu gura plină.

— N-a mai venit.

— Vreau să spun, atunci, în acea ultimă zi, l-ai rugat să călărească din nou pentru dumneata?

— Ah. Nu, răspunse el ridicînd din umeri. Holth angajează jocheii întotdeauna. Eu doar îi spun pe cine vreau.

— Nu l-ai sunat niciodată pe Sherman în Anglia, personal, ca să discutați cursele?

— Bineînțeles că nu.

— Unii proprietari stau de vorbă cu jocheii lor.

— Pentru asta îl plătesc pe Holth.

„Ce mult pierzi”, mi-am spus în sinea mea. Sărman tînăr bogat, gras, neiubit şi privat. I-am mulțumit pentru timpul acordat şi m-am întors la Erik. Sven Wangen ne urmări pe fereastră, lingînd zahărul de pe degete.

— Ei bine? mă întrebă Erik.

— Ar fi putut să dea ordinul, dar n-a omorît niciodată pe nimeni personal.

Erik mormăi cînd porni maşina spre poartă.

— Încotro?

— Eşti ud, am zis eu. De ce ai stat în ploaie?

Fu aproape stînjenit.

— Ah... m-am gîndit că te auzeam mai bine dacă strigai.

Am mers vreo cinci mile în tăcere, după care el opri la o intersecție.

— Va trebui să te hotărăşti aici, zise el. Încolo e *Ovrevoll* şi în partea cealaltă e aeroportul. Hipodromul e mult mai aproape.

— La aeroport.

— În regulă.

Porni spre *Fornebu* cu o viteză teribilă, de parcă ar fi încercat să zboare pînă acolo.

— Vezi să nu fim urmăriți, am zis.

— Glumeşti.

Călătoria de treizeci de mile, dintr-un capăt în celălalt al oraşului Oslo, dură puțin mai mult de o jumătate de oră.

Nu ne urmări nimeni.

C14 era încuiat, iar C13 avea în uşă o cheie cu tichet negru. Ambele dulapuri erau mari şi se aflau pe primul rînd de jos.

Erik, care îşi asumase atribuţiile unui bodyguard, era lîngă mine şi se uita la şirurile de uşi metalice.

— Asta căutai?

Am încuviinţat.

— Cred că da.

— Şi acum ce facem?

— Ne învîrtim puţin pe-aici ca să ne convingem că nu e nimeni cunoscut prin preajmă.

— Bună idee.

Ne-am plimbat puţin şi am stat pe la colţuri studiind mulţimea, dar, din cîte vedeam, nici o persoană din incinta aeroportului nu mi-era cunoscută.

Întorcîndu-ne încet la dulapuri. Erik se aşeză cu spatele la C13, părînd gata să se repeadă pe oricine s-ar fi apropiat, în timp ce, pe neobservate, eu am scos cheia ascunsă şi am vîrît-o în broasca uşii de alături.

Se potrivea, fără îndoială. Uşa dulapului se dădu în lături, dezvăluind un spaţiu suficient pentru două valize mari, iar pe podeaua metalică zgîriată, părînd pierdută şi deplasată, era o hîrtie împăturită.

— M-am aplecat, am luat-o şi am vîrît-o în buzunarul interior al hainei.

— Vezi pe cineva? l-am întrebat pe Erik, îndreptîndu-mă din nou.

— Absolut nimeni cunoscut.

— Hai să bem o cafea.

— Şi cu dulapul ce facem?

M-am uitat în jos la C14 cu cheia în broască şi uşa deschisă.

— Nu mai avem nevoie de el.

Erik mă conduse spre restaurantul aeroportului şi aduse cafele

pentru amîndoi, plus două sandvişuri pentru el.

Ne-am aşezat la o masă cu suprafaţa din plastic, printre călători cu tot soiul de bagaje de mînă şi copii care alergau peste tot făcînd ce li se spunea să nu facă şi, cu o emoţie teribilă, am scos foaia de hîrtie lăsată de Bob Sherman.

Bănuisem că avea să fie o bază de date pentru şantaj: scrisori sau fotografii compromiţătoare pe care nimeni nu îndrăznea să i le arate soţiei. Dar nu era nimic de acest gen. Se dovedi a fi ceva complet necunoscut mie.

În primul rînd, hîrtia era mai subţire decît mi se păruse la început şi asta numai pentru că era împăturită de cîteva ori.

Despăturită, se dovedi a fi o fîşie lată de cincisprezece centimetri, dar lungă de aproape un metru şi era împărţită în trei coloane ce trebuiau citite pe verticală.

Totuşi, nu se puteau citi, deoarece fiecare coloană lată de vreo patru centimetri părea alcătuită din blocuri şi pătrate de diverse nuanţe, nu din litere şi cifre.

În partea stîngă a foii erau nişte cifre la intervale regulate, începînd cu un 3 sus şi sfîrşind cu un 14 jos. în partea de sus a foii era scris un singur lucru cu litere de tipar: *Prezentare de Date.*

Am împăturit hîrtia la loc şi am vîrît-o înapoi în buzunar.

— Ce e? mă întrebă Erik.

— Nu ştiu, am zis eu clătinînd din cap.

El amestecă în cafea.

— Knut o să-şi dea seama.

M-am gîndit şi nu prea mi-a plăcut ideea.

— Nu, am zis. Hîrtia asta a venit din Anglia. Cred c-o să mă duc acolo să aflu ce reprezintă.

— Dar e cazul lui Knut, replică el cu o anumită încăpăţînare.

— Este şi al meu, am răspuns eu, după care am ezitat puţin. Spune-i lui Knut că am găsit hîrtia, dacă trebuie, dar aş prefera să nu spui nimănui nimic. Nu vreau să se ducă vestea în tot oraşul, iar,

dacă îi spui lui Knut, el va trebui s-o înregistreze şi, dacă o înregistrează, nu se ştie cine o s-o mai vadă. Aş prefera să-i spun eu însumi cînd mă întorc. Nu putem să facem nici un plan pînă cînd nu ştim cu ce avem de-a face, aşa că nu rezolvăm nimic dacă-i spui acum.

El nu păru prea convins, dar, după un timp, rosti:

— Unde ai găsit cheia de la dulap?

— În casca lui Bob Sherman.

Încăpăţînarea i se transformă încet în resemnare.

— Bine, zise el. Nu-i spun lui Knut. Ar fi putut s-o găsească el primul.

Ca logică, nu era cine ştie ce, dar eram recunoscător. M-am uitat la ceas şi am zis:

— Pot să iau avionul de două şi cinci.

— Acum? întrebă el surprins.

Am încuviinţat.

— Să nu spui nimănui că am plecat. Nu vreau ca vreun prieten cu ochii galbeni să mă aştepte în partea cealaltă.

El zîmbi.

— David Cleveland? Cine e? zise apoi şi se ridică să plece. O să-i transmit salutări din partea ta lui Odin.

Am privit cum se îndepărtă prin mulţime şi m-am simţit neaşteptat de vulnerabil fără eL Dar nu se întîmplă nimic rău. M-am urcat în avion şi am aterizat cu bine la *Heathrow.*

După ce m-am gîndit mai bine, am lăsat maşina în parcare şi am luat trenul spre Cambridge.

Duminică seara, la mijlocul semestrului, era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru profesori, dar prima mea încercare fu destinată eşecului.

Preda ştiinţa computerelor, dar Prezentarea de Date pe care o aveam eu, zise el, nu avea nici o legătură cu computerele.

De ce nu încercam la Economie? Am încercat la Economie, unde

mi se sugeră să încerc la Geologie.

Deşi era aproape zece, am încercat la profesorul de Geologie, care aruncă numai o privire scurtă hîrtiei şi spuse:

— Dumnezeule, de unde ai asta? Chestiile astea sînt păzite ca praful de aur.

— Ce e? am întrebat eu.

— Un zăcămînt. Harta unui zăcămînt. După foraj. Vezi cifrele din stînga? Cred că reprezintă adîncimea fiecărei secţiuni. S-ar putea să fie sute de metri. S-ar putea să fie mii de metri.

— Poţi să-mi spui unde s-a forat?

El clătină din cap. Era un bărbat destul de tînăr, cu o claie de păr roşcat ce se contopea cu o barbă nedisciplinată.

— Ar putea să fie oriunde în lume. Ai nevoie de cheia nuanţelor chiar şi pentru a ghici ce căutau.

— Nu există nici o modalitate de a afla de unde provine? am întrebat eu deprimat.

— Oh, Doamne, ba da, spuse el vesel. Depinde cît de important este.

— E o poveste lungă, am zis eu nesigur şi m-am uitat la ceasul lui.

— Somnul e o pierdere de timp, zise el ca un adevărat savant, aşa că i-am spus în mare ce voiam să ştiu.

— Vrei o bere? mă întrebă el cînd am tăcut.

— Mulţumesc.

Găsi două cutii sub un teanc de lucrări necorectate şi le desfăcu.

— Noroc! spuse el apoi, bînd din cutie. În regulă. M-ai convins. O să te trimit la cei care au desenat harta.

Eram uluit.

— De unde ştii cine a desenat-o?

El începu să rîdă.

— E ca şi cum ai recunoaşte scrisul unui coleg. Probabil că orice geolog cercetător ar putea să-ţi spună în ce loc a fost făcută harta. E

o lucrare a laboratorului de cercetare. Mîine dimineaţă o să-l sun pe directorul general şi o să văd dacă te poate ajuta. Sînt foarte sensibili cînd e vorba de asemenea hărţi, zise el şi o privi îngîndurat. Nu m-ar mira să izbucnească un scandal imens, pentru că, din cîte mi-ai spus, cred că a fost furată.

A doua zi, seminţele unui scandal imens se vedeau foarte clar pe chipul doctorului William Leeds, directorul general al Laboratorului de Cercetare Wessex-Wells. Un bărbat impresionant, mic de statură, calm şi hotărît, părea profund tulburat de ceea ce îi adusesem.

— Ia loc, domnule Cleveland, spuse el.

Ne-am aşezat fiecare de cîte o parte a biroului său.

— Spune-mi de unde ai asta.

I-am spus. El ascultă cu atenţie, fără să mă întrerupă.

— Ce anume vrei să ştii? mă întrebă în final.

— Ce reprezintă harta. Cine ar avea de cîştigat de pe urma ei şi cum.

El zîmbi.

— Destul de cuprinzător, zise apoi şi se uită pe fereastră un timp, la un şir de sălcii pletoase din partea cealaltă a unei pajişti.

În inima ţinutului Dorset, laboratorul era situat într-un parc străvechi, construcţia victoriană convieţuind foarte bine cu clădirile noi, joase şi cu acoperişurile plate. Pe fereastra doctorului Leeds se vedeau principalele alei care făceau legătura cu complexul, un adevărat deget pe puls.

— Aproape oricine ar putea să cîştige de pe urma ei, spuse el. Dacă ar fi lipsiţi de scrupule. Harta aceasta costă vreo jumătate de milion de lire sterline.

Am rămas cu gura căscată şi el rîse.

— Ei bine... nu trebuie să uiţi că utilajele de forare sînt teribil de sofisticate şi scumpe. Nu ajungi la un zăcămînt săpînd o groapă cu cazmaua. Acesta, spuse el bătînd cu degetul în hîrtie, are un

diametru de numai doisprezece centimetri şi jumătate, dar o adîncime de vreo patru mii şi ceva de metri. O operaţiune de forare la patru mii de metri costă o grămadă de bani.

— Îmi dau seama.

— Bineînţeles că n-ai fi putut s-o vinzi cu atît, dar bănuiesc că pe această hartă s-ar putea lua o sută de mii, dacă ai avea o piaţă.

L-am rugat să-mi explice mai detaliat.

— O astfel de hartă conţine informaţii. Acestea se pot vinde ilegal, dacă ştii pe cineva dispus să cumpere. Ei bine... să presupunem că acest zăcămînt ar fi de nichel, ceea ce, din întîmplare, nu este şi ai şti exact din ce loc ar proveni. Atunci, ai şti dacă a meritat să investeşti bani în compania de foraj sau nu. De exemplu, în timpul afacerii „Poseidon”, cînd s-a descoperit nichel în Australia, ai fi putut să cîştigi milioane la bursă, dacă ştiai cu exactitate dinainte care dintre duzinele de companii prospectoare forase în locul cel mai bogat în minereu.

— Dumnezeule, am zis eu.

— Poate să funcţioneze şi invers. Dacă ştii că o companie de la care se aştepta cel mai mare randament nu o să se ridice la înălţimea aşteptărilor, de fapt, poţi să vinzi atîta timp cît preţul acţiunilor e încă mare.

— Aşadar, nu numai cei angajaţi în minerit ar fi interesaţi să cumpere o asemenea hartă.

— Bineînţeles că nu. Cei care cîştigă cel mai mult de pe urma solului, probabil că habar n-au cum arată un sfredel de mînă.

— Dar de ce să vinzi harta altcuiva? De ce să nu cîştigi milioane la bursă tu însuţi?

El zîmbi.

— E mult mai sigur să primeşti o sumă frumuşică pe care s-o depui într-un cont anonim într-o bancă elveţiană decît să începi să faci afaceri la bursă. Orice geolog care ar face asta ar fi depistat imediat.

— Se întîmplă ca oamenii să-i abordeze pe geologi, cerîndu-le să le vîndă informaţii?

— Da. Aici încercăm să ne protejăm geologii împiedicîndu-i să ştie de unde provine materialul la care lucrează. Dar e limpede că n-am prea reuşit, zise el întunecat la faţă. Din experienţele trecute, ştim că un geolog este abordat, de obicei, de un intermediar, un întreprinzător care cumpără informaţia de la sursa de cercetare, pentru ca, apoi, să o vîndă unui peşte mai mare care operează pe piaţa mondială.

— Eu am de-a face cu intermediarul sau cu peştele cel mare?

Zîmbi şi clătină din cap.

— Nu-mi dau seama. Cu intermediarul, bănuiesc, din moment ce ai găsit harta atît de aproape de sursă.

— Ce înseamnă aceste coloane, mai exact? l-am întrebat eu

El luă harta şi îmi arătă.

— Prima coloană e litologie... compoziţia straturilor de piatră. A doua reprezintă tipul de particulă originală... adică micro şi macrofosile şi micrit. A treia... zise el strîngînd din buze, evident foarte supărat. A treia reprezintă un proces destul de nou şi extrem de secret, microscopia electronului de scanare. Clienţii noştri vor fi teribil de furioşi din cauza faptului că această descoperire s-a aflat. Au plătit foarte mult pentru ea. Noi putem funcţiona atîta timp cît fiecare client rămîne convins că analiza pentru care plăteşte nu va fi văzută de nimeni altcineva.

— Totuşi această hartă nu va fi prea utilă fără cheia diverselor nuanţe, am spus eu.

— Nu, zise el şi se gîndi. Am impresia că era menită să fie un fel de stimulent, sau o dovadă că intermediarul avea lucruri veritabile de vînzare. În mod normal, nu facem hărţile în această formă. Asta e o prescurtare. O variantă condensată. Făcută special.

— Dar restul pachetului lui Bob Sherman ar valora ceva fără această hartă?

— Ah, desigur. Depinde ce altceva mai conţinea. O analiză scrisă ar fi la fel de bună ca o hartă. Dacă ar avea o analiză scrisă, n-ar conta prea mult că au pierdut harta.

I-am mulţumit pentru ajutor.

— Puteţi să-mi spuneţi unde s-a făcut forarea... şi pentru ce?

El aruncă o privire hărţii.

— Doar uitîndu-mă la ea, pot să-ţi spun în general. Vrei ceva precis?

— Vă rog.

— Atunci, vino cu mine.

Mă conduse pe un coridor lat, trecînd de cîteva uşi batante, într-o clădire modernă ataşată de spatele casei iniţiale.

Se părea că ne îndreptăm spre arhivă, dar pentru a ajunge acolo, chiar şi directorul general trebui să anunţe, pentru ca uşa să fie deschisă electronic din interior.

Zîmbi trist cînd îmi văzu uimirea.

— De obicei, ne mîndrim cu sistemul nostru de securitate. O să fie mare scandal cînd o să încercăm să aflăm care din oamenii noştri a vîndut informaţii despre această hartă, spuse el şi, deodată, îi veni o idee. Bănuiesc că nu vrei să te întorci să investighezi treaba asta personal, nu?

Nu m-ar fi deranjat, dar i-am vorbit de Clubul Jocheilor.

— Păcat, spuse el.

Fără să ezite, scoase un anumit dosar dintre miile care se aflau în sertarele ce căptuşeau pereţii. Ştia exact ce companie ceruse analiza şi ştia aproximativ în ce loc fusese făcută.

Dădu cîteva pagini, comparînd harta cu însemnările din dosar.

— Uite, spuse el în cele din urmă, arătînd cu degetul. Astea sînt coordonatele pe care le cauţi.

M-am uitat peste braţul lui şi am citit coordonatele. Am citit şi numele companiei. Nu auzisem niciodată de ea.

— Vă mulţumesc foarte mult.

## CAPITOLUL 14

Am trecut s-o văd pe Emma.

În casă era cald şi plăcut în acea după-amiază rece, iar focul şi o vază imensă cu crizanteme ruginii o făceau să pară plină de viaţă. Nici o piesă de mobilier nu fusese înlocuită şi perdelele erau încă la curăţat, dar Emma făcuse multe progrese în ultima săptămînă. În sfîrşit, avea puţină culoare în obraji şi o uşoară sclipire în ochi. Fata cea drăguţă revenise la viaţă.

— David! Cît mă bucur să te văd. Ia o plăcintă caldă. Abia le-am scos din cuptor.

Am stat în faţa focului şi am mîncat plăcinte cu unt, gem şi concentrare.

— Doamne, trebuie să-ţi fi fost tare foame, spuse ea mai tîrziu, uitîndu-se la farfuria aproape goală. Le făcusem ca să i le duc bunicului, adăugă ea rîzînd. Presupun că va trebui să fac altele.

— Au fost excelente.

Din cauza bombelor şi drumurilor, sărisem peste mese şi din altele, ciugulisem. Lîngă Emma, pentru prima oară în cîteva zile, nervii stomacului meu se simţeau în destulă siguranţă pentru a suporta mîncarea.

— Nu ştiu dacă să te întreb, spuse ea, dar ai aflat ceva în legătură cu Bob?

— Nu suficient, am zis eu şi m-am uitat la ceas. Pot să folosesc telefonul tău?

— Bineînţeles.

Am sunat la un broker pe care îl cunoşteam şi care avea cai de curse şi l-am întrebat care era situaţia acţiunilor companiei care ceruse analiza zăcămîntului.

— E simplu, spuse el. Acum vreo două luni, preţul unei acţiuni

a început să crească. Cineva a primit un pont tare, a cumpărat cînd preţul era mic şi a strîns un număr impresionant.

— Cine? am întrebat.

— Mi-e imposibil să-ţi spun, dar probabil că e vorba de un sindicat, dacă e să judecăm după sumele uriaşe implicate. Totul s-a făcut prin persoane fictive, în cea mai mare parte la bursele de peste ocean.

I-am mulţumit şi am închis; după aceea, am sunat la „SAS”, al căror funcţionar mi-a spus că sigur că era un loc liber în avionul de şase şi jumătate. O mare parte din mintea mea îmi spunea cu insistenţă că mai era o cursă dimineaţă şi că văduvele trebuiau consolate: ei bine, poate, dar nu aceea, nu încă.

Am sărutat-o de la revedere.

— Să mai vii, spuse ea.

— Cu siguranţă, am răspuns.

La *Heathrow,* am lăsat maşina pe care o închiriasem dimineaţă la Cambridge şi am urcat în avion în ultima clipă. De cînd am început să ne apropiem, de Oslo, n-am putut să evit încordarea care punea stăpînire pe mine, dar un taxi inofensiv mă duse teafăr la hotel, unde recepţionerul, resemnat, mă lăsă să-mi aleg o cameră.

L-am sunat pe Erik.

— Unde eşti? mă întrebă el.

— La *Grand.*

— Pentru Dumnezeu... n-ai mai plecat?

— M-am şi întors.

— Ai aflat...?

— Pînă la un punct. Ştiu ce e, dar nu şi cui aparţine. Poţi să-mi dai numărul de acasă a lui Knut?

Mi-l spuse.

— Vrei să te mai duc undeva?

— Mă tem că da, dacă poţi.

— Contează pe mine.

L-am sunat pe Knut, care căscă şi îmi spuse că abia ieşise din tură şi nu avea să se ducă la serviciu decît a doua zi la două după-amiază.

— Ştii un loc numit Lillehammer? l-am întrebat eu.

— *Ja.* Bineînţeles.

— Cum e?

— Ce vrei să spui? E un oraş mare. O staţiune turistică, vara, şi un loc unde se schiază, iarna. Nimeni nu se duce acolo în octombrie şi noiembrie.

— Dacă ai vrea să te întîlneşti cu cineva în secret în Lillehammer, la o distanţă de mers pe jos faţă de gară, ce loc ai propune?

— Să nu fie public?

— Nu. Într-un loc liniştit.

Urmă un moment de tăcere.

— Mai bine ai ieşi din oraş. Spre lac. E un drum care duce la podul de peste lac. E şoseaua principală spre Gjovik, dar nu e prea circulată şi mai sînt cîteva drumuri secundare spre casele din jurul lacului. Aşa ceva vrei?

— Sună perfect.

— Cu cine ai de gînd să te întîlneşti?

l-am spus pe îndelete. La un moment dat, oboseala îi dispăru, pentru că, atunci cînd vorbi, vocea îi era alertă şi chiar nerăbdătoare.

— *Ja.* Înţeleg. O să aranjez totul.

— Atunci, ne vedem dimineaţă.

— *Ja.* S-a făcut. Şi... ăăă... Ai mare grijă, David.

— Fii convins.

L-am sunat pe Erik din nou şi acesta spuse că bineînţeles că avea să vină la micul dejun, să mă ducă la biroul lui Knut şi, apoi la gară, ca să iau trenul de zece spre Lillehammer.

— Asta-i tot?

— Nu... Vrei să mă aştepţi la întoarcere? Cred că pe la patru

jumate.

— În regulă, spuse el părînd aproape dezamăgit.

— Adu şi boxuri, am zis eu înveselindu-l.

Urmă Lars Baltzersen.

— Bineînţeles că am auzit de compania asta, spuse el. Acţiunile lor înfloresc. Eu însumi am cumpărat ceva acum cîteva săptămîni şi deja aduc un profit frumos.

— Mai ştii pe cineva care a cumpărat acţiuni cînd preţul era încă scăzut?

O pauză, după care spuse:

— Rolf Torp. Parcă el mi-a spus şi mie de ele, dar nu sînt sigur, zise apoi şi îşi drese glasul. Totuşi, am auzit nişte zvonuri îngrijorătoare, cum că adevăraţii mari cumpărători ar fi în Orientul Mijlociu. Nu poţi fi sigur niciodată. E mare secret. Dar pare probabil.

— Şi de ce e îngrijorător? l-am întrebat eu şi el îmi spuse.

La urmă, l-am sunat pe Arne. Îmi răspunse Kari, a cărei voce era caldă, amuzată şi încărcată de amintirea ultimei noastre întîlniri.

— Nu te-am văzut de vineri, spuse ea. Ce-ar fi să vii la cină mîine seară?

— Mi-ar face plăcere, dar nu cred că pot.

— Ah. Ei bine... cum mai merg investigaţiile?

— De fapt, despre asta voiam să vorbesc cu Arne.

Mi-l dădu la telefon. Păru bucuros să mă audă.

— David... nu te-am văzut de cîteva zile. Ce-ai mai făcut?

— Am cotrobăit pe ici, pe colo. Uite ce e, Arne, am avut puţin noroc. Un tip din Lillehammer m-a sunat şi mi-a spus că poate să-mi spună ceva în legătură cu uciderea lui Bob Sherman. A zis că aproape că a văzut cum s-a petrecut totul. N-a vrut să-mi spună mai multe la telefon, dar mă întîlnesc mîine cu el. Problema e că... mă întrebam dacă ai vrea să vii şi tu cu mine. Mi-ar face plăcere să-mi ţii companie, dacă poţi să-ţi faci timp. Şi nu vorbea prea bine

englezeşte... aşa că ai putea să-mi fii interpret.

— Mîine?

— Da. O să iau trenul de zece dimineaţa.

— Unde anume, în Lillehammer, te întîlneşti cu acest individ?

— Pe şoseaua spre Gjovik, lîngă podul peste lac. O să fie acolo la prînz.

— Presupun că aş putea... spuse el cu îndoială în glas.

— Te rog să vii, Arne.

Se hotărî.

— *Ja.* O să vin. Stai tot la *Grand?*

— Da. Dar tu eşti mai aproape de gară. Ne întîlnim acolo.

— În regulă, spuse el, dar ezită din nou. Sper că nu e vreun nebun care născoceşte poveşti.

— Şi eu sper la fel.

Am adormit cu patul aşezat în dreptul uşii, dar nimeni nu încercă să intre.

Erik îl adusese pe Odin iarăşi, ca să stea de pază, deşi, acum, ştiam că înfăţişarea lui fioroasă era numai de exterior. În realitate, era foarte molatec.

Cu toate acestea, mă duseră amîndoi teafăr pînă la poliţie, unde Knut ne aştepta, cu cinci ore înainte să intre de serviciu. Cînd am ajuns în biroul lui, i-am dat harta geologică, pe care el o examină curios.

— Să n-o pierzi, i-am spus..

El zîmbi.

— Bănuiesc că mai bine mi-aş pierde viaţa.

— Îi faci o copie?

Încuviinţă.

— Imediat.

— Pe diseară, atunci.

Ne-am strîns mîinile.

— Ai grijă, zise el.

Erik şi Odin nu se dezlipiră de mine cît mi-am luat biletul şi am mers pînă la barieră. Eram extrem de nervos, întrecîndu-l pe Arne în privitul peste umăr. Pînă seara, mi-am spus sumbru, aveam să fiu în siguranţă, ori mort. Mi se părea că mai era teribil de mult pînă seara.

Arne, care se afla deja pe peron, mă întîmpină cu un zîmbet larg.

— Ce număr ai pe bilet? mă întrebă el.

Nu-mi dădusem seama că, pe fiecare bilet, era trecut un număr de loc, dar aşa era.

— Să văd dacă pot să-l schimb pe al meu ca să stau lîngă tine, zise el şi dispăru repede.

Între timp, eu mi-am găsit locul, la geam şi cu faţa, la jumătatea uneia din canapelele mari şi spaţioase. Cu numai cîteva minute înainte de plecare, cam jumătate din locuri erau ocupate de persoane cu înfăţişări respectabile şi eu am izbutit să privesc peste umăr doar de două ori.

Arne se întoarse cu un aer satisfăcut şi un bilet pentru locul de lîngă mine.

— Aşa e mai bine, zise el examinîndu-i cu atenţie pe tovarăşii noştri de drum înainte să se aşeze. Te-aş fi aşteptat la casa de bilete... nu mi-a venit ideea mai devreme.

Erik, cu Odin lîngă el, apăru deodată pe peron în dreptul ferestrei şi îmi bătu în geam ca să-mi atragă atenţia, făcîndu-mi semn că trebuia neapărat să stăm de vorbă. I-am arătat spre partea din spate a vagonului, m-am scuzat faţă de Arne şi m-am dus la uşă ca să văd ce voia să-mi spună.

— L-am văzut, zise el aproape bîlbîindu-se din cauza grabei. Coboară din tren şi vino cu mine.

— Pe cine?

— O să dispară, dacă nu cobori imediat. Tipul care a pus bomba.

Solid, cu un semn din naştere în formă de fluture. I l-am văzut. Îşi cumpăra bilet... i-a scăpat nişte mărunţiş pe jos şi s-a aplecat să-l ridice, l-am văzut ceafa... şi ochii. Chiar că sînt un pic galbeni. Foarte deschişi la culoare, strălucitori şi ciudaţi. Grăbeşte-te, David. Mai era un tip cu el. S-au urcat în trenul ăsta, în ultimul vagon. La trei vagoane distanţă de ăsta.

Se auzi un fluier. El aproape că dansă de enervare.

— Coboară. Coboară...

Am clătinat din cap.

— O să găsesc eu un mod de a-i evita.

Trenul se puse în mişcare.

— Îți mulțumesc mult. Ne vedem după-amiază. Ai grijă să vii.

— Bineînțeles c-o să vin.

Trenul prinse viteză şi protectorii mei deveniră din ce în ce mai mici, pînă cînd n-am mai putut să văd uimirea de pe chipul lui Erik şi nici calmul de pe faţa lui Odin.

— Cine era tipul? mă întrebă Arne cînd m-am întors.

— Un tip pe care l-am angajat ca şofer.

— Arată foarte ciudat, nu?

Am zîmbit.

— Şi conduce la fel de ciudat.

— Povesteşte-mi despre individul ăsta cu care o să ne întîlnim.

— Nici eu nu ştiu prea multe. A zis că se numeşte Johan Petersen...

Arne scoase un mormăit.

— Sînt o mulțime cu numele ăsta.

— A spus că a fost la curse în ziua cînd a dispărut Bob Sherman şi că ar vrea să-mi spună ceva legat de asta. Zicea că locuieşte în Lillehammer şi că lucrează acolo la fabrica de cherestea. L-am rugat să vină la Oslo, dar a zis că nu poate să-şi ia liber şi am stabilit să ne întîlnim în pauza de masă, astăzi. Mi-a fost foarte greu să-l înțeleg, din moment ce nu prea ştia engleză. O să fie grozav cu tine acolo.

Arne încuviinţă, clipind, ca de obicei. Trenul înainta prin suburbiile oraşului Oslo, într-un mod tipic norvegian, fără grabă.

— Cum o să-l recunoşti?

— A zis că o să mă recunoască el. Nu trebuie decît să merg spre pod cu un ziar englezesc în mînă.

— Ai unul la tine?

Am încuviinţat.

— În buzunarul hainei.

Trenul era foarte bine încălzit. Era de aşteptat ca paltoanele să fie dezbrăcate şi, în spate, era o tijă cu umeraşe, unde paltonul meu atîrna lîngă cel al lui Arne.

Calea ferată înainta spre nord, străbătînd lanuri, păduri şi pe lîngă un lac întins. În orice altă zi, mi-ar fi plăcut călătoria aceea, dar era extraordinar cum puţină teamă putea să ţină mintea concentrată asupra problemelor actuale. Bătrînul ochi galbeni şi tovarăşul său se aflau puţin cam prea aproape ca să mă simt bine şi începusem să mă uit şi mai des peste umăr la călătorii care mergeau pe culoar. De fiecare dată cînd se auzea trîntindu-se uşa dintre vagoane, mă uitam, ca să fiu mai sigur.

O femeie în salopetă albastră intră în compartiment cu un cărucior din care vindea băuturi calde, biscuiţi şi dulciuri. Arne îmi cumpără o cafea. Femeia ieşi şi uşa se trînti în urma ei.

Trenul opri şi zăbovi destul de mult într-un oraş mai măricel, Hamar, a cărui gară avea o mulţime de peroane bătute de vînt şi nici un aer de aglomeraţie sau îngrămădeală. După aceea, porni din nou, cu viteză mai mare, spre Lillehammer. În total, două ore şi jumătate petrecute în tren.

— Ţi-am simţit lipsa la cursele de duminică, spuse Arne.

— Da. Am vrut să vin, dar a fost atît de frig.

Îmi aruncă o privire prietenos dispreţuitoare.

— S-ar putea să mă întorc acasă curînd, am zis eu.

— Da? întrebă el surprins. Credeam că... n-o să ne părăseşti pînă

cînd nu descoperi...

— Păi, după călătoria de astăzi, ar trebui să aflăm mult mai multe lucruri. Cu puţin noroc. Şi, apoi, mai e şi cheia...

— Care cheie?

— Am găsit cheia unui dulap de bagaje în casca de călărie a lui Bob Sherman.

— Nu se poate!

Am încuviinţat şi i-am povestit.

— Aşa că, vezi, deşi o să mă întorc acasă curînd, s-ar putea să avem majoritatea răspunsurilor.

Arne fu entuziasmat.

— Grozav, zise el. Acum nu mai trebuie decît să vedem ce e în dulap, adăugă apoi, dar imediat îi veni o idee. Poate că sînt banii. În saci de pînză. Ştii, banii care au fost furaţi.

— E o idee, am zis eu, fără să mă apuc să-i explic ce găsisem în dulap; era suficient timp pentru asta mai tîrziu, pentru că, după felul cum ceilalţi călători se ridicau şi se îmbrăcau, era limpede că ne apropiam de destinaţie.

Trenul trecea pe lîngă lacul Mjosa şi, în depărtare, am văzut fabrica de cherestea, cu acri întregi de trunchiuri de pin plutind pe apă.

Arne îmi ţinu paltonul şi eu pe-al lui. Zîmbi puţin trist.

— Mie şi lui Kari o să ne fie dor de fine.

— O să mai vin. Îmi place foarte mult Norvegia.

El încuviinţă. Trenul trecu de pod, îndreptîndu-se spre Gjovik, urcă un deal încet şi opri în gara Lillehammer cu un suspin. Am coborît într-un vînt tăios sub un cer plumburiu. Unde sînt afişele acelea cu soare, zăpadă şi oameni pe schiuri care îşi arată bronzul şi dinţii, m-am întrebat. De asemenea, era ciudat faptul că nici una din gările îndepărtatului şi îngheţatului Nord nu aveau peroane acoperite. Probabil că nimeni nu aştepta pe peron, astfel că acoperişurile erau inutile şi era vreun sens în faptul că toate arătau

ca ultima scenă din *Anna Karenina.*

— Vii, David? mă întrebă Arne.

— Da.

Am încetat să mai privesc în jur şi am intrat cu el în sala de aşteptare. În capătul îndepărtat al peronului, doi inşi porniseră grăbiţi în direcţia drumului care ducea spre pod. Unul era solid. Celălalt, cu aceeaşi alură ca atacatorul din apartamentul meu. Erau prea departe ca să pot jura la tribunal.

Dar eram sigur.

În mica sală erau cîţiva călători care aşteptau să treacă timpul. Pe lîngă pereţi erau scaune, uşi spre toalete, un ghişeu de bilete: toate facilităţile într-o zonă centrală. Arne spuse că voia să dea un telefon înainte să mergem la întîlnirea cu informatorul nostru.

— Du-te, am zis eu liniştit.

L-am privit prin peretele de sticlă al cabinei cu introduse monedele şi începu să vorbească în receptor. Convorbirea dură destul de mult, după care ieşi zîmbind.

— Totul e aranjat. Hai să mergem, zise el.

— Arne... am spus eu şi am ezitat. Ştiu că o să ţi se pară o prostie, dar nu vreau să merg.

Păru stupefiat.

— De ce? S-ar putea ca tipul ăsta să fi văzut cine l-a omorît pe Bob Sherman.

— Ştiu. Dar... nu pot să-ţi explic. Am o presimţire teribil de ciudată. Am mai avut-o şi altădată, nu pot... nu pot s-o ignor. Ceva îmi spune să nu merg. Aşa că n-o să merg.

— David, e o nebunie.

— N-am ce să fac. Nu merg.

— Şi cu individul cum rămîne?

— Nu ştiu, am zis eu neputincios.

Arne începu să-şi piardă răbdarea. Încercă cu insulte. Încercă să mă convingă. Eu însă eram de neclintit.

În cele din urmă, spuse:

— Dă-mi ziarul. Mă duc eu.

— Bine, dar presimţirea mea înseamnă că e o primejdie pe drum, deci trebuie să fie periculos şi pentru tine. Am mai avut odată o presimţire în legătură cu o stradă... n-am vrut să merg pe acolo şi, după cîteva secunde, cîteva tone de schele s-au prăbuşit exact în locul în care m-aş fi aflat. De atunci, ori de cîte ori am un sentiment puternic care-mi spune să nu fac ceva, nu fac.

El mă privi clipind

— Dacă o să văd vreo schelă, o s-o ocolesc. Dar trebuie să ne întîlnim cu acest Johan Petersen şi să auzim ce are de spus. Dă-mi ziarul.

Şovăitor, i-am dat numărul din ziua precedentă al ziarului *Express.*

— Te aştept aici, am zis.

El încuviinţă, tot fără să fie încîntat, şi porni singur. M-am aşezat într-un capăt al uneia din bănci, avînd peretele în spate şi într-o parte. Lîngă mine era o adolescentă plinuţă cu un cojoc ponosit, care mînca zgomotos un sandvici cu heringi.

Veniră puţini oameni. Sosi un tren care îi luă pe majoritatea, inclusiv pe vecina mea. Timpul trecea foarte încet.

O oră şi jumătate între sosirea noastră şi trenul spre Oslo. O oră şi jumătate pentru a ucide. Rectificare, mi-am spus cu amărăciune. Pentru a rămîne în viaţă. Îmi doream să fi fumat, să fi obişnuit să-mi rod unghiile sau să fi făcut yoga. Aş fi vrut ca inima să nu-mi tresară de fiecare dată cînd oamenii treceau pe lîngă fereastră cîte doi. Aş fi vrut să ştiu ce părere aveau ochi galbeni şi ochi căprui despre ideea de a ucide în public, pentru că numai dacă aş fi fost sigur că n-ar fi riscat, m-aş fi agitat mai puţin. Aşa, aşteptam transpirînd încet şi sperînd că nu mă înşelasem în privinţa limitei lor.

Cînd începură să sosească pasagerii pentru trenul de Oslo, am

cumpărat şi eu bilete pentru mine şi Arne. Am cerut special locurile cele mai publice din vagon şi, deşi mi-a fost destul de greu să-i explic vînzătorului ce voiam, din moment ce nu prea ştia engleză, am obţinut biletele.

Întorcîndu-mă în colţul meu, m-am trezit flancat de un bărbat mai în vîrstă cu o căciulă de blană de culoare crem. Mă auzise vorbind englezeşte la ghişeu şi era nerăbdător să-mi spună că fusese în vacanţă în Anglia cu un an în urmă cu fiul său şi cu nora. L-am încurajat puţin şi am primit în schimb un tur detaliat de la *Tower Hill,* prin Westminster, pînă la *National Gallery.* Cînd se întoarse Arne, cu vreun sfert de oră înainte de plecarea trenului, sporovăiam ca doi prieteni vechi.

Arne părea neliniştit. M-am ridicat, arătînd spre bătrîn şi zicînd:

— Vorbeam despre Londra...

Arne îi aruncă o privire bătrînului, fără să-l vadă de fapt, şi mă întrerupse brusc.

— N-a venit.

— Oh, nu, am spus eu.

Arne clătină din cap

— L-am aşteptat. M-am dus pînă la pod de două ori. Am ţinut ziarul la vedere. Nimeni nu mi-a vorbit. Nimeni n-a trecut prin zonă arătînd ca şi cum s-ar fi uitat după cineva.

Am scos nişte sunete de frustrare.

— Ce porcărie! Îmi pare atît de rău că te-am făcut să pierzi toată ziua... dar arăta atît de sigur. Poate c-a fost reţinut şi n-a mai putut să ajungă. Poate, dacă sunăm la fabrică...

— Am sunat, zise el. Nici un Johan Petersen nu lucrează acolo.

Ne-am uitat unul la altul.

— Îmi pusesem atîtea speranţe că o să ne dea o informaţie vitală, am spus eu descurajat.

— Înseamnă că presimţirea mea a fost total greşită.

— Ţi-am spus eu.

— Aşa e.

Dădu să scoată portofelul.

— Am cumpărat bilete, am zis eu arătîndu-i-le. Două locuri alăturate.

— Ah... bun.

Trenul sosi, roşu-închis şi argintiu, şi am urcat în el. Locurile erau exact cum sperasem, în capătul vagonului, cu spatele la cuier, dar cu faţa spre celelalte locuri. Printr-un noroc, prietenul meu în vîrstă avea locul puţin mai departe. Ne vedea foarte bine pe Arne şi pe mine şi ne făcu cu mîna zîmbind. I-am spus lui Arne cît de prietenos fusese. Ca toţi norvegienii, am adăugat.

Arne aruncă o privire peste umăr. Numai un şir de umeraşe cu haine; nu părea prea încîntat.

Două fete cu ochi strălucitori se aşezară chiar în faţa noastră. Mi-am ferit picioarele şi le-am zîmbit. Îmi zîmbiră şi ele şi spuseră ceva în limba lor.

— Sînt englez, am zis eu şi ele repetară „englez”, încuviinţînd şi zîmbind iarăşi. Iar el e prietenul meu, Arne Kristiansen.

Ele puseră prezentarea pe seama excentricităţii străinilor şi îl salutară chicotind. Arne le răspunse la salut, dar era suficient de în vîrstă pentru a le fi tată şi nu îl interesa sporovăiala lor.

Trenul porni înapoi spre Oslo. Am vorbit un timp despre faptul că Johan Petersen nu apăruse şi eu am spus că nu puteam decît să sperăm că avea să mai sune.

— O să mă anunţi, dacă o să sune?

— Bineînţeles, am spus.

Femeia în salopetă albastră îşi făcu apariţia, împingînd căruciorul cu bunătăţi pe culoar. Am zis că era rîndul meu să cumpăr cafea şi, în ciuda protestelor lui Arne, am făcut-o. De asemenea, le-am oferit cîte ceva de băut şi celor două fete, care găsită că era o glumă teribilă şi roşiră.

Îl întrebară pe Arne dacă puteau să ia cîte o oranjadă, din

moment ce nu le plăcea cafeaua. Femeia în salopetă albastră ascultă răbdătoare traducerea lui Arne şi, în cele din urmă, îi dădu lui restul meu.

Arne începu să aibă expresia de nelinişte pe care o avea adesea în mijlocul unei mulţimi.

— Hai să mergem undeva unde e mai linişte, zise el.

— Du-te tu. Mie îmi place aici.

Clătină din cap, dar rămase pe loc.

Spre uşurarea lui şi regretul meu, cele două fete coborîră la Hamar, spunînd la revedere printre chicoteli şi priviri în urmă. Nu urcă nimeni pentru a se aşeza în locul lor, dar, după ce trenul porni din nou, prietenul meu în vîrstă se ridică şi veni întrebător spre noi.

— Pot să stau aici, cu dumneavoastră? întrebă el. E atît de interesant să vorbim despre Anglia.

Prea mult pentru Arne. Se ridică brusc şi porni vijelios spre celălalt vagon. Uşa se trînti în urma lui.

— V-am supărat prietenul? întrebă bătrînul neliniştit. Îmi pare foarte rău.

— Are probleme, am zis eu. Dar nu din cauza dumitale.

Uşurat, începu să depene alte amintiri care mă plictisiră teribil, dar mă ţinură în viaţă. Cînd trenul opri în gară, el era încă acolo, vorbind neobosit. Iar pe peron, cu Odin alături, Erik se uita neliniştit după mine, aşa cum promisese.

Nu mai rămăsese prea mult timp. Dacă aveau să încerce acum, trebuiau să o facă într-un loc deschis. Am coborît din tren şi m-am întors spre Erik. Acolo, între noi, arătînd greţos de mult ca nişte profesionişti, se aflau cei doi indivizi pe care doream cel mai puţin să-i văd.

## CAPITOLUL 15

Lupta nu începu.

Erik îi văzu în aceeaşi clipă cu mine şi strigă „Poliţia" cît îl ţinură plămînii.

Toată lumea din preajmă se opri să se uite.

— Poliţia, strigă el din nou, arătînd spre ochi galbeni şi ochi căprui. Ăştia sînt hoţi. Chemaţi poliţia.

După care repetă în norvegiană, cît putu de tare.

Cei doi se uitară în jur la numărul din ce în ce mai mare al celor care îi priveau miraţi şi, deodată, o rupseră la fugă.

Nimeni nu încercă să-i oprească şi pe chipurile tuturor se citea stupefacţia.

Erik veni apoi spre mine şi îmi strînse mîna.

— Ţi-am pus teoria în practică, zise el şi eu i-am privit nedumerit. Knut mi-a spus că nu credeai că te-ar omorî în public, îmi explică el. Aşa că am adus cîteva persoane care să asiste.

— Îţi mulţumesc.

— Sîntem chit, zise el zîmbind şi îl mîngîie pe Odin.

Am descoperit că aveam palmele ude şi tremuram uşor.

— Am nevoie de un telefon, am zis apoi.

— Ai nevoie de o băutură tare.

— Şi de asta.

L-am sunat pe Knut.

— Sînt la gară, i-am spus.

— Slavă Domnului!

— A mers?

I-am răspuns cu puţină înflăcărare, pentru că îmi riscasem pielea aproape şapte ore şi nimeni nu putea fi total obiectiv după aşa ceva.

— Da, zise el, dar am simţit că era ciudat de rezervat. Cel puţin... ja.

— Ce s-a întîmplat?

— Ar fi bine să vii încoace. O să-mi fie mai uşor să-ţi explic.

— În regulă.

Am ieşit din cabină şi era să mă împiedic de Odin, care stătea întins în dreptul uşii ca un paj medieval, îmi aruncă o privire plină de reproş, se ridică nonşalant şi căscă.

— L-ai văzut pe Arne Kristiansen pe undeva? l-am întrebat eu pe Erik.

— Pe cine?

M-am uitat prin mulţime fără succes.

— N-are importanţă. Bănuiesc că s-a dus acasă.

În lumina scăzută a amurgului, Erik conduse mai încet spre clădirea poliţiei, unde l-am găsit pe Knut singur în birou şi rozînd un creion.

Îmi făcu semn să mă aşez pe scaun şi schiţă doar o umbră de zîmbet.

— Ei bine... am făcut tot ce ai sugerat, spuse el. Am pus harta într-un dulap de la *Fornebu* şi cheia în casca din camera ta de la *Grand.* Am presărat praf de antracen pe toate suprafeţele pe care le-ar fi atins un intrus şi am aşteptat la *Fornebu să* vedem dacă vine cineva.

Îşi plimbă creionul peste dinţi.

— A venit cineva, zise el.

— Cine?

Oftă.

— Mai bine să vii să vezi.

Mă conduse pe un coridor fără mochetă şi ne-am oprit în dreptul unei uşi crem. Lumina strălucitoare dinăuntru se vedea printr-un gemuleţ situat la înălţimea ochilor.

— Uită-te, spuse Knut.

M-am uitat.

Încăperea era mică şi nu conţinea decît o masă şi trei scaune. Unul era ocupat de un poliţist tînăr în uniformă care părea apatic.

Pe un altul, fumînd în tăcere şi la fel de calm ca şi cum s-ar fi

aflat în propria sa sală de consiliu, stătea Per Bjorn Sandvik.

M-am îndepărtat de gemuleţ şi m-am uitat la Knut.

— Hai înapoi în birou, zise el.

Ne-am întors şi ne-am aşezat ca mai înainte.

— A venit la *Fornebu* şi a deschis dulapul, spuse Knut. Asta a fost la... zise el consultîndu-şi însemnările... paisprezece treizeci şi cinci fix. A scos harta şi a vîrît-o într-un buzunar interior. Eu însumi şi încă doi ofiţeri ne-am dus la el în timp ce se îndepărta de dulapuri şi l-am rugat să ne însoţească la poliţie. A părut surprins, dar nu... extrem de tulburat. Am arestat atîţia oameni... Per Bjorn Sandvik nu s-a purtat ca un om vinovat.

Îşi plimbă degetul mare şi arătătorul în susul şi în josul nasului.

— Nu ştiu ce să mai cred despre el, David. A ridicat din umeri şi a zis că vine cu noi, dacă vrem, dar n-a spus aproape nimic de cînd am ajuns. Era complet calm. Nici o urmă de stres. Absolut nimic. E aici de vreo oră şi jumătate şi tot timpul a fost calm şi politicos.

— Ce explicaţie a dat?

— Am intrat în sala de interogatorii şi ne-am aşezat pe scaune cu un poliţist care să ia notiţe. Domnul Sandvik mi-a oferit o ţigară. A zis că nu încercase decît să ajute la investigarea morţii lui Bob Sherman. A spus că Arne Kristiansen îl sunase să-i spună că tu ai găsit o cheie care ar fi putut oferi informaţii utile, aşa că s-a dus la *Grand Hotel* să ia cheia, pe care a recunoscut-o ca provenind de la *Fornebu,* din moment ce şi el a folosit adesea acele dulapuri. Aşa că s-a dus la aeroport... să vadă ce lăsase Bob Sherman acolo. A zis că se gîndise că ar fi putut fi banii dispăruţi, dar că nu era decît o hîrtie. Nu îi aruncase decît o privire cînd l-am oprit noi.

— Ţi-a spus vreun motiv pentru care a făcut asta personal şi n-a aşteptat ca Arne sau eu să ne întoarcem sau de ce n-a cerut ajutorul poliţiei?

— *Ja,* spuse el zîmbind încordat. A zis că Arne l-a rugat s-o facă. Arne voia să dovedească neapărat celor din comitetul hipodromului

că îşi merită salariul de anchetator, aşa că l-a sunat pe Sandvik, care e membru al acestui comitet şi i-a spus de cheie. Se pare că Arne a zis că, dacă el şi domnul Sandvik ajută la rezolvarea cazului, comitetul nu poate să-ţi atribuie ţie toate meritele.

— Ce părere ai?

Părea deprimat.

— Per Bjorn Sandvik e un mare industriaş. E foarte respectat. E foarte înţelegător, dar dacă o să-l mai ţinem mult aici, o să se înfurie.

— Şi superiorii tăi or să te învinuiască?

— Ăăă... *ja.*

M-am gîndit.

— Nu-ţi face griji, Knut. Am pus mîna pe cine trebuie.

— Dar e atît de sigur de sine.

Am încuviinţat.

— Acţionează în baza unei false prezumţii.

— Cum adică?

— Crede că sînt mort.

Per Bjorn Sandvik avu un şoc foarte urît, într-adevăr, în clipa cînd am intrat în sala de interogatorii.

Muşchii din jurul ochilor şi gurii i se contractară puternic, iar pielea lui palidă deveni şi mai palidă, însă, puterea sa de refacere era extraordinară.

Peste trei secunde, zîmbea agreabil cu acea lipsă înşelătoare a neliniştii, care îl deruta atît de mult pe Knut.

— David! spuse el ca un semn de bun venit, totuşi aproape că auzeam şi, sigur, simţeam semnalele de alarmă declanşîndu-se în forţă.

— Mă tem că nu e cea mai fericită întîlnire, am replicat eu.

Făcu atît de repede o reevaluare a situaţiei, încît muşchii din jurul ochilor îi zvîcniră uşor: ceea ce mă făcu să nu mai simt nici un fel de bunăvoinţă, pentru că oamenii care puteau să gîndească atît de rapid şi de intens în asemenea împrejurări, aveau minţi de temut.

Knut mă urmă înăuntru şi îi spuse tînărului poliţist să mai aducă un scaun. În acest timp, eu l-am privit pe Per Bjorn cum îşi încheia reorganizarea gîndurilor. Se relaxă foarte puţin.

Prea curînd, mi-am zis; şi nu puteam să-mi permit să mă înşel.

Scaunul fu adus şi ne-am aşezat cu toţii în jurul mesei ca pentru a discuta o afacere.

— Trebuie să-ţi fi dat seama deja că n-a existat nici un Johan Petersen la Lillehammer, am zis eu.

— Nu înţeleg, spuse el agreabil, cu pronunţia lui clară. Credeam că vorbim despre cheie şi aeroportul *Fornebu.*

— Vorbim despre Arne Kristiansen, am replicat eu.

O pauză. Am aşteptat. Dar el era prea prudent acum ca să facă vreun pas fără să tatoneze terenul şi, după un timp, văzînd că nu zice nimic, l-am mai îmboldit puţin.

— N-ar trebui să te bazezi pe Arne, am zis. E băgat în afacerea asta pînă la gît.

Nici un răspuns.

— Dacă stau să mă gîndesc mai bine, pînă peste cap, dacă ţinem seama cît de mult a înotat, am spus apoi.

Nici o reacţie.

— Toată aiureala aceea din fiord, am continuat eu. Eu credeam că Arne se înecase şi, de fapt, el avusese tot timpul un costum de scafandru pe sub hanoracul roşu. Un costum negru din cauciuc mulat pe corp, cu cusături galbene, care îi acoperea şi capul ca să-i ţină de cald.

Văzusem culorile negru şi galben pe sub hanorac, îmi trebuiseră zile întregi ca să-mi dau seama că era cauciuc.

Dar incidentul avusese loc înainte să fiu sigur că Arne se afla de partea cealaltă.

— Arne e un înotător foarte bun, am spus eu. Un sportiv excelent. Stătea în picioare în barcă şi îşi agita braţele ca pentru a le face semn celor din barca cu motor să nu dea peste noi, cînd, de

fapt, le făcea semn că da, aia era barca pe care trebuiau s-o scufunde. Pe aia, nu pe a vreunui sărman nenorocit nevinovat care ieşise la pescuit. Arne a înotat la ţărm, a anunţat accidentul şi că eu mă înecasem.

O pauză.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, zise Per Bjorn şi oftă răbdător.

— Vorbesc despre faptul că Arne şi-a pus costumul de scafandru şi a intrat în iazul de la *Ovrevoll* ca să-l scoată pe Bob Sherman.

Linişte.

Lui Arne i se făcuse rău cînd văzuse cadavrul vechi de o lună. Noaptea, cînd îl scosese pe Bob şi îl înfăşurase în prelată, nu i se păruse atît de groaznic; dar la lumina acelei zile cu burniţă, imaginea fusese oribilă.

— Vorbesc despre faptul că Arne e singurul care ar putea fi sigur că nu avea cum să-l vadă cineva aruncînd cadavre în iaz, scoţîndu-le din nou şi, mai tîrziu, aruncîndu-le la loc. Arne era agent de pază. Putea să vină la hipodrom şi să plece cînd voia. Nimănui nu i s-ar fi părut ciudat dacă ar fi venit la hipodrom primul, ultimul sau în timpul nopţii. Dar tot el putea să se asigure că paznicul de noapte nu vedea nimic din ce n-ar fi trebuit să vadă, pentru că paznicul de noapte îndeplinea orice sarcină menită să distragă atenţia pe care i-o dădea Arne.

Nimic.

— Astea sînt pure speculaţii, zise el.

Knut stătea liniştit şi tăcut, ţinîndu-şi promisiunea de a nu face nici un comentariu, indiferent ce aş fi spus eu. Creionul tînărului poliţist abia dacă făcuse un semn pe pagină.

— Arne însuşi a furat banii, am spus eu. Ca să ofere un motiv despre dispariţia lui Bob Sherman.

— Prostii.

— Majoritatea celor din camera oficialilor au crezut că banii

fuseseră închişi în seif. Şi aşa se şi întîmplase. Arne însuşi îi închisese, ca de obicei. El are cheile de la fiecare poartă, fiecare clădire, fiecare uşă din incinta hipodromului. N-a luat banii în cele cinci minute în care încăperea s-a întîmplat să fie goală. Avea toată noaptea la dispoziţie.

— Nu pot să cred. Arne Kristiansen este un angajat respectat al hipodromului.

Mă ascultă cu o politeţe forţată, ca şi cum aş fi fost un musafir plicticos pe care era nevoit să-l suporte.

— Bob Sherman a adus un pachet cu nişte hîrtii din Anglia, am continuat eu.

— Da, mi-ai spus deja. Ţi-am zis că nu te pot ajuta.

— Din păcate pentru el, era un tip curios. A deschis pachetul şi a văzut ceea ce nu trebuia să vadă. Trebuie să fi făcut asta în avion, din moment ce a lăsat o parte din conţinut la *Fornebu.*

Per Bjorn întoarse capul încet pînă cînd ajunse să-l privească pe Knut, nu pe mine, şi îi vorbi în norvegiană.

Knut făcu un gest de regret şi neputinţă şi nu spuse absolut nimic.

— Lui Bob Sherman îi plăceau prea mult schemele de îmbogăţire rapidă, am zis eu. Era plătit pentru aducerea pachetului, dar i s-a părut că ar fi putut să ridice preţul puţin. O foarte mare greşeală din partea lui, desigur. A primit o lovitură în cap pentru efortul lui. Şi nimeni n-a descoperit decît la mult timp după ce a fost omorît şi aruncat în apă că, atunci cînd deschisese pachetul, scosese ceva din el.

Per Bjorn stătea impasibil, aşteptînd ca bărzăunele enervant să înceteze să mai zumzăie în jurul lui.

Am mai zumzăit puţin.

— Pentru că tot ceea ce a scos era, într-un fel, o copie a ceea ce lăsase înăuntru.

De data aceasta, am atins ţinta. Muşchii ochilor lui zvîcniră. Ştia

că observasem. Zîmbi.

— Bob Sherman s-a gîndit să ascundă cheia de la dulapul de la *Fornebu* în casca sa de călărie. Pînă în momentul scoaterii lui din apă se descoperise deja că scosese o hîrtie din plic, dar după ce i-au scotocit hainele şi geanta de voiaj îmbibate de apă, nu găsiră nici urmă de ea. La fel s-a întîmplat şi în urma răscolirii casei sale din Anglia. Pînă cînd mi-am dat seama ce trebuia să se întîmple şi că Bob ascunsese obiectul respectiv în şa sau în cască, şi altora le venise ideea asta. Şaua, care a stat în cui o lună după dispariţia lui, deodată n-a mai fost de găsit nicăieri.

El rămase tăcut.

— Totuşi, casca nu mai era a lui Bob, ci a lui Paddy O'Flaherty. I-am spus lui Arne de schimb. I-am spus că găsisem cheia.

Per Bjorn puse picior peste picior şi îşi scoase ţigările. Ne oferi şi nouă, dar cînd nimeni nu acceptă, vîrî cutia la loc în buzunar şi îşi aprinse ţigara cu o uşoară atingere a brichetei. Mîna care ţinea bricheta nu tremura deloc.

— Nu i-am spus că deschisesem deja dulapul şi că văzusem ce conţinea, am continuat eu. Voiam să mai aflăm cine altcineva, în afară de Arne, mai căuta foaia de hîrtie dispărută, astfel că i-am oferit acelei persoane o şansă de a o găsi.

— Ingenios, remarcă el. Ce păcat că ai comis fundamentala greşeală de a crede că Arne Kristiansen a avut vreo legătură cu moartea lui Bob Sherman. Dacă ar fi fost vinovat de tot ce spui, bineînţeles că ar fi fost o capcană excelentă. Dar, aşa, desigur...

Ridică din umeri uşor. Knut părea îngrijorat.

— Mai era problema celor doi indivizi care răscoliseră casa lui Bob Sherman, am zis eu. Dacă nu-i îndepărtam, puteau să ia cheia şi să deschidă dulapul. Aşa că am venit cu un motiv urgent pentru care să părăsească oraşul. De fapt, am inventat un posibil martor ocular la uciderea lui Bob Sherman. Numai lui Arne Kristiansen i-am dezvăluit că mă duceam la Lillehammer să mă întîlnesc cu acel

individ şi l-am rugat să mă însoţească. În tren, i-am spus de cheie şi că, imediat cum ne întoarcem, aveam să o dau poliţiştilor. I-am mai spus că aceştia aşteptau să iau legătura cu ei de cum mă întorceam, ca să le comunic ce aflasem de la tipul de la Lillehammer. Pentru Arne, asta însemna că, dacă nu mă întorceam, vînătoarea începea imediat şi nu ar mai fi avut prilejul mai tîrziu să intre în camera mea ca să pună mîna pe cheie. Trebuia acţionat rapid. Trebuia să-şi asume un risc.

Am făcut o pauză.

— Dumneata ţi l-ai asumat, am zis apoi.

— Nu.

— Ai crezut că nimeni nu ştia de existenţa cheii în afară de Arne şi de mine. Te-ai înşelat. Ai crezut că exista un martor ocular al crimei şi ţi-ai trimis cei doi asasini să se ocupe de el. Te aşteptai să mă omoare şi pe mine. N-au prea reuşit. Ar trebui să-i concediezi.

— E ridicol, zise el.

— Le-am comunicat celor de la recepţia hotelului să nu îşi facă griji dacă cineva se interesa de numărul camerei mele sau dacă cerea cheia.

Şi li se păruse teribil de ciudat, după toată joaca de-a v-aţi ascunselea din ultimele zile.

— Am făcut ca totul să fie cît mai uşor.

El nu spuse nimic.

Knut presărase prin toată camera praf de antracen, care se prindea vizibil de orice haine sau de pielea celui care îl atingea şi apărea fosforescent sub o lumină ultravioletă puternică.

Dacă cineva ar fi negat că fusese în camera mea, s-ar fi dovedit contrariul. Însă, Per Bjorn îşi dăduse seama de asta şi nu negase.

Trebuia să se fi gîndit foarte mult şi rapid pe drumul dintre *Fornebu* şi secţia de poliţie.

Nu avea de unde să ştie de antracen, dar trebuia să-şi fi dat seama că o capcană atît de complicată în anumite privinţe nu putea

fi naivă în altele.

— Hîrtia pe care o căutai este harta unui zăcămînt făcută în zona douăzeci şi cinci/şase din Marea Nordului.

Absorbi acel şoc ca şi cum ar fi fost făcut din polistiren expandat. I-am mai oferit.

— A fost furată din Laboratorul de Cercetare Wessex-Wells din Dorset, Anglia, iar informaţia pe care o conţine era proprietatea companiei *Interpretro Oil.* Este o hartă care înfăţişează o piatră foarte poroasă şi foarte permeabilă care conţine mari cantităţi de petrol, la o adîncime de patru mii de metri.

Mi se păru că i se oprise respiraţia. Stătea complet nemişcat şi fumul de la ţigara pe care o ţinea între degete se înălţa drept.

— Compania *Interpretro Oil* nu face parte din consorţiul căruia îi aparţine propria dumitale companie, dar este, sau a fost, proprietate în principal norvegiană şi zăcămîntul respectiv se află în spaţiul norvegian al Mării Nordului. Imediat după ce Bob Sherman a adus pachetul în Norvegia, acţiunile *Interpretro* au început să crească la burse. Deşi se păstrează un mare secret în jurul achiziţiilor, mi s-a spus că cumpărătorii cei mai activi erau din Orientul Mijlociu. Dumneata trebuie să ştii mult mai bine ca mine dacă este în interesul Norvegiei ca unul din cele mai promiţătoare cîmpuri petrolifere ale sale să fie cumpărat în cea mai mare parte de producătorii de petrol rivali.

Nici o mişcare.

— Norvegia nu i-a iertat niciodată pe cei care au colaborat cu naziştii. Cum l-ar privi oamenii pe unul din cei mai respectaţi oameni de afaceri din ţară care a vîndut în avans vestea descoperirii celui mai bun cîmp petrolifer al lor Orientului Mijlociu, pentru profitul său personal?

El reveni cu picioarele în poziţie normală şi le încrucişă apoi invers. Scutură scrumul pe jos şi trase adînc fumul în piept.

— Aş vrea să-mi sun avocatul, spuse după aceea. Şi soţia.

## CAPITOLUL 16

M-am întors cu Knut în biroul lui şi ne-am aşezat.

— Poţi s-o dovedeşti? mă întrebă el.

— Putem să dovedim că a fost la *Grand,* că a luat cheia şi că a deschis dulapul.

— Şi altceva?

— Sînt prezumţii, am zis eu abătut. Un avocat bun ar putea să răstoarne totul.

Knut îşi rodea creionul.

— Scandalul o să-l ruineze, spuse el apoi.

— Totuşi, pun pariu că are o avere pusă deoparte undeva, în siguranţă.

— Dar trebuie să-i pese mai mult de reputaţie decît de bani, altfel, pur şi simplu ar fi părăsit ţara, n-ar fi pus să fie omorît Bob Sherman.

— Da.

Am stat tăcuţi.

— Eşti obosit, spuse Knut.

— Da. Şi tu la fel.

El zîmbi şi, deodată, semănă foarte mult cu Erik.

— Fratele tău mi-a spus că Per Bjorn Sandvik a făcut parte din Rezistenţă în timpul războiului.

— *Ja.* Aşa e.

— Nu i-a lipsit curajul. Nici atunci, nici acum.

— Şi noi nu sîntem Gestapo-ul, zise Knut. Ştie că n-o să-l torturăm. Trebuie să părem nişte nimicuri, după cît a riscat în tinereţe. N-o să mărturisească niciodată.

Am fost de acord.

— Aceşti doi indivizi, am zis eu apoi. Ochi galbeni şi ochi

căprui. Sînt prea tineri ca să fi luptat în Rezistenţă. Dar... există vreo şansă ca taţii lor s-o fi făcut? Tatăl lui Arne a luptat. Ai putea să verifici grupul din care a făcut parte Per Bjorn ca să vezi dacă vreunul din ei a fost tatăl lui ochi galbeni?

— Ceri nişte lucruri atît de imposibile.

— Şi sînt foarte puţine şanse, într-adevăr, am spus eu oftînd.

— O să mă apuc mîine de treaba asta, zise el.

Se aduse nişte cafea cu mult lapte. Mi-ar fi prins bine un pic de whisky şi cîteva plăcinte de-ale Emmei.

— Ştii, ar mai fi ceva, am spus eu după alte cîteva minute de tăcere. Altă cale... Trebuie să existe.

— Ce vrei să spui?

— Că... am găsit cheia printr-un noroc. Dacă Paddy n-ar fi făcut schimb de căşti, n-am fi găsit niciodată hîrtia de la *Fornebu.*

Am sorbit din cafea. Nu era suficient de tare ca să fie bună pentru altceva decît pentru potolit setea.

— Dar... au încercat să mă omoare înainte să ştie că harta nu era în apă cu Bob Sherman. Deci, trebuie să mai fie ceva ce nu le convine să cadă în mîinile mele, am zis eu lăsînd ceaşca jos cu o grimasă.

— Bine, dar ce?

— Dumnezeu ştie.

— Ceva ce mi-a scăpat, zise el încruntat.

— De ce s-ar gîndi că, dacă ţie ţi-a scăpat, eu aş vedea?

— Pentru că aşa faci, spuse el, Şi Arne ştie asta.

Arne... Prietenul meu Arne.

— De ce nu te-a omorît el însuşi, în barcă? întrebă Knut. De ce nu ţi-a tras una în cap şi nu te-a aruncat peste bord?

— Nu-i chiar atît de uşor să-i tragi cuiva una în cap cînd se stă în cele două capete ale unei şalupe mici. Şi, în plus... să duci un animal la abator şi să-i iei gîtul sînt două lucruri cu totul diferite.

— Nu pricep.

— Arne ar fi vrut ca eu să mor, dar nu m-ar fi ucis cu mîna lui.

— De unde ştii?

— Pentru că n-a făcut-o. În ultimele cîteva săptămîni, a avut mai multe ocazii ca oricine, dar n-a făcut-o.

— Nu poţi să fii sigur că n-ar putea s-o facă.

— E o persoană complexă, dar atitudinile sale sînt fixe. Dacă n-a făcut-o prima oară, n-ar mai putea s-o facă după aceea.

Trecură alte cîteva minute, în timp ce am încercat să mă concentrez asupra lucrurilor pe care nu le descoperisem.

Inutil, mi-am zis.

Ieri, habar n-aveam cine manipulase *Interpetro Oil.* Astăzi ştiam. Asta schimbă lucrurile cu ceva? Ce zici?

— Dumnezeule, am zis eu şi era să cad de pe scaun.

— Ce e?

— Sînt complet nebun.

— Ce vrei să spui?

— Îţi aduci aminte de bomba aia...

— Bineînţeles.

— A fost un mod atît de prostesc de a ucide pe cineva. Ar fi putut să explodeze chiar înainte ca noi să ne întoarcem la maşină... Nu ne-a omorît, aşa că am zis că a fost un eşec. Dar n-a fost deloc eşec. A fost un mare succes. A reuşit exact ceea ce se intenţionase.

— David...

— Îţi aminteşti unde trebuia să mă duc în după-amiaza aia? Nu m-am dus, pentru că bomba m-a împiedicat. Sînt atît de prost... nu e vorba de *ce* n-am văzut, ci pe *cine.*

El mă privi nedumerit.

— Pe Mikkel Sandvik.

Am sunat la Colegiul *Gol* şi am vorbit cu directorul.

— Ah, dar Mikkel nu e aici, spuse el. Tatăl lui a sunat duminică de dimineaţă şi a spus că Mikkel trebuia să se ducă să-şi viziteze

mătuşa care era pe moarte şi cerea să-l vadă.

— Unde locuieşte mătuşa lui?

— Nu ştiu. Domnul Sandvik a vorbit personal cu Mikkel.

L-am auzit vorbind cu cineva, după care îmi spuse:

— Soţia mea zice că Mikkel i-a spus că mătuşa sa, Berit, e pe moarte. A luat trenul spre Bergen. Nu mai ştim unde s-a dus după aceea... De ce nu-l întrebaţi pe tatăl lui?

— Bună idee, am replicat eu.

— Şi acum? mă întrebă Knut, după ce l-am informat.

— Cred că... o să-i fac o vizită doamnei Sandvik, să văd dacă ea o să-mi spună unde e Mikkel.

— Bine. Iar eu o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-l ţin pe domnul Sandvik aici toată noaptea, rosti el oftînd. Un astfel de om... nu pare corect să-l închid într-o celulă.

— Să nu-i dai drumul.

— Ah, nu.

Erik plecase demult, dar Knut socoti că făceam o treabă a poliţiei şi mă trimise acasă la familia Sandvik cu o maşină. Am intrat în curte, am luat-o în dreapta şi am sunat la soneria de lîngă o uşă impozantă şi bine luminată.

Îmi deschise o femeie grasă, între două vîrste. Era îmbrăcată demodat, nu era fardată şi avea o atitudine uşor ameninţătoare.

— *Ja?* întrebă ea.

I-am explicat cine eram şi am cerut să o văd pe doamna Sandvik.

— Eu sînt doamna Sandvik. Am vorbit cu dumneata la telefon acum cîteva zile.

— Exact, am spus eu ascunzîndu-mi uimirea.

Crezusem că ştia deja că soţul ei se afla la poliţie, dar se părea că el nu dăduse cele două telefoane. După ce ieşisem din sala de interogatorii, Knut spusese că avea să aranjeze să i se instaleze un telefon acolo, dar am bănuit că avea să dureze ceva timp. Nimeni nu

dădea fuga să-i ofere facilităţi unui suspect, nici dacă acesta era Per Bjorn Sandvik.

Îmi fu mai uşor să-i pun întrebări.

— Vino înăuntru, spuse ea. Se face frig dacă ţin uşa deschisă.

Am intrat în hol. Ea nu mă invită mai departe.

— Mikkel? zise apoi surprinsă. E la şcoală. Ţi-am spus doar.

I-am comunicat despre mătuşa Berit.

— Nu are nici o mătuşă Berit.

I-auzi.

— Ăăă... nu cunoaşte pe nimeni cu acest nume?

Ea ridică din sprîncene.

— E important?

— Nu pot să plec acasă pînă nu-l văd pe Mikkel. Îmi pare rău.

Ea ridică din umeri. După ce se mai gîndi puţin, spuse:

— Berit se numea bătrîna infirmieră a soţului meu. Nu ştiu dacă Mikkel cunoaşte pe altcineva cu acest nume. Bănuiesc că da.

— Unde locuieşte infirmiera?

— Nu ştiu.

Nu îşi amintea numele de familie al bătrînei infirmiere şi nici nu ştia dacă aceasta mai trăia. Zise că soţul ei ar fi putut să-mi spună, cînd se întorcea acasă. Îmi deschise uşa cu hotărîre ca să plec şi, cu un sentiment clar de laşitate, am ieşit. Per Bjorn îi distrusese lumea sigură şi trebuia să-i spună asta personal.

— S-ar putea să fie la bătrîna infirmieră, i-am spus eu lui Knut. S-ar putea, la fel de bine, să nu fie.

El se gîndi.

— Dacă a luat trenul de Bergen, poate că vînzătorul de la ghişeul din Gol îşi aduce aminte de el.

— Merită să încercăm. Dar acum ar putea fi oriunde. În orice colţ al lumii.

— N-are decît şaptesprezece ani, spuse Knut.

— În ziua de azi, e mult.

— Cum a primit doamna Sandvik vestea arestării soţului ei?

— Nu i-am spus. M-am gîndit că Per Bjorn ar trebui s-o facă.

— Dar i-a spus!

— Ea nu ştia, am zis eu uluit.

— Sînt sigur că a dat cele două telefoane cu aproape jumătate de oră în urmă, spuse Knut.

— Fir-ar să fie.

Ieşi vijelios din birou, urlînd la cîţiva bieţi subordonaţi. Cînd se întoarse, avea în mînă o foaie de hîrtie şi părea întunecat, îngrijorat şi apologetic, în acelaşi timp.

— E e greu să nu asculte o persoană cu asemenea prestigiu, zise el. Le-a spus să aştepte afară cît vorbea cu soţia lui şi cu avocatul, din moment ce ambele apeluri erau de natură personală. Iar ei au făcut ce le-a cerut, spuse apoi şi se uită la foaie. Cel puţin, i-a dus mintea să formeze ei numerele şi să le noteze. Ambele sînt din Oslo.

Îmi dădu foaia de hîrtie ca să văd. Unul dintre numere nu-mi spunea nimic. Celălalt, prea mult.

— A vorbit cu Arne, am zis eu.

Am sunat la soneria lui Arne şi, după mult timp, Kari îmi deschise.

— David.

Nu părea nici surprinsă, nici încîntată să mă vadă. Părea epuizată.

— Intră, spuse ea.

Apartamentul părea oarecum mai rece, mai puţin colorat, mult mai tăcut ca înainte.

— Unde e Arne? am întrebat-o eu.

— A plecat.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Spune-mi tot ce-a făcut de cînd a venit acasă. Ea îmi aruncă o privire goală, după care îmi întoarse spatele şi se duse în camera de zi. Am urmat-o. Se aşeză pe canapeaua crem tremurînd. în cămin nu mai ardea un foc vesel, iar pick-up-ul era închis.

— A venit acasă supărat. Bine... era supărat încă de cînd a început povestea asta cu Bob Sherman. Dar astăzi era foarte îngrijorat, nedumerit şi tulburat. A ascultat două discuri şi s-a plimbat agitat prin casă. Nu putea să stea locului.

În vocea ei se simţea calmul caracteristic stării de şoc. Realitatea celor întîmplate nu o aruncase încă în braţele furiei, spaimei sau disperării; dar mîine, mi-am spus, avea să le cunoască pe toate trei.

— A sunat acasă la Per Bjorn Sandvik de două ori, dar i-au spus că nu era. Asta a părut să-l îngrijoreze şi mai tare.

Pe măsuţa de cafea din faţa ei era o tavă plină cu sandviciuri neatinse. Acestea mă făcură să simt o foame teribilă, din moment ce nu mai mîncasem de dimineaţă, cînd ciugulisem ceva doar, dar ea îmi aruncă o privire indiferentă şi zise:

— El le-a lăsat aici. A zis că nu poate...

Pune-mă pe mine la încercare, mi-am zis, dar ea numai la îndatoririle de gazdă nu se gîndea.

— Pe urmă, Per Bjorn Sandvik a sunat aici. Cu puţin timp în urmă... dar mi se pare că au trecut ore întregi... La început, Arne a răsuflat uşurat, dar, după aceea... a devenit atît de tăcut... mi-am dat seama că nu era ceva în ordine.

— Ce i-a spus lui Per Bjorn? Mai ţii minte?

— A zis „*Ja*” şi „Nu”. A ascultat mult timp. A spus... parcă aşa a spus... nu-ţi face griji, îl găsesc eu.

— Atît?

— Pe urmă, s-a dus în dormitor şi era atît de tăcut... M-am dus să văd care era problema. Stătea pe pat şi privea ţintă podeaua. Cînd am intrat, s-a uitat la mine. Ochii îi erau... nu ştiu... lipsiţi de viaţă.

— Şi, pe urmă?

— S-a ridicat şi s-a apucat să umple o valiză. L-am întrebat... a zis, nu mă întreba nimic... aşa că am stat acolo, pur şi simplu. A împachetat... a aruncat hainele în valiză... şi mormăia tot timpul, mai mult despre tine.

Mă privi cu atenţie, dar tot fără nici un fel de emoţie.

— Zicea... „I-am spus eu, i-am spus că David o să-i vină de hac... i-am spus la-nceput... el tot zice că David nu l-a învins, dar a făcut-o, da...” L-am întrebat despre ce vorbea, dar nu cred că m-a auzit, zise ea şi începu să-şi maseze fruntea cu degetele. Zicea... „David... David a ştiut toată ziua... el a întins capcana şi s-a oferit ca momeală... a ştiut toată ziua.” Pe urmă, a spus ceva în legătură cu faptul că te-ai folosit de nişte fete şi de un bătrîn, ceva despre oranjadă... şi despre o presimţire pe care ai inventat-o. A zis că ştia că tu aveai să pui capăt; aşa a zis înainte să vii.

Deodată, mă privi ca şi cum s-ar fi dezmeticit brusc şi cu un început de ostilitate.

— Ce-ai făcut? mă întrebă.

— Îmi pare rău, Kari. Le-am oferit lui Arne şi lui Per Bjorn Sandvik o şansă de a arăta că ştiau mai mult decît ar fi trebuit în legătură cu moartea lui Bob Sherman şi ei au profitat de ea.

— Mai mult decît ar fi trebuit...? repetă ea vag, după care înţelese. Ah, nu. Ah, nu. Nu, Arne, spuse şi se ridică brusc. Nu pot să cred.

Dar deja credea.

— Tot nu ştiu cine l-a ucis pe Bob Sherman, am spus eu. Cred că Arne ştie. Aş vrea să stau de vorbă cu el.

— Nu mai vine înapoi. A zis... că o să-mi scrie şi că o să mă cheme. Peste cîteva săptămîni, spuse ea părînd pierdută. A luat maşina, adăugă apoi şi făcu o pauză. M-a sărutat.

— Aş vrea... am spus eu inutil şi ea înţelese după inflexiunea vocii ce voiam să zic.

— Da. În ciuda tuturor celor întîmplate... şi el te place.

Nu era încă ora opt şi Per Bjorn se afla tot în sala de interogatorii cînd m-am întors la sediul poliţiei.

— Avocatul lui e cu el, spuse Knut încruntat. Acum n-o să mai scoatem nici o vorbă de la el.

— Nici pînă acum n-am scos prea multe.

— Aşa e, spuse el şi luă hîrtia cu numere de telefon de pe birou. Acest al doilea număr... nu e al avocatului.

— Dar al cui?

— E de la un hotel de categoria a doua din apropiere de docuri. Cei de acolo au primit o mulţime de telefoane; nu şi-au amintit de unul în mod deosebit. Am trimis acolo un poliţist cu descrierea tipului cu ochii galbeni.

— Mm. Cel cu care a vorbit la hotel l-a sunat pe avocat.

— *Ja,* spuse el. Aşa trebuie să fi făcut. Dacă nu cumva a făcut-o Arne.

— Nu cred, din cîte mi-a spus nevastă-sa.

— Plecase?

— Cu maşina lui.

Puse din nou mîna pe telefon.

— O să aflăm numărul şi o dăm în urmărire; de asemenea, verificăm la aeroport şi la posturile de frontieră cu Suedia.

— Ştiu numărul, am zis eu şi i l-am dat.

El păru surprins, dar am spus:

— Am mers cu maşina lui... şi am o memorie foarte bună. Nu ştiu de ce.

Dădu maşina în urmărire.

— Acum aşteptăm, zise apoi.

Am aşteptat fix cinci secunde pînă veni primul telefon. Înşfăcă receptorul, cu o repeziciune care trăda tensiunea sa lăuntrică şi ascultă cu atenţie.

— *Ja,* spuse în cele din urmă. *Ja... takk.* Mulţumesc.

Puse receptorul în furcă şi îmi dădu vestea.

— Era poliţistul pe care l-am trimis la hotel. Zice că tipul cu ochii galbeni a locuit acolo o săptămînă, dar că, în seara asta, şi-a achitat nota şi a plecat. N-a lăsat nici o adresă. La hotel era cunoscut sub numele de L. Horgen. Poliţistul meu zice că, din păcate, în cameră se făcuse curat deja, pentru că hotelul este aglomerat, dar le-a cerut să o lase liberă pînă cînd o cercetăm şi încercăm să găsim nişte amprente. Te rog să mă scuzi pînă cînd o să trimit o echipă acolo.

Ieşi din birou şi lipsi destul de mult, dar, cînd se întoarse, avu mai multe de spus.

— Am găsit maşina lui Arne. E parcată nu departe de cheiul liniei maritime *Nansen* şi una din navele acestora a pornit spre Copenhaga acum o oră. Luăm legătura prin radio cu nava şi cu Copenhaga pentru a-l reţine.

— Nu-i lăsa nici pe cei de la *Fornebu* să se relaxeze, am zis eu.

Se uită la mine.

Am zîmbit stins.

— Ei bine... dacă aş vrea să fug cu avionul, mi-aş lăsa maşina lîngă un chei şi aş lua un taxi pînă la aeroport. Iar Arne şi cu mine am discutat odată o mulţime de lucruri de acest gen.

— Atunci, trebuie să ştie că o să-ţi dai seama.

— Mi-aş fi pus mai multe speranţe în navă, dacă şi-ar fi lăsat maşina la aeroport.

Clătină din cap şi oftă.

— Bine că nu eşti infractor, zise el.

Un tînăr poliţist bătu la uşă, intră şi îi spuse ceva lui Knut, care îmi traduse.

— Avocatul domnului Sandvik vrea să stea de vorbă cu mine împreună cu clientul său. Mă duc în sala de interogatorii... Vrei să vii?

— Chiar te rog.

Cu Per Bjorn, avocatul acestuia, Knut şi cu mine, plus un poliţist care lua notiţe, înăuntru, încăperea părea plină de costume închise la culoare şi solemnitate. Ceilalţi patru stăteau pe scaune în jurul mesei, în timp ce eu stăteam în picioare, rezemat de uşă, ascultînd o discuţie îndelungată din care nu înţelegeam o iotă.

Per Bjorn îşi împinse scaunul în spate, puse picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară, la fel ca mai devreme. Avocatul său, un individ solid şi îngîmfat, evident cu multă putere, vorbea cu o voce autoritară, făcîndu-l pe Knut din ce în ce mai nervos. Însă, acesta supravieţui nevătămat şi, deşi atunci cînd răspunse, păru prietenos şi apologetic, mesajul pe care îl transmise fu „Nu".

Acest lucru îl înfurie pe avocat, mai mult decît pe client. Se ridică, dominîndu-l pe Knut, şi spuse ceva cu asprime. Knut păru îngrijorat, se ridică la rîndul lui şi clătină din cap. După aceea, tînărul poliţist fu trimis undeva şi se întoarse imediat cu un sergent şi un gardian.

— Domnule Sandvik... spuse Knut şi aşteptă.

Per Bjorn se ridică încet şi stinse ţigara. Se uită impasibil la gardian şi se îndreptă calm spre ei. Cînd ajunse în dreptul meu, se opri, întoarse capul şi se uită fix la faţa mea.

Dar, indiferent ce gîndi, nu i se citi în ochi şi nu spuse absolut nici un cuvînt. Knut se duse acasă, dar eu mi-am petrecut noaptea în biroul lui, dormind pe jos, pe pături şi perne împrumutate din celule; şi îndrăznesc să spun că am stat mai puţin confortabil decît oaspetele oficial de la parter.

— De ce nu te duci la *Grand?* mă întrebase Knut cînd îl rugasem să mă lase să rămîn acolo.

— Ochi galbeni e liber, am zis eu. Şi cine ştie ce instrucţiuni i-a dat Per Bjorn?

— Crezi că or să se mai întîmple multe?

— Per Bjorn încă mai luptă.

— *Ja,* spusese el. Şi eu cred la fel.

Trimise un poliţist să-mi aducă o mîncare caldă de la un restaurant din apropiere şi, dimineaţă, la opt, apăru cu un aparat de ras. El însuşi, îmbrăcat în uniformă, părea să fi dezbrăcat ziua precedentă ca pe o haină şi avea ochii strălucitori, arătînd gata să înceapă o nouă zi. Eu tremuram în hainele mele şifonate şi mă simţeam ca un individ care dormise într-un azil care închiria paturi la preţ de nimic.

La nouă fără un sfert, sună telefonul. Knut ridică receptorul, ascultă şi păru mulţumit de ceea ce auzi.

— *Ja. Ja. Takk.*

— Ce e?

Puse receptorul la loc în furcă.

— Am primit un mesaj din Gol. Cel care a fost de serviciu la ghişeul de bilete duminică îşi aminteşte că un băiat de la colegiu a cumpărat un bilet pînă la Finse.

— Finse... am spus eu şi m-am gîndit la „Mersul trenurilor” pe care îl cumpărasem. Pe ruta spre Bergen?

— Ja. Finse e oraşul situat la altitudinea cea mai mare. E în munţi. O să mă interesez dacă îşi aduce aminte cineva să-l fi văzut în gară. O să întreb dacă l-a văzut cineva pe străzi sau dacă ştie dacă se mai află acolo.

— Cît o să dureze?

— N-am de unde să ştiu.

— Aşa e, am spus eu şi m-am gîndit puţin. Uite ce e... trenul spre Bergen pleacă la zece, dacă ţin minte bine. Pot să-l prind. Dacă afli că Mikkel se află sau nu la Finse, poate îmi transmiţi un mesaj la vreuna din gările de pe traseu.

— Ai uitat de ochi galbeni?

— Din păcate, nu.

El zîmbi.

— Bine. O să te trimit la gară cu o maşină a poliţiei. Vrei să

meargă un poliţist cu tine?

— S-ar putea să obţin mai multe de la Mikkel, dacă mă duc singur.

În tren, am stat lîngă un ins total necunoscut, un tînăr vesel, care nu prea ştia englezeşte, şi am avut parte de o călătorie lipsită de incidente, uitîndu-mă la cîmpurile liniştite şi căsuţele frumoase răspîndite la întîmplare pe dealuri.

La Gol, mă aştepta un mesaj.

*„Tînăr sosit la Finse duminică. Nu se ştie unde* s-a *dus. Investigaţiile continuă.”*

— Mulţumesc foarte mult, am spus.

Trenul urcă încet, depăşind înălţimea pînă la care ajungeau copacii, intrînd într-un peisaj cu stînci gri-albăstrui şi ape gri-verzui. Zăpada acoperea pămîntul, la început, pe alocuri, apoi din ce în ce mai mult şi, în final, ca un covor subţire şi alb aruncat peste suprafeţele în pantă, prin care se vedeau ieşind vîrfurile ascuţite ale stîncilor.

— E puţină zăpadă, spuse cel de lîngă mine. Iarna, la Finse, e zăpadă de doi metri.

— Un strat gros de doi metri? am întrebat eu.

— *Ja.* E bună pentru schi.

Trenul merse un timp de-a lungul unui lac gri-verzui, ce părea foarte rece şi, apoi, reduse viteza pe măsură ce se apropia de Finse.

— E vară, spuse prietenul meu uitîndu-se în jur surprins. Zăpadă nu e.

Poate că lui i se părea aşa, mie, nu. Zăpada încă mai acoperea totul, iar ţurţurii atîrnau de fiecare acoperiş ca nişte franjuri strălucitoare. Cînd am coborît din trenul încălzit în frigul îngrozitor, deşi aveam căciula cu urechi şi o geacă vătuită, m-am înconjurat cu braţele într-o încercare zadarnică de a-mi păstra căldura corpului.

Poliţia din Finse mă întîmpină în persoana unui individ solid şi zîmbitor.

— Domnule Cleveland, spuse el strîngîndu-mi mîna.

— Nu ştim unde se află acest băiat, Mikkel Sandvik. Nu l-am văzut în localitate. Nu sînt prea mulţi străini pe aici acum. Vara şi iarna avem foarte mulţi străini. Avem un hotel mare, pentru cei care vin să schieze. Dar acum nu sînt mulţi. Ne-am interesat dacă este vreo bătrînă pe nume Berit. Sînt două. Una iese din discuţie, pentru că stă în pat în casa fiului ei şi e... ăăă... este... bătrînă.

— Senilă? am sugerat eu.

El nu cunoştea cuvîntul.

— Foarte bătrînă, repetă el.

— Şi cealaltă?

— Locuieşte într-o casă pe malul lacului. La un kilometru şi jumătate de Finse. Pleacă iarna. Peste puţin. E o bătrînă în putere. Vara, duce turiştii la pescuit, dar acum au plecat toţi. De obicei, miercurea vine să cumpere de mîncare, aşa că nu ne-am dus la ea. Dar azi a întîrziat. De obicei, vine dimineaţa.

— Mă duc acolo, am spus eu şi am ascultat îndrumările. Drumul pînă la casa lui Berit-de-pe-malul-lacului se dovedi a fi o simplă potecă între calea ferată şi mal, mai degrabă o porţiune de pietricele şi pietriş într-o zonă plină de bolovani decît un drum în adevăratul sens al cuvîntului. Era uşor de imaginat că, după ce avea să ningă din nou, nu avea să se mai vadă deloc.

## CAPITOLUL 17

M-am uitat în spate.

O curbă făcea ca Finse să nu se mai vadă.

Am privit înainte. Nimic altceva decît poteca ce înainta sigură printre bolovanii care străpungeau stratul de zăpadă.

Doar în dreapta mea, se mai vedea o urmă de civilizaţie, sub forma căii ferate. Pe urmă, şi aceasta continua drept înainte şi pe după un deal, în timp ce malul se curba la dreapta, astfel că nu mai eram decît eu şi acel peisaj, doar eu înaintînd contra unui vînt puternic într-o după-amiază rece, sălbatică şi pustie.

Poteca ocolea două golfuleţe şi două mici promontorii, coasta dealului din dreapta mea înălţîndu-se din ce în ce mai abrupt. Deodată, casa îmi apăru chiar în fată, singură într-o zonă întinsă şi stîncoasă.

Casa era roşie. Un roşu închis. Acoperiş, ziduri, uşă, tot. Culoarea contrasta puternic cu cenuşiul şi albul ţărmului şi cu griul-verzui mai închis al apei; iar, în spatele ei, se înălţau nişte stînci întunecate, ca un munte care ţîşnea brusc spre cerul nordului.

Poate că era o privelişte superbă, extraordinară, ce inspira veneraţie şi respect.

Poate că ar fi trebuit să-mi înalţe spiritul, să-mi umple sufletul de încîntare. De fapt, nu-mi inspira nimic mai nobil decît o dorinţă de a mă retrage.

M-am oprit.

Cu siguranţă că Sandvik nu şi-ar fi trimis fiul într-un asemenea loc, chiar dacă ar fi vrut să-l ascundă urgent.

Cu siguranţă că Mikkel se afla în partea cealaltă a lumii acum, cu Arne gonind în urma lui ca să aibă grijă de el.

Al naibii loc ca să-ţi construieşti o casă, mi-am spus. Îţi dădea fiori să trăieşti cu un munte chiar în prag.

Mi-am continuat drumul. Casa avea un ponton, unde o barcă cu motor era legată de un stîlp, ca un cal în filmele western. De asemenea, mai avea şi perdele din dantelă şi hortensii pe pervazul ferestrei. Hortensii roşii. Fireşte.

M-am uitat în zadar după vreun firicel de fum care să iasă pe coş şi nimeni nu mă privea în timp ce mă apropiam.

Am bătut la uşă. Imediat îmi deschise o bătrînă cu spatele drept,

înaltă de vreun metru şaizeci, cu ochi ageri, complet stăpînă pe sine.

Departe, foarte departe, de moarte.

— *Ja?* spuse ea întrebător.

— Aş vrea să stau de vorbă cu Mikkel, am zis eu.

Îi trebui foarte puţin ca să treacă la engleză, după care mă întrebă cu un accent aproape scoţian:

— Cine eşti?

— Îl caut pe Mikkel.

— Toată lumea îl caută pe Mikkel, spuse ea examinîndu-mă din cap pînă-n picioare. Intră. E frig.

Mă conduse în sufragerie, unde toate erau pregătite pentru a fi împachetate în cutii. Arătă în jur cu o mînă cu oase fine.

— Plec în timpul iernii. Aici e superb vara, nu şi iarna.

— Am un mesaj de la tatăl lui, am spus.

— Altul?

— Ce vreţi să spuneţi?

— A mai venit un bărbat azi-dimineaţă. Pe urmă, altul. Amîndoi au spus că aveau un mesaj de la tatăl lui. Şi, acum, dumneata, remarcă ea privindu-mă în ochi. Foarte multe mesaje.

— Da... trebuie neapărat să-l găsesc.

Ea îşi lăsă capul într-o parte.

— Le-am spus şi celorlalţi. Nu pot să-mi dau seama cui nu trebuie să-i spun. Aşa că o să-ţi spun şi dumitale. Este pe munte.

M-am uitat pe fereastră la zidul de stîncă şi la capătul lacului.

— Sus?

— *Ja.* E o cabană acolo. Le-o închiriez turiştilor vara, dar, iarna, e acoperită de zăpadă. Mikkel a urcat azi-dimineaţă ca să aducă lucrurile pe care nu voiam să le las acolo. E un băiat bun.

— Cine erau ceilalţi doi inşi care au venit?

— Nu ştiu. Primul a zis că se numea Kristiansen. Amîndoi au zis că or să urce să-l ajute pe Mikkel să aducă lucrurile, deşi le-am spus că nu e nevoie, că nu sînt multe lucruri şi că a luat sania.

— Sania?

— *Ja.* E foarte uşoară. Se poate trage.

— Poate ar trebui să urc şi eu.

— Nu eşti încălţat adecvat.

M-am uitat în jos. Pantofi de oraş, deloc potriviţi pentru a urca un munte acoperit de zăpadă şi, deja uzi pe margini.

— N-am ce să fac, am zis.

Ea ridică din umeri.

— O să-ţi arăt poteca. E mai bună decît cea din jurul lacului, adăugă apoi şi zîmbi slab. Eu nu mă duc pe jos la Finse. Iau barca.

— Al doilea individ avea cumva nişte ochi ciudaţi, galbeni?

— Nu, spuse ea clătinînd din cap categoric. Era obişnuit. Foarte politicos, ca dumneata, zise ea zîmbind, după care îmi arătă pe fereastră. Poteca începe de-acolo, din spatele acelei stînci mari. Nu e abruptă. Se îndepărtează de lac şi, apoi, revine. O s-o vezi uşor.

I-am mulţumit şi am pornit la drum, descoperind imediat că avusese dreptate în privinţa pantofilor. Poteca se putea vedea cu uşurinţă, dar asta pentru că zăpada era bătătorită, încadrată de ambele părţi de urma de schiuri, ca un fel de mini-autostradă.

Mi-am continuat drumul prin vîntul tăios, dînd ocol poalelor dealului într-un U larg, urcînd continuu.

Dar se dovedi a nu fi departe cum mă temusem, deoarece, cu mult înainte să mă aştept, am ajuns în vîrful unei mici coline şi am văzut mai jos, la numai cîţiva metri distanţă, o cabană mică din lemn, construită în stilul tradiţional norvegian, ca o cutie cu acoperiş, pe o bază puţin mai mică.

Deja era prea tîrziu ca să mă apropii cu prudenţă. Eram chiar în dreptul unei ferestre mici: aşa că, pur şi simplu, m-am dus şi m-am uitat înăuntru.

Era întuneric şi, la început, mi s-a părut a fi goală. Pe urmă, l-am văzut. Ghemuit într-un colţ, cu capul pe genunchi, legănîndu-se uşor, ca şi cum ar fi fost chinuit de durere.

Nu era decît o cameră mică. O singură uşă. Am pus mîna pe clanţă şi am deschis-o.

Mişcarea îl făcu să intre în acţiune instantaneu şi numai ceva pe jumătate văzut, pe jumătate instinctiv, mă făcu să sar într-o parte, în afara uşii. Glonţul ţîşni afară şi eu m-am lipit de peretele din lemn, sperînd din tot sufletul că nu putea fi străpuns de gloanţe.

O voce strigă isterică ceva dinăuntru.

Nu era vocea lui Arne. Era tînără. Şi aproape de punctul de a ceda.

— Mikkel, am spus. Nu-ţi fac nici un rău. Sînt David Cleveland.

Linişte.

— Mikkel...

— Dacă intri, te împuşc.

Vocea îi era răsunătoare, ca a tatălui său, iar încordarea i-o subţia şi mai mult.

— Nu vreau decît să stau de vorbă cu tine.

— Nu. Nu. Nu.

— Mikkel... Nu poţi să rămîi aici o veşnicie.

— Dacă intri, trag.

— Bine... O să-ţi vorbesc de-aici, am zis eu tremurînd de frig şi înjurîndu-l în gînd.

— Nu vreau să vorbesc cu tine. Pleacă. Pleacă odată.

N-am răspuns nimic. Trecură cinci minute fără să se audă nici un sunet în afară de vuietul vîntului. Apoi vocea lui, încordată şi speriată.

— Mai eşti acolo?

— Da, am spus.

— Pleacă.

— Tot va trebui să stăm de vorbă odată. Am putea s-o facem acum.

— Nu.

— Unde e Arne Kristiansen?

Răspunsul lui a fost un ţipăt care îmi dădu fiori prin şira spinării. Ceea ce urmă fu un suspin absolut normal.

M-am lăsat pe vine şi am aruncat o privire scurtă înăuntru. Ţinea puşca într-o mînă pe podea, în timp ce, cu cealaltă, încerca să-şi şteargă lacrimile. Ridică privirea şi, cînd mă văzu, ţinti imediat.

M-am retras repede şi m-am lipit de perete, ca mai înainte.

— De ce nu-mi spui?

O pauză de cîteva minute.

— Poţi să intri.

Am aruncat din nou o privire scurtă. Stătea pe podea, cu picioarele întinse şi cu arma îndreptată spre uşă.

— Intră, zise el. Nu trag.

— Lasă puşca pe podea şi împinge-o mai departe.

— Nu.

Trecură iarăşi cîteva minute.

— Nu vorbesc decît dacă intri, zise el. Dar o să ţin puşca lîngă mine.

Am înghiţit în sec.

— Bine.

Am păşit în cadrul uşii şi m-am trezit faţă în faţă cu cele două ţevi ale puştii. El stătea rezemat de perete, ţinînd puşca zdravăn.

O cutie cu cartuşe se afla deschisă alături şi unul sau două erau împrăştiate în jur.

— Închide uşa, spuse el. Aşează-te în faţa mea, rezemat de perete, pe jos.

Am făcut ce mi-a zis.

Era slăbuţ şi nu complet dezvoltat. Cu părul şaten şi ochi de culoare închisă, înspăimîntaţi.

Obraji încă rotunjori, ca în copilărie; maxilarul unui adult. Jumătate băiat, jumătate bărbat, cu urme de lacrimi pe faţă şi cu degetul pe trăgaci.

Tot ce putea fi mişcat în mica încăpere fusese strîns grămadă

într-o parte. O masă grea şi două scaune zdravene erau tot ce mai rămăsese. Nu era perdea la fereastră.

Pe duşumeaua de lemn nu erau covoare. Două paturi de campanie pliante strînse şi legate, pregătite pentru transport, erau rezemate de un perete.

O pereche de schiuri se afla lîngă ele.

Nici un buştean lîngă soba rece şi nici o urmă de mîncare.

— În curînd o să se întunece, am zis eu. Într-o oră.

— Nu-mi pasă, spuse el privindu-mă cu nişte ochi arzători şi o intensitate tulburătoare.

— Ar trebui să ne întoarcem la Berit cît mai vedem pe unde mergem.

— Nu.

— O să îngheţăm aici.

— Nu-mi pasă.

L-am crezut. Orice individ în starea lui avea tendinţa să ignore chiar şi cea mai acută lipsă de confort; şi, deşi mă lăsase să intru, era departe de a se relaxa.

Încordarea în făcea trupul să tremure uşor şi picioarele îi zvîcneau. Din cînd în cînd, puşca îi tremura în mîini. Am încercat să nu mă gîndesc la lucruri sumbre.

— Trebuie să plecăm, am zis eu.

— Stai pe loc, zise el tăios şi arătătorul mîinii drepte se îndoi convulsiv, aşa că nu m-am clintit.

Lumina zilei scăzu încetul cu încetul şi frigul pătrunse înăuntru în mod inexorabil. Vîntul scîncea asemeni unui copil răsfăţat, fără să se oprească deloc.

M-am gîndit că trebuia să mă resemnez; perspectiva de a-mi petrece noaptea acolo făcea ca apa fiordului să pară la fel de plăcută ca cea a unei piscine încălzite.

Am vîrît mîinile înmănuşate în buzunare şi am încercat să mă amăgesc că degetele mi-erau calde.

Faptul că geaca nu era suficient de lungă pentru a sta pe ea era un dezastru minor.

— Mikkel, povesteşte-mi. O să explodezi dacă nu vorbeşti cu cineva. Iar eu sînt aici. Aşa că spune-mi. Orice vrei.

El mă privea fix prin semiîntuneric.

Am aşteptat mult timp.

— Eu l-am omorît, zise el.

Oh, Doamne!

O pauză îndelungată.

Apoi cu o voce subţire, spuse din nou:

— Eu l-am omorît.

— Pe cine?

Linişte.

— Cum? l-am întrebat.

Întrebarea îl surprinse, pentru o clipă îşi luă privirea de la chipul meu şi se uită la puşcă.

— L-am... împuşcat...

L-am întrebat cu greu:

— L-ai împuşcat... pe Arne?

— Pe Arne... spuse el şi isteria i se simţi iarăşi în glas. Nu. Nu. Nu. Nu pe Arne. Nu l-am omorît pe Arne. Nu. Nu.

— Bine, am zis eu. Bine, Mikkel. Hai să mai aşteptăm puţin... pînă cînd o să-mi poţi spune. Pînă cînd o să simţi că e momentul potrivit pentru a-mi spune, am zis apoi şi am făcut o pauză. În regulă?

După un timp, spuse:

— *Ja.* În regulă.

Am aşteptat.

Se făcu din ce în ce mai întuneric, pînă cînd mi se păru că singura lumină existentă era reflectarea ferestrei în ochii lui. I-am văzut mult timp după ce restul trupului îi dispăru înghiţit de beznă, două semnale vii şi agonizante ale unei minţi disperat de

înspăimîntate de ajutorul de care avea atîta nevoie.

Trebuia să-i fi trecut şi lui prin cap că, după lăsarea întunericului, aş fi putut să mă reped să-i iau arma, pentru că se foia agitat pe podea şi mormăia ceva în norvegiană, iar, în cele din urmă, spuse cu o voce mult mai normală:

— Este o lampă într-una din cutii. Undeva la suprafaţă.

— Vrei s-o caut şi s-o aprind?

— *Ja.*

M-am ridicat înţepenit, bucuros că aveam ocazia să mă mişc, dar am simţit că ridică arma pentru a-mi aminti să nu fac nici un gest necugetat.

— N-o să încerc să-ţi iau puşca, i-am spus.

Nici un răspuns.

Grămada de lucruri era în dreapta mea, lîngă fereastră.

M-am mişcat cu grijă, dar făcînd mici zgomote pentru ca el să ştie unde mă aflam şi să stea liniştit, în timp de bîjbîiam după cutia de deasupra.

Nu era nimic în neregulă cu memoria lui: cutia era acolo, lampa în ea şi, de asemenea, şi o cutie cu chibrituri.

— Am găsit lampa. Să aprind un chibrit?

O pauză.

— *Ja.*

Se dovedi a fi o lampă mică cu gaz. Am aprins-o şi am pus-o pe masă, de unde arunca o lumină slabă şi albă în fiecare ungher.

El clipi de două ori pînă cînd i se obişnuiră ochii, dar concentrarea nu îi slăbi deloc.

— E ceva de mîncare? am întrebat eu.

— Nu mi-e foame.

— Mie, da.

— Stai jos, zise el. Acolo unde eşti.

M-am aşezat. Urmară ţevile puştii. În lumina cea nouă, le vedeam chiar prea bine.

Timpul trecu. Am aprins lampa la patru după-amiază şi era opt cînd începu să vorbească.

Deja, dacă judecam după mine, nu mai simţea nimic de la brîu în jos. Nu avea mănuşi şi mîinile îi deveniseră de un alb-albăstrui, dar tot ţinea puşca pregătită, cu degetul pe trăgaci.

Ochii îi erau tot atenţi. Faţa, întregul trup, îi erau rigide din cauza încordării aproape insuportabile.

— Arne Kristiansen mi-a spus că tata a fost arestat, spuse el deodată. Mi-a zis c-a fost arestat din cauza dumitale.

Vocea îi era subţire şi scoase abur din gură cînd vorbi.

După ce începu, i se păru mai uşor.

— A zis... că tata voia să mergem la Bergen... şi cu un vas pînă la Stavanger... şi să luăm avionul...

Se opri.

— Dar n-aţi plecat. De ce n-aţi plecat?

Puşca tremură în mîna lui.

— Au apărut ei...

Am aşteptat.

— Vorbeam cu el. Afară. Despre plecare, zise el şi făcu o pauză. Au apărut de pe partea cealaltă a dealului. Pe schiuri, cu ochelari.

Altă pauză.

— Unul din ei i-a spus lui Arne să se dea la o parte din dreptul meu.

După o pauză îndelungată şi amintindu-şi teroarea trăită, spuse:

— Avea un cuţit.

— Ah, Mikkel, am zis eu.

El începu să vorbească şi mai repede.

— Arne a zis „Nu puteţi să faceţi asta. Nu puteţi. Nu se poate să vă fi trimis să-i omorîţi propriul fiu. Nu pe Mikkel". Şi m-a împins în spatele lui. A zis „Sînteţi nebuni. Chiar eu am vorbit cu tatăl lui. Mi-a spus să vin aici şi să-l iau pe Mikkel".

Se uită la mine cu ochii plini de groază, retrăind acele momente.

— Ei au zis... că tata se răzgîndise în legătură cu plecarea lui Arne şi că trebuiau să mă ducă ei înşişi cu un vapor în Danemarca, unde urma să aşteptăm pînă cînd tata trimitea bani şi instrucţiuni. Arne a zis că nu era adevărat. Ei au zis că... era adevărat... şi că... Arne nu avea să meargă mai departe... Lui nu i-a venit să creadă... a zis că nici tata n-ar fi făcut aşa ceva. Se uita numai la cel cu cuţitul, iar celălalt a rotit un băţ de schi şi l-a lovit în cap... S-a prăbuşit în zăpadă... Am încercat să-i opresc... dar ei m-au împins... După aia, l-au aşezat în sanie... l-au legat de ea... şi l-au tras după ei pe potecă.

Panica pe care o simţise în clipele acelea îi reveni pe chip. Continuă cu durere în glas:

Mi-am adus aminte de puşca din cabană... m-am dus înăuntru şi am încărcat-o... mi-am pus schiurile şi m-am dus după ei... ca să-i opresc... dar, cînd i-am găsit, se întorceau... fără sanie... şi m-am gîndit... m-am gîndit... că aveau să... să...

Trase aer în piept tremurător.

— Am tras. Cel cu cuţitul... s-a prăbuşit... Am tras din nou. Dar celălalt era tot pe schiuri... Aşa că m-am întors în cabană, pentru că am crezut c-o să vină după mine... M-am întors să încarc puşca din nou. Dar n-a venit... N-a venit... Ai venit dumneata. Am crezut că e el.

Tăcu.

— Îi cunoşteai? l-am întrebat. Îi mai văzuseşi vreodată?

— Nu.

— Cît a trecut pînă am apărut eu?

— Nu ştiu. Mult timp.

— Ore?

— Cred că da.

Nu îl văzusem pe nici unul din ei cînd urcasem.

— Nu e bine să omori, zise el sacadat.

— Depinde.

— Nu.

— Ca să-ţi aperi viaţa sau pe a altcuiva, e bine, am zis eu.

— Cre... cred... ştiu că nu e bine. Şi, totuşi... cînd mi-a fost atît de frică...

Glasul i se frînse.

— Am făcut-o. Dispreţuiesc ideea de a ucide şi eu am făcut-o. Şi te-aş fi omorît şi pe dumneata. Ştiu că aş fi făcut-o. Dacă n-ai fi sărit într-o parte.

— Nu contează, am spus eu, dar groaza încă se mai citea în ochii lui. Îl cunoşteai demult pe Arne Kristiansen? l-am întrebat apoi ca să mai descarc atmosfera.

— Cum...? zise el puţin mai încet. De vreo trei ani.

— Cît de bine?

— Nu foarte bine. Ne vedeam la hipodrom. Atît.

— Tatăl tău îl cunoaşte demult?

— Nu cred... La fel ca mine. De la curse.

— Sînt prieteni buni?

— Tata nu are prieteni buni, zise el cu multă tristeţe.

— Vrei să laşi puşca jos acum?

El o privi.

— Bine.

O puse pe jos, alături. Era o uşurare să nu mai văd cele două găuri.

Lampa îşi alesese tocmai acel moment să dea semn că rămînea fără gaz. Mikkel îşi luă privirea de la mine şi se uită spre masă, însă mesajul pe care îl transmitea lumina din ce în ce mai slabă nu păru să-i străpungă tumultul interior.

— O să se stingă lampa, am zis eu. E pe-aici vreun recipient cu gaz?

El clătină din cap încet.

— Mikkel, e îngrozitor de frig şi, în curînd, o să se întunece de tot. Dacă vrem să supravieţuim nopţii, trebuie să ne încălzim.

Nici un răspuns.

— Mă asculţi?

— Cum?

— Trebuie să înfrunţi viaţa aşa cum este.

— Nu... pot...

— Sînt nişte pături pe-aici?

— Una.

Am încercat să mă ridic, dar el puse imediat mîna pe armă.

— Nu fi prost, am spus eu. Nu-ţi fac nici un rău. Şi tu n-o să mă împuşti. Aşa că, hai să ne relaxăm, hm?

— Ai făcut ca tata să fie arestat, zise el nesigur.

— Ştii de ce?

— Nu... nu tocmai.

I-am povestit despre afacerea cu petrolul, fără să pun accent pe trădarea lui Per Bjorn faţă de ţara sa, ca să nu-l rănesc şi mai mult, dar nu părea să fie nimic în neregulă cu mintea lui.

Rămase tăcut o vreme, după ce am terminat de vorbit, şi se relaxă încetul cu încetul.

— Cînd o să se afle, o să-şi piardă slujba, zise el. O să piardă respectul tuturor. N-o să suporte aşa ceva... nu tata.

În sfîrşit, vocea îi era normală şi controlată; şi aproape prea tîrziu. Lampa se stingea.

— Pătura e în paturi, zise el.

Încercă să se ridice şi descoperi că picioarele îi erau la fel de amorţite şi inutile ca ale mele, dacă nu chiar mai mult. Acest lucru îl făcu să revină brusc la realitate.

— Mi-e frig!

— Şi mie.

Se uită la mine, realizînd pentru prima oară în ce situaţie ne aflam.

— Ridică-te, îmi zise. Plimbă-te prin cameră.

Uşor de zis, dar trebuia s-o fac.

— Putem să facem focul în sobă? am întrebat eu. Mai sînt patru

beţe de chibrit, cutiile de carton, masa şi scaunele, dacă putem să te tăiem.

Amîndoi eram în picioare. Lampa mai ardea ca o lumînare.

— N-avem nici un topor, zise Mikkel.

Lampa se stinse de tot.

— Îmi pare rău, spuse apoi.

— N-are importanţă.

Ţopăiam amîndoi într-o beznă totală. Ar fi fost caraghios, dacă n-ar fi fost atît de tragic.

Totuşi, sîngele începu să circule din nou în locurile în care era necesar şi, după vreo jumătate de oră, ne încălzisem suficient pentru a ne odihni puţin.

— Pot să găsesc pătura, zise el şi chiar o făcu. O împărţim?

— Categoric.

Amîndoi aveam geci groase şi el, cînd îşi aminti unde le lăsase, îşi puse o căciulă şi nişte mănuşi ca ale mele. Am întins paturile pe nişte cutii de carton şi ne-am înfăşurat amîndoi de la brîu în jos în singura pătură, stînd lipiţi unul de celălalt ca să împărţim căldura. Era prea întuneric ca să văd ce gîndea, dar încă mai tremura uşor din cînd în cînd.

— Restul aşternuturilor le-am dus ieri acasă la Berit, spuse el. Cu sania.

— Păcat.

Acel cuvînt îl făcu să se gîndească la altceva, pentru că mă întrebă brusc:

— Crezi că Arne e mort?

— Nu ştiu, am zis eu, dar aşa credeam.

— Ce-o să se întîmple cu mine, pentru că l-am omorît pe individul ăla?

— Nimic. Să spui, aşa cum mi-ai spus mie. Nimeni n-o să te condamne.

— Eşti sigur?

— Da.

— Sînt la fel de oribil ca orice altă persoană care ucide, zise el, dar de data aceasta, în glasul lui, se simţea o acceptare de adult şi disperare, nu isterie.

M-am întrebat dacă era posibil ca un băiat să îmbătrînească într-o noapte cu zece ani, pentru că ar fi fost mai bine pentru el, dacă ar fi putut.

— Povesteşte-mi despre Bob Sherman, am spus eu şi am simţit cum tresări cînd îi auzi numele.

— Nu... pot...

— Mikkel... ştiu că Bob a adus schemele furate din Anglia ca să i le dea tatălui tău..

— Nu, mă întrerupse el.

— Dar cum?

— Trebuia să i le dea lui Arne. N-am ştiut că erau pentru tata cînd am...

Tăcu brusc.

— Cînd ce?

— Nu trebuie să-ţi spun. Nu pot.

În întuneric, am rostit calm, aproape somnoros:

— Bob ţi-a spus că adusese un pachet?

— Da, zise el fără să vrea.

Am căscat.

— Cînd?

— Cînd m-am întîlnit cu el la Oslo. În seara cînd a venit.

M-am întrebat dacă simţise şi el lovitura pe care am primit-o eu la auzul acelor cuvinte.

— Unde la Oslo? l-am întrebat nonşalant.

— Era în faţa hotelului *Grand* cu şaua şi geanta de voiaj. Eu mă întorceam acasă de la un prieten şi m-am oprit. A zis că voia să ia tramvaiul. L-am întrebat dacă nu voia să bea o cafea întîi, aşa că am pornit amîndoi spre casa mea. I-am ţinut şaua, zise el şi făcu o

pauză. Îmi plăcea de Bob. Eram prieteni.

— Ştiu, am spus eu.

— Tata era plecat. De obicei e plecat. Mama se uita la televizor. Bob şi cu mine ne-am dus la bucătărie, unde eu am făcut cafeaua. Am mîncat o prăjitură pe care o făcuse mama.

— Despre ce aţi vorbit?

— La început, despre caii pe care urma să-i călărească a doua zi... Pe urmă, a zis că adusese un pachet din Anglia, că îl deschisese şi că nu conţinea ceea ce i se spusese. A spus că trebuia să i-l dea lui Arne Kristiansen la curse, dar că avea de gînd să ceară mai mulţi bani înainte să i-l predea.

Trupul îi tremură lipit de al meu sub pătură.

— Rîdea. A zis că-i spuseseră că era pornografie, dar nu era aşa ceva şi că habar n-avea ce era, chiar dacă văzuse. Pe urmă, a scos pachetul din geantă şi mi-a zis să mă uit.

Tăcu.

— Cînd ai văzut ce era în pachet, ai ştiut ce era? l-am întrebat eu.

— Mai văzusem asemenea hîrtii... adică... ştiam că era schema unui teren petrolifer. Da.

— L-ai spus lui Bob ce era?

— Da. Am vorbit un timp despre asta.

— Şi, pe urmă?

— Era tîrziu. Prea tîrziu ca să mai ia tramvaiul. Bob a luat un taxi pînă la grajdurile lui Gunnar Holth şi eu m-am culcat.

— Ce s-a-ntîmplat a doua zi?

— Am promis... am promis să nu spun nimănui. N-am spus la poliţie. Nu trebuie să-ţi spun nici dumitale. Cu atît mai puţin dumitale. Ştiu asta.

— Bine, am zis eu.

Timpul trecu. Aproape că era prea frig ca să mai gîndesc.

— I-am spus tatei despre pachetul lui Bob Sherman pe drum

spre hipodrom, zise el. M-a luat cu maşina. I-am spus doar ca să vorbim ceva. Pentru că m-am gîndit că ar fi putut să-l intereseze. Dar n-a spus prea multe. Niciodată nu vorbeşte mult. Niciodată nu ştiu ce gîndeşte.

— Nici eu.

— Am auzit oameni spunînd că, atunci cînd este de o cruzime teribilă, pare extrem de amabil. Am auzit asta prima oară cînd eram mic.

— E crud cu tine?

— Nu. Doar... rece. Dar e tatăl meu.

— Da.

— Cred că vreau să-ţi spun... dar nu pot.

— Bine.

Trecu mult timp. Răsuflarea şi mişcările corpului trădau faptul că era treaz şi chinuit de gînduri.

— Domnule Cleveland? Eşti treaz?

— David, am spus eu.

— David... Crezi că i-a pus pe indivizii ăia să mă omoare?

— Nu, nu cred.

— Le-a spus unde să vină. Mie mi-a spus să vin la Finse. Lui Arne Kristiansen i-a spus să vină la Finse. Şi acelor indivizi.

— Aşa este, am zis eu. Dar cred că ei au spus adevărul. Cred că le-a cerut să te scoată din ţară după ce se ocupau de Arne. Cred că au făcut o mare prostie lăsîndu-te să vezi cum l-au atacat pe Arne, dar ăia doi au mai multă forţă decît minte. Arne e singurul care ar putea să depună mărturie împotriva tatălui tău şi cred că tatăl tău e suficient de necruţător ca să ordone uciderea lui pentru a împiedica aşa ceva.

— De ce... de ce crezi asta?

— Pentru că i-a trimis pe cei doi şi după mine.

I-am povestit despre barcă, despre cuţitul din Chelsea şi despre bomba din maşina lui Erik.

— Sînt îngrozitori, zise el. M-au umplut de groază din clipa cînd i-am văzut.

Deveni iarăşi tăcut. Aproape că îl simţeam gîndind, suferind, analizînd totul.

— David?

— Da?

— Din vina mea a murit Bob.

— În nici un caz.

— Dacă nu i-aş fi spus tatei că Bob ştia că adusese o schemă petroliferă...

— I-ar fi spus Arne, am zis eu simplu. Poţi să pui o mulţime de „dacă”, dacă Bob n-ar fi deschis pachetul, dacă tatăl tău n-ar fi fost suficient de necruţător ca să se descotorosească de el. Dar toate aceste lucruri s-au întîmplat. Pentru că tatăl tău e şi lacom şi orgolios, combinaţie care e întotdeauna destul de fatală. De asemenea, în tinereţe, a învăţat cum să aibă o viaţă secretă. Cînd a fost vorba de nazişti, a fost bine. Toată lumea îl admira. Cred că nu şi-a pierdut niciodată sentimentul că orice act contra autorităţilor e unul de curaj şi, prin urmare, în regulă. Cred că a pus poliţia în locul naziştilor, ca inamic ce trebuia învins prin jocuri ale minţii. Gîndeşte cu o rapiditate uluitoare, nu dezvăluie nimic cînd e întrebat, îşi asumă riscuri zguduitoare, ordonă uciderea oamenilor fără să stea pe gînduri. Se comportă tot ca la douăzeci de ani. întotdeauna o va face.

Mai trecu ceva timp.

— David...

— Da?

— Trebuie să-ţi spun, zise el.

Am respirat adînc. Parcă aveam gheaţă în plămîni.

— Spune.

El făcu din nou o pauză.

— Stăteam de vorbă cu Bob la curse, zise el. Rîdea şi îmi spunea

că totul era aranjat, că Arne avea să-l ducă la aeroport după aceea şi să-i dea bani în plus pentru pachet.

Se opri.

Am aşteptat.

Vocea lui continuă apoi, şovăitoare, dar, în sfîrşit, decisă.

— Cînd s-au terminat cursele, era întuneric. M-am dus la maşină să-l aştept pe tata. Întîrzie întotdeauna, pentru că face parte din comitet. Am stat în maşină şi l-am aşteptat. În timpul curselor nu vorbisem deloc cu el. Nu prea îl văd pe-acolo, de obicei. Mereu e ocupat.

Se opri din nou. Răsuflarea îi deveni mai greoaie, mai anevoioasă.

— Majoritatea maşinilor plecau. Apoi, doi inşi au trecut pe lîngă mine şi, în lumina farurilor unei maşini care trecea, am văzut că erau Bob şi Arne. Am avut de gînd să-i strig... aş vrea s-o fi făcut... dar n-am putut să las geamul în jos suficient de repede... şi, pe urmă, ajunseseră lîngă maşina lui Arne. Stăteau de vorbă faţă-n faţă. Îi vedeam numai din cînd în cînd, în momentele în care farurile altor maşini se îndreptau spre ei. Dar am mai văzut un bărbat apropiindu-se de Bob din spate şi ridicînd braţul. Ţinea ceva strălucitor... Apoi l-a lăsat în jos...

Tăcu. Înghiţi în sec. Continuă:

— Data următoare cînd am văzut ceva, nu mai erau decît doi inşi. M-am gîndit... Nu-mi venea să cred... Apoi, unul din ei s-a întors şi a venit spre maşina noastră. Mi-era frică...

Se cutremură violent.

— Dar a deschis portbagajul şi a aruncat înăuntru ceva care a zdrăngănit, după care a urcat la volan zîmbind.

O pauză lungă.

— Abia după aceea m-a văzut acolo şi a părut stupefiat. A zis... a zis... „Mikkel! Am uitat că ai fost la curse”.

Glasul îi era încărcat de durere.

— Uitase de mine. Uitase de mine.

Încerca să nu plîngă.

— Tatăl meu, spuse el. Tatăl meu l-a omorît pe Bob Sherman.

## CAPITOLUL 18

Am coborît în Finse de cum se lumină de ziuă, el lunecînd uşor pe schiuri, eu alunecînd pe pantofii mei de oraş.

Dacă arătam ca el, însemna că aveam cearcăne vineţii, adîncituri în colţurile gurii şi un aer general de epuizare.

Nu mai spusese prea multe în timpul nopţii. La un moment dat, lăsase capul pe umărul meu şi adormise extenuat, iar dimineaţă, în zori, cînd se trezise, fusese calm şi aparent liniştit, ca şi cum, despovărîndu-se de groaza pe care o trăise timp de opt săptămîni, se eliberase, în sfîrşit.

L-am lăsat cu oamenii amabili din Finse şi am urcat din nou pe munte împreună cu cîţiva localnici. De data aceasta, am urcat cu schiuri, deşi lipsit de pricepere.

Ei mă aşteptau, glumind pe seama mea. Aveau chipuri vesele şi zîmbete lipsite de griji. Iar soarele străpungea timid norii, fiind pentru prima oară cînd îl vedeam de cînd mă aflam în Norvegia.

Am ajuns la cabană şi am trecut de ea, urcînd pînă într-un punct unde poteca se pierdea într-un fel de platou. Doi dintre ei trăgeau o sanie uşoară care avea nişte tălpici asemănătoare cu schiurile; la fel ca aceea a bătrînei Berit, spuseră ei.

Ochi căprui zăcea cu faţa în jos în zăpadă.

Mort.

Dar nu murise din cauza împuşcăturilor sau, cel puţin, nu în principal. Murise din cauza frigului.

Oamenii din Finse se uitară tăcuţi la urma din spatele cadavrului. Se tîrîse pînă acolo. În locurile pe unde trecuse, zăpada

era murdară de sîngele lui.

Îl înfăşurară într-o prelată, îl urcară în sanie şi dădură să pornească înapoi spre Finse.

— Eu mă duc încolo, am zis eu arătînd direcţia din care venise ochi căprui.

Ei încuviinţară, se sfătuiră şi trimiseră un om cu mine, ca şi cum n-ar fi avut încredere în priceperea mea de a schia.

Am urmat dîra de sînge urcînd o pantă lină pînă la un fel de platou a cărui margine îndepărtată era o dungă profilată pe cerul gri. Dîra se sfîrşea cu un amestec de urme pe care omul din Finse le interpretă rapid.

— Aici a fost împuşcat. Uite sîngele. Mai era un bărbat cu el, zise el arătîndu-mi urmele unor schiuri care brăzdau stratul gros de zăpadă. Tipul ăsta e un schior excelent. S-a îndepărtat rapid, lăsîndu-l pe celălalt rănit în zăpadă. Nu s-a întors cu ajutoare. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi luat după dîra de sînge.

Ochi galbeni îşi luase tălpăşiţa. Dar, pînă la urmă, Knut avea să-l găsească.

— Cei doi au venit pînă aici schiind rapid, spuse ghidul meu arătîndu-mi urmele care se îndepărtau de platou. Acolo sînt alte urme, zise el întorcîndu-se spre dreapta şi întinzînd o mînă înmănuşată.

— Hai să aruncăm o privire, am spus eu.

Am pornit în direcţia respectivă.

— Doi bărbaţi, spuse el. Trăgînd o sanie încărcată.

Deşi mă aşteptam, acele cuvinte mă loviră în stomac.

— Au venit de-acolo, am zis eu arătînd spre cabană şi el încuviinţă.

Am luat-o de-a lungul dîrei, pînă am găsit urmele schiurilor lui Mikkel alături.

— Băiatul a venit pînă aici. S-a oprit. Apoi s-a întors. Poţi să-ţi dai seama după urme că era tulburat cînd a venit. Şi cuprins de

panică la întoarcere. Uită-te la cît de adînci şi la ce distanţe mici sînt.

— Am putea să găsim cartuşele, am zis eu.

El încuviinţă. Am căutat un timp şi, în cele din urmă, le-am găsit pe amîndouă, nişte obiecte cilindrice de un portocaliu aprins în zăpadă.

— Şi acum... am spus eu, arătînd în faţă, spre poteca pe care o urmase Mikkel: doi bărbaţi şi o sanie încărcată.

Urmele străbăteau platoul spre linia orizontului. Ne-am luat şi noi după ele.

Orizontul se dovedi a nu fi capătul lumii, ci marginea unei prăpăstii, dincolo de care se întindeau mile întregi de piscuri înzăpezite.

Noi ne aflam în vîrful stîncilor care se înălţau deasupra lacului din apropierea casei lui Berit.

Urmele celor doi bărbaţi pe schiuri se opreau la marginea prăpastiei şi porneau înapoi.

Cele ale săniei se vedeau pînă la margine.

— Vreau să cobor acolo, am zis eu desfăcîndu-mi schiurile.

Ghidului meu nu-i plăcu ideea, dar scoase o frînghie pe care o avea înfăşurată în jurul mijlocului. Mă legă cu ea şi îi dădu drumul metru cu metru, stînd nemişcat în capătul pantei.

Am coborît încet cu bocancii mei împrumutaţi, descoperind că zăpada era surprinzător de alunecoasă, astfel că trebuia să am grijă să nu cad.

De asemenea, trebuia să mă concentrez şi să nu-mi vină ameţeală, ceea ce-mi era foarte greu.

Cînd m-am îndepărtat destul de mult de margine, am văzut lacul şi casa lui Berit, o mogîldeaţă roşie undeva jos, în stînga.

Lîngă picioarele mele, urmele tălpicilor se vedeau puţin adînci, semn al vitezei. Şi continuau la nesfîrşit, îndreptîndu-se spre neant.

Prăpastia avea vreo sută optzeci de metri adîncime. Apa verzuie se întindea secretoasă dedesubt. Nimic altceva. Nimic de văzut.

Arne, m-am gîndit. Zburînd prin aer într-o sanie, direct spre moarte.

Arne... care nu s-a uitat în spate singura dată cînd inamicul era cu adevărat acolo.

— Arne, prietenul meu trădător.

Ai fi putut să juri că, printre stîncile acelea înzăpezite, se auzeau acordurile puternice ale muzicii lui Beethoven, purtate de vînt.

*SFÎRŞIT*